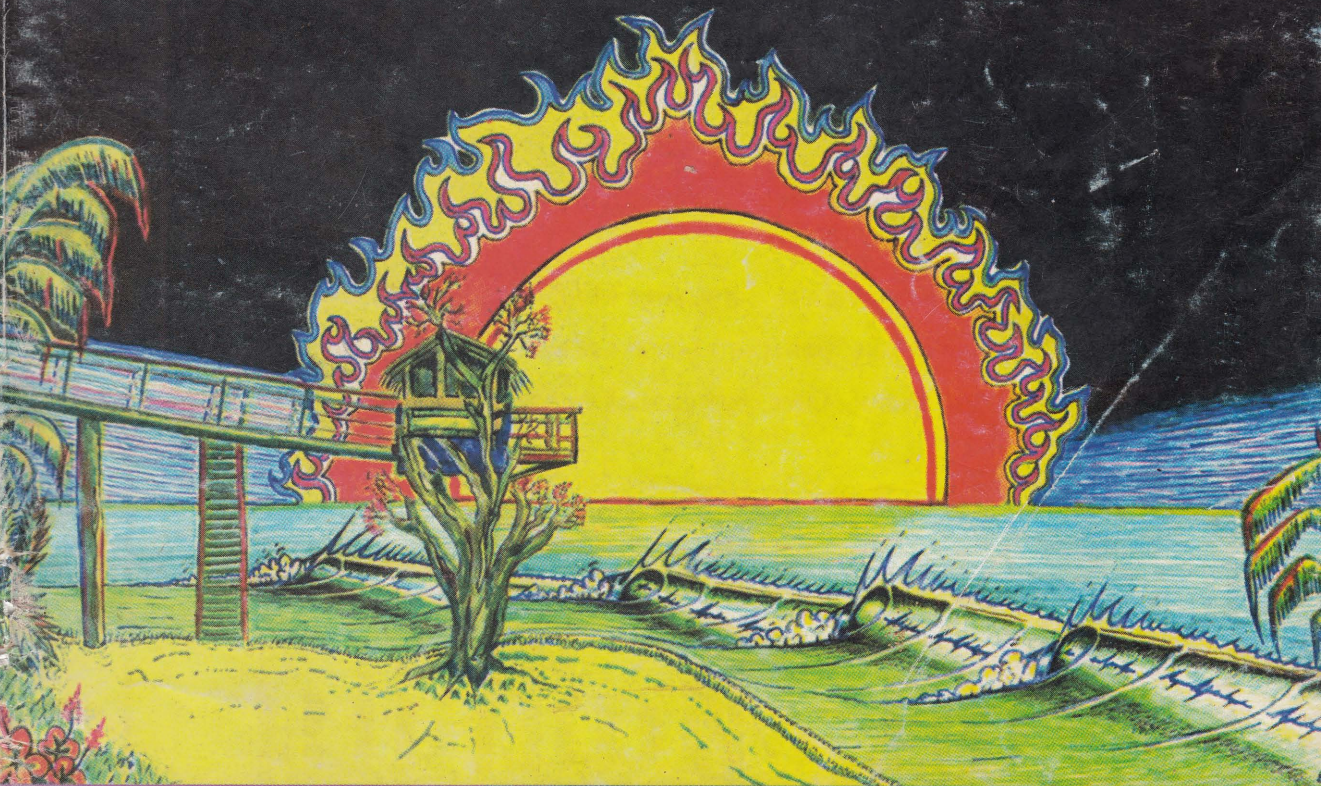

ஜீவந்தி

பிரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

15

கவிதைச் சிறப்பிதழ்

கலை இலக்கிய இருதிங்கள் ஏடு

கார்த்திகை - மார்ச்சு 2009

60/=

Mum

Maithily Nagai Madam

மைதில் நகைமாடம்

89v, Kasthuriyar Road, Jaffna.

Tel: 021 2227902

அகஸ்ட் 22 அரட்டில்
புதிய புதிப்புக்களின் மலிகையின்
வருப்பத்திற்கேற்ப
பெய்துகொடுக்கப்படும்.

மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல மின்னுவதோ மின்னுவதாகவே இருக்க வேண்டும்

அதுதான் தங்க நகை மனம் கவரும் கண்கவர் முகங்களோடு

அமைக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் வாங்குவதற்கு

Yar

Yarl Maithily

JEWELLERS

79Z, Sea Street Colombo - 11.

Tel: 2396239

நத்ய்வுள்ளே...

கட்டுரைகள்

இ.இராஜேஸ்கண்ணன்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா
ஏ.இக்பால்
கலாநிதி செ.யோகராசா
மு.அநாதரட்சகன்
சோ.பத்மநாதன்

நேர்காணல்

சேரன்

கவிதைகள்

வெலிகம ரிம்ஸா முகம்மத்
மேமன்கவி
கெகிறாவ ஸஹானா
மன்னார் அமுதன்
வெற்றிவேல் துவ்யந்தன்
இ.சு.முரளிதரன்
அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்
ந.சத்தியபாலன்
நாச்சியாதீவு பர்வீன்
வே.ஐ.வரதராஜன்
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
ஆரையூர்த்தாமரை
ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்
எஸ்.வஸ்ம் அக்பர்ம்
துவாரகன்
மருதம் கேதீஸ்
கொற்றை.பி.கிருஷ்ணானந்தன்
க.தர்மதேவன்
கல்வயல் வே.குமாரசாமி
ச.லலீசன்
நிந்நாவுர் ஷிப்லி
மாதங்கி
தாட்சாயணி
த.கலாமணி
சிவ.நிமலன்
புலோலியூர்.வேல்நந்தன்
கெகிராவ ஸுலைஹா

நூல் விமர்சனம்

கோகிலா மகேந்திரன்

கலைஇலக்கிய நிகழ்வுகள்

ஜீவநதி

நதி 03

கிளை - 03

பிரதம ஆசிரியர்

கலாமணி பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறைஆலடிபிள்ளையார் வீதி

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0778134236

E.mail : jeevanathy@yahoo.com

Fax : 0212263206

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

HNB - Nelliady Branch

A/CNo.118-00-02-0945701-1

கிச்சஞ்சீகையில் கிடம்பெறும்

அனைத்து ஆக்கங்களின்
கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை

எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்

கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச்

செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு

உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய இருதிங்கள் ஏடு)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- பாரதிதாசன்-

கவிதைச் சிறப்புத் தழுவல்

'ஜீவநதி'யின் பதினைந்தாம் இதழ் கவிதைச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்துள்ளது. ஜீவநதியின் தடத்தில் 'பெண்கள் சிறப்பிதழ்', 'சிறுகதைச் சிறப்பிதழ்' என்பவற்றைத் தொடர்ந்து 'கவிதைச் சிறப்பிதழ்' வெளிவருவது எமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இன்று இலக்கியத்துறையில் கவிதை எழுதுபவர்களே பல்கிப் பெருகி வருகின்றனர். இவர்களின் பலர் கவிதை எழுதுதலை இலகுவான காரியமென எண்ணுகின்றனர். தாம் எழுதியவற்றுள் கவிதைகளாகத் தேறுபவை எத்தனை என்று இவர்கள் சிந்திக்கின்றாரர்களில்லை. பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் இலக்கிய கர்த்தாக்களைக் 'கைதூக்கி விட வேண்டும்' என்ற நோக்கில் பிரசுரிக்கும் இவர்களது ஆரம்ப காலக் கவிதைகளை அவை பிரசுரமாகிய காரணத்தால் உந்தநங்களாகக் கருதிக்கொண்டு, அதே தடத்தில் பயணிக்க எண்ணுகிறார்கள். சிலர் தமக்குத் தானே 'கவிஞர்' என்ற பட்டத்தையும் சூட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

இலக்கிய வகைகளைச் சக்தி மிக்கதும் அதிக முயற்சி வேண்டி நிற்பதும் கவிதையாகும். 'கவிதையில் சொற் சிக்கனம் வேண்டும்' என்பது அடிப்படையான ஒப்புக்கோளாகும். உணர்ச்சி எமது உணர்வைத் தாக்கும்போது கவிதை பிறக்கின்றது என்பர். சிறந்த கவிதைகளைப் படிப்பதனாலும் சிறந்த கவிதைகளின் இயல்புகளையும் சிறப்புக்களையும் வாசித்தறிவதனாலும் கவிதை எழுதல் மெருகு பெறும்.

'புதுக்கவிதை' என்ற பெயரில் சிலர் வசனங்களை உடைத்து வரிகளாக அடுக்குவதனால் கவிதை எழுதி விடுவதாகக் கருதுகின்றனர். உண்மையில் புதுக்கவிதையில் வரி ஒழுங்கு என்பது படிப்போரிடத்து படிமங்களை ஏற்படுத்து தற்கான ஓர் ஏற்பாடே. படிமங்களைத் தோற்றுவித்தல் கவிதைக்கு வேண்டிய முக்கிய பண்பாகும்.

இக்கவிதைச் சிறப்பிதழில் கவிதைகளை மாத்திரமன்றி கவிதை பற்றிய பிரக்ஞையை வாசகர்களிடத்துக் கட்டி எழுப்புவதற்கான கட்டுரைகளையும் பெற்று பிரசுரித்துள்ளோம். கவிதைச் சிறப்பிதழ் கவிதை ஆர்வலர்களுக்கு விருந்தளிக்கும் என நம்புகிறோம். கவிதைச் சிறப்பிதழ் குறித்து உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எமக்கு எழுதி அனுப்புங்கள்.

- ஆசிரியர்

“ கவிதை மொழி ”

உணர்வுத் தளமும்

கருத்தியல் தளமும்

கி.கிராஜேஸ்கண்ணன்

தமிழில் தோன்றிய இலக்கிய வடிவங்களில் கவிதைதான் காலத்தால் முந்தியது. கவிதைகளை மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை என்று வகைப்படுத்திப் பார்ப்பது மரபாகப் போய்விட்டது. இது கவிதையின் வடிவம் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு விடயம் என்பது பொது நிலையாகிவிட்டது. காலத்துக்குக் காலம் இலக்கிய வடிவங்களில் ‘உடைப்புக்கள்’ நிகழ்ந்த வண்ணமே உள்ளன. இந்த வடிவ உடைப்புக்கள் மொழியின் பாவனையை தீர்மானிக்கின்றன. மரபுவழியான இலக்கியங்களில் உபயோகமான மொழியும், நவீன இலக்கியங்களில் உபயோகிக்கப்படும் மொழியும் திட்டவாட்டமான வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பது இலக்கிய வடிவத்தால் தீர்மானமாகியுள்ளதை மறுக்க முடியாது. எனினும் இலக்கிய வடிவத்தினும் அது கொண்ட மொழியுடனும் இலக்கியம் முடிந்து போவதில்லை. மொழிவாயிலாக வெளிப்படும் ‘உணர்வு’ என்பது முக்கியமானது. இலக்கியத்தின் முடிவான பயனும் அதுவே இந்த உணர்வு எப்படிச் சாத்தியமாகின்றது? வெற்றிகரமான மொழியின் பிரயோகத்தினால் சாத்தியமாகின்றது.

இன்று கவிதை பற்றிய ஆய்வுகளிலும், விமர்சனங்களிலும் அதிகமாக சினைக்கப்படும் விடயம் ‘கவிதை மொழி’ பற்றியதாகும். கவிதை மொழி என்பது இன்று ஆய்வாளர்களால் ‘Poetic Idioms’ என்ற ஆங்கிலச் சொற்பிரயோகம் தரும் பொருளால் விளக்கப்படுகின்றது. எனினும் சாதாரண நிலையில் இது ‘Poetic Language’ என்றும் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையில் பின்வரும் இரு விடயங்களை கவிதை மொழி தொடர்பாக இந்தக் கட்டுரை முன்வைக்கின்றது.

1) மரபுக் கவிதை மற்றும் புதுக்கவிதைகளில் உணர்வின் வெளிப்பாட்டுக்குத் துணைபோகும் மொழிப் பிரயோகங்கள்.

2) கவிதை வெளிப்படுத்த முனையும் கருத்தியல் மற்றும் சமூக நோக்கினடியான சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தின் வெளிப்பாட்டுக்குத் துணைபோகும் மொழிப் பிரயோகங்கள்.

எந்த வொரு இலக்கிய வடிவத்தினும் அது வெளிப்படுத்தும் பொருளினைக் காவியச்செல்லும் ஒரு ஊடகமாக மொழியே முதன்மை பெறுகின்றது. இலக்கியம் வெளிப்படுத்தும் அக உணர்வாயினும் சரி, புற உணர்வாயினும் சரி வாசகனுக்குத் தொற்ற வைப்பதற்கான ஊடகமும் மொழியே. இதனாற்றான் இலக்கியத்தில் மொழியின் செம்மைபற்றிய கருத்தால் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகி விடுகின்றது.

ஒப்பீட்டு ரீதியில் புனைகதைகளில் கையாளப்படும் மொழியிலும் கவிதை இலக்கியத்தில் கையாளப்படும் மொழி வேறுபாடானது. யாப்பு அணிகள்; உவமை உருவகங்கள் என்று ‘கவிதையின் மொழி’ பற்றிய பல்வேறு அம்சங்கள் முன் வைக்கப்படும். இவை கவிதையின் கையாளப்படும் மொழிபற்றிய ஆய்வியலாக விருத்தி பெறும். அதாவது கவிதை தரும் உணர்வினை முன்னிறுத்தாது அதன் மொழியின் கூறுகளையும், தொழிற்பாடுகளையும் மொழியியல் வழிநின்று ஆய்வு செய்வதாகும். இது தனியானதொரு ஆய்வு விடயம். இது கவிதையின் ‘இலக்கணம் கூறுதல்’ ஆகி விடுகின்றது. ஆனால் கவிதை தரும் உணர்வுக்கும் அதில் பிரயோகமாகும் மொழிக்கும் இடையிலான தொடர்பினை வெளிக்கொணர்வதே மேற்கறித்த முதலாவது வகையாகும்.

கவிதையில் கையாளப்படும் செட்டான கட்டிறுக்கமான மொழிநடை தான் நினைத்ததை தொற்றவைக்கும் வார்த்தைப் பிரயோகம். குறிப்பீட்டு அர்த்தங்களை பிரதிபலிக்கும் மொழியாட்சி என்பவற்றின் வழியாக கவிஞன் தன் தனித்துவமான மொழியை வெளிப்படுத்துகின்றான். இது கவிஞன் தன் அனுபவத்தை மொழியாக்கும்

வல்லமையில் தங்கியுள்ளது. அந்த மொழியின் ஊடாகப் பயணிக்கும் ஒரு வாசகனுக்கு பின்னர் அனுபவமாக விரிவு பெறுகின்றது. அப்போது கவிதை மொழி வெற்றிபெறுகின்றது. வெறுமனே உணர்வுதான் மொழியின் வெளிப்பாடா? என்று ஒரு வினா இப்போது எழும். இந்த இடத்தில் "அறிவைப் பிரிந்த உணர்ச்சிக்கு என்ன மதிப்பு இருக்க முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பதிலுக்கு உணர்ச்சியைப் பிரிந்த அறிவினால் என்ன பயன் என்று கேட்கலாம்" என்று க.நா.சு. கவிதைபற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்வழி வெறுமனே அனுபவத் தொற்றல் மாத்திரமன்றி அறிவுசார் தேடலின் விரிவுக்கும் கவிதை மொழி வழி வகுக்கின்றது என்பதை உணரலாம்.

இந்த வகையில் ஒரு மரபுக்கவிதை நயத்தலிலும், புதுக்கவிதை நயத்தலிலும் மொழியின் பங்கு வித்தியாசமானதாகும். "மையோ மரகதமோ மறிகடலோ..." என்று தொடர்ந்த கம்பன் மொழி வசப்படாத நிலையில் "ஐயோ! அவன் வடிவு..." என்றான் என்ற வழமையான உதாரணம் ஒன்று உள்ளது. ஆனால் மகாகவி பாரதி.

"செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே
இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே"

என்றான் காதிலே தேன்பாய்ந்து இனிமை தருமா? அங்குதான் கவிஞன் கையாளும் மொழி உணர்வினை வசப்படுத்துகின்றது.

புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசன் பாடிய 'கூடத்திலே மனப்பாடத்திலே விழி கூடிக்கிடந்திட்ட ஆணழகை...' எனத் தொடரும் வரிகளில்

"ஓடைக்குளீர் மலர்ப் பார்வையினால்
உண்ணத் தலைப்பட்ட வேளையிலே"

என்று வரும் வரிகளில் கையாளப்பட்ட மொழி தரும் அனுபவம் சிறப்பானது. பார்வையினால் உண்ணுவது எப்படி? இப்படி பாரதிதாசனால் எப்படிச் சொல்ல முடிந்தது. சம்பவத்தை உணர வைக்க முடிந்தது?

இன்றைய கவிஞர்களில் வைரமுத்து சினிமாவுக்காக பாடிய கவிதை வரிகளில்

"வானம் எனக் கொரு போதிமரம்
நாளும் எனக்கது சேதி தரும்"

என்றான் புத்தனுக்குப் போதிமரம் ஞானத்தை தந்தால் கவிஞனுக்கு வானத்துக்கு கீழே இருக்கும் இந்த உலகம் ஞானத்தைத் தரும் என்ற விரிபொருளை இந்த இரண்டு வரிகள் புலப்படுத்தி நின்றன.

இன்றைய வீறுபெற்ற புதுக் கவிதை வளர்ச்சியில் கவிதைமொழி பற்றி கருத்துக் கூறிய ஜீவநதி

கலாப்பியா, "பிரசவ வேதனை ஆணுக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு பெண் பிரசவவலியை நல்ல மொழியில் வெளிப்படுத்தி இருந்தால் அதை ஆணும் உணர முடியும்" என்று கூறியிருந்தார். காஷ்மீர் கவிஞரான தினாநாத் நாடும் என்பவரது கவிதை ஒன்று தரும் அனுபவத்தை மொழியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கலாம்.

"அதோ!

மலைகளுக்கு அப்பால்
அப்பம் போல் எழுகிறது

அழகு நிலா!

அது என்ன

ஏழைப் பெண்ணின்

கிழிந்த மேலாடைக்குள்

பளிச்சிட்டு மறையும்

மார்பகமா?

இல்லை

கூலிப் பெண்ணை

ஏமாற்றிவிட்ட

கள்ள-நாணயமா?"

இங்கு பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் வாழ்வின் முரணிலை அனுபவத்தை உணர்வுத் தொற்றலாக்குகின்றது.

"காலம் முடிந்து போகிற

கடைசி நிமிடத்திலும்

ஞாபகத்தில் மணக்கும்

அந்த வாசனை நாட்கள்"

வனப்பும் விருப்பும் தந்த இன்பமான இறந்த காலத்தை சொல்லும் நான்கு வரிகளைக் கொண்ட மொழி இது. தேவேந்திரனின் கவிதை ஒன்று வல்லுறவின் கொடுமையினை பாடுவதற்காக எடுத்துக் கொண்ட மொழியினை

"இனிவேண்டாம் பெருங்காற்று

கன்னித் திரை கிழிந்து

சிதைந்த இரவுகள்

குலுங்கியமும் சத்தத்தால்

காது நிரம்பி

மூளை கொதிப்பாகி

நெஞ்சு மயிரைப் பிடித்திழுத்து

மீசை பிடுங்கி

மீளாத் துயர் கவிழ்க்கும்..."

என்ற வரிகளிலே காணலாம். குலுங்கி அழும் இரவுகளின் கொடுமையினை உறைக்கக் கூறும் மொழியை இவ்வரிகளில் தரிசிக்கலாம்.

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதை ஒன்று உலைத்தியில் உருவாகும் தன் புதிய தேசத்தைப் பாடுகின்றது.

“உலோகப் பிழம்புகளிலிருந்து
செதில் செதிலாகச் சிதறும்
தீக் கங்குகளில்
தலையைத் திருகி எறியும்
மனிதப் பலிக் கிடாயின்
ரத்தக் கொப்பளங்கள் உதிர்கின்றன”

இந்த வரிகளில் செதுக்கி எடுக்கப்பட்ட
சொற்களின் சேர்மானம் நிகழ்ந்துள்ளது. ‘உலோக
பிழம்புகள்’, ‘தீக் கங்குகள்’ போன்ற மொழிப்
பிரயோகங்கள் கவனிக்கத் தக்கவை.

அ.யேசுராசாவின் ‘உயிர் வாழாதல்’ என்ற
ஒரு கவிதையில்.

“உயிர் தடவி வருங்காற்று
துயர் விழுங்க விரிந்தகடல்”

என்றுவரும் வரிகளில் உயிர் தடவுகின்ற
காற்றின் இதம் வெளிப்படும் அதேவேளை கடல்
துயரங்களை விழுங்குவதாக கூறுவதும்
உணர்வுக்கு அப்பால் அறிவை விரித்து நோக்க
வேண்டிய வரிகள். பெண்ணியாவின் ‘இது நதியின்
நாள்’ என்ற கவிதையின் மொழி

“ஓர் அழகிய இசை
ஆடைகளை களைந்துவிட்டு
கை, கால்கள் முளைத்து
நடனமிட்டு ஓடுகிறது
நிர்வாணமாய்”

என்று தொடர்கையில் குதித்தோடுகின்ற
ஒரு நதி கவிஞரின் மொழியுடே காட்சிப் படிமமாகி
அனுபவத்துள் நுழைகின்றது.

சு. வில் வரத்தினத்தின் கவிதைகளில்
ஒன்று ‘நிலவும் நெகிழ்வும்’ நிலாக்காலத்து
சுகானுபவத்தை தன் மொழியில் பாடும் கவிஞர்.

“பஞ்சுபோல ஒற்றி ஒற்றித்
துன்பம் துடைக்கும் நிலவின் தூய்மை
நெஞ்சு கழுவ நெகிழ்ந்தே நடந்த
தனிவழிப் பயணங்கள்
இன்துயர் இசையாய்
இன்னும் நெஞ்சில் எதையோ கிளர்த்தும்”

என்று பாடுகின்றபோது நிலாவழியும் ஒரு
இரவில் மனம் நிறைந்த கவலையுடன்
தனிவழிப்போகும் ஒருவரின் ‘நெஞ்சு கழுவப்படும்’
உணர்வு அவரின் மொழியால் தான் உணரப்
படுகின்றது.

இவ்வாறு கவிதைகளில் பிரயோகமாகும்
மொழியானது அதன் இறுக்கமான அமைப்பு,
புதுமையான சேர்மானம், புதுவகைச் சொற்
பிரயோகம் போன்ற பல்வேறு வழிகளால் உணர்வுத்
தொற்றலுக்கு வழிவகுக்கின்றது.

ஜீவநதி

இதற்கும் அப்பால் இன்று கவிதை
மொழிபற்றிய கருத்தாடல்களில் ‘பெண்மொழி’,
‘முற்போக்கு கவிதை மொழி’, ‘தலித் கவிதைமொழி’
என்றெல்லாம் கவிதை மொழியை கவிதைகளின்
சமூகம் சார்ந்த கருத்தியல் உள்ளடக்கத்தினை
அடிப்படையாகக் கொண்டு வகைப்படுத்திப்
பார்க்கவும் விளைகின்றனர். இது ஒரு ‘அணி
யாக்கல்’ முயற்சிதான் எனினும் கவிதை மொழி
பற்றிய ஆய்வு ரீதியான புரிதலுக்கு அவசியமானது.

பெண் மொழிபற்றிப் பேசுவர்கள் அது
பெண்களாதேதான் சரிவரச் சாத்தியம் பெறுகின்றது
என்பர். ஆனால் ‘திருவெம்பாவை’ வரிகளுண்டு
பயணிக்கும் போது மாணிக்கவாசகர் என்ற ஆண்
பெண்மொழியைப் பாடியிருந்தார் என்பதை
அறியலாம். சுகுமாரன்,

“தோசைக் கல்லை நிமிர்த்தியதும்

அம்மா சொன்னார்

‘கல்சிரிக்கி

யாரோ சமைஞ்சிருக்கா”

என்ற கலாப்பரியாவின் கவிதையில் பெண்
இயல்பு வெளிப்பட்டதாக கூறுகின்றார். எனினும்
பெண்கவிஞர்கள் பாடும்போதுதான் வீறார்ந்த பெண்
மொழி வெளிப்படுகின்றது. ஆழியாள், பெண்ணியா,
மைத்தேயி, அம்பை, சிவரமணி, ஓளவை என
நீளும் பெண் படைப்பாளிகளின் மொழியின் ஊடான
பயணம் இதற்கு அவசியம்

“ஆண்மை வழியும் இரவில்

இராப் பிச்சைக் காரரின்

கெஞ்சலும் தோற்றமும் மிகைபட

கையேந்துகிறாய்”

என்ற பெண்ணியாவின் மொழியும்,

“இன்னுமா தலைவார

கண்ணாடி தேடுகிறீர்

சேலைகளைச் சரிப்படுத்தியே

வேலைகள் வீணாகின்றன”

என்ற சிவரமணியின் மொழியும்
எடுத்துக்காட்டுக்களாகின்றன.

தலித் மொழி என்பது தலித்துக்களால்
எழுதப்படுவது என்று ஒரு சிந்தனை இப்போது
உருப்படுத்தப்படுகின்றது. தலித் அல்லாதார் கூட
தலித் மொழியை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்
சு. வியின் ‘வெறுங்காற்றில் கலத்திடுமா?’ என்ற
கவிதையில்,

“ஈந்நூறு கொள்ளிவால் பேய்கள்

சுற்றிவர மொய்த்து உயிழ்ந்த தீ

பற்றிப் பிடிக்க ஒரே குடிசைக்குள்

புதினான்கு உயிர் வெண்மணிகள்

பிஞ்சுகள் நேற்றுத்தான்
மஞ்சம் நுகர்ந்தவர், முதியவர்
ஒன்றாய்ப்ச்சை உடம்போடு
பஸ்மீகரமாயின
அரிஜனங்களை அவிப் பொருளாக்கி
சாதி வெறியர் வேள்வி செய்து
நீறு பூசு”

என்று தலித்துக்களின் துயரம் அவரின் மொழியில் வெளிப்படுகின்றது. க.பசுபதியின் கவிதைகள், சுபத்திரன் கவிதைகள், தலித் மொழியை சிறப்பாக வெளிக்படுத்தியுள்ளன. முற்போக்கு மொழியும், சமூக அநீதிகள், சமமின்மைகள் என்பவற்றைச் சாடும் மொழியை வெளிப்படுத்தி நின்றன. இவ்வாறு கவிதை மொழி தொடர்பான பல்வேறு கருத்தாக்கங்களும், ஆய்வு விடயங்களும் இருந்த போதிலும் கவிதையில் கையாளப்படும் மொழிவாயிலான உணர்வு வெளிப்பாடே மிக முக்கியமானதாகும். என்னதான் கவிதையில் உருவச் சிதைப்புக்கள், புதுவகைப் பாடு பொருள்கள், மொழியின் சித்து விளையாட்டுக்கள் பிரயோகமானாலும் கவிதை தரும் உணர்வுக்கு மொழி

உற்றதுணை ஆகாதபோது கவிதை 'செத்துப்போய்' விடுகின்றது.

கவிதை மொழி பற்றிய ஒரு ஆய்வின் போது சவால்கள் பல நேர இடமுண்டு. கவிதை தரும் அனுபவத்தை மொழியில் வெளிப்படுத்த கவிஞன் படும் சிரமத்திலும் அந்த அனுபவத்துக்கும் மொழிக்குமான இயைபை ஒரு வாசகன் அல்லது ஆய்வாளன் மொழியில் வெளிப்படுத்திவிடுவது மிகச்சிரமமானது. இது உணர்தலுக்கு உரியது. இதற்கும் அப்பால் ஒரு கவிதை மொழி என்பது அந்தக் கவிதையின் முழுமையால் மாத்திரம் உணரப்படுவது ஆய்வுத் தேவைக்காக கவிதையின் பகுதிகள் எடுத்துக்காட்டப்படும் போது மொழியின் பிரயோகத்தின் முழுமை உணரப்படுவது சாத்தியமில்லை கவிதை வெளிக் கொணரும் கருத்தியல் தளத்துக்கு மொழிக்குமான இயைபும் இத்தகையதே. எனவே கவிதை மொழிபற்றிய ஆய்வுகள் தனிக்கவிதை, தனியொரு கவிஞரின் கவிதைகள் தனியொரு கருத்தியல் தளத்துக்கான கவிதை என்ற அடிப்படையில் நிகழும் போதும் மேலும் ஆழம் பெற முடியும். □□□

புயலாடும் பெண்ணை !

பெண்ணே!
நீ பாவவர் போற்றும்
மென்மையானவள் தான்!
ஆனால்
அடக்கியொடுக்கி
வாழ நினைக்கும்
ஆடவர் மத்தியில்
அடல் சான்ற
வன்மையானவள்!
பணிவும் பரிவும்
பாவையர்க்கு
அழகானவை தாம்...
ஆனால்,
அரிவையர்க்கெதிராக
அநீதி தலையெடுக்கும் போது

பணிந்து போகாமல்
துணிந்து நின்று!
தீண்மை நெஞ்சோடு
தொடர்ந்து செல்!
புங்கொடியை!
நீ மலருக்கு உவமிக்கப்பட்ட
மாங்கை தான்!
ஆனால்
தீங்கினைக் கண்டால்
முள்ளாகத் தீண்டவும்
தயங்காதே !
மாதரசே !
நீ மந்தமாருதம் தான்...
பெண்மைக்கு ஊறு வந்தால்
புயலாக மாறி விடு!

வெலிகம ரிம்ஸா முகம்மத்

சூர் வைஞ்சு போர்

என்னைக் குறித்து
பேச நீ ரொம்பவும்
ஆர்வமாய் இருக்கிறாய்
சுந்தோஷம் என
நான் சந்தோஷித்து
லாகிரியில் மூழ்கிக் கிடக்கையில்
உன்னிடமிருந்து
ஏதோ வழியில்
தொடங்கி விடுகிறது
வக்கிரம் நிறைந்த
என்னை நோக்கிய போர்!

குண்டு வெடிப்பில் சிக்கிய
உடம்பாய் என் மனசு
சிதறிக் கிடப்பதை
சகல நூற்றாண்டிலும்
அறிந்திருப்பினும்;

நீ
மீண்டும் வருவாய்
மீட்டுப் பணியாளர்களின்
கனிவுடன்-எனது
சுயநலத்துடனான
எனது பணியை
உனக்கான பணிவாக்கி
நீ ஆட்சி செய்வாய்
என் சரீரம் மீது!

நான் வரவுச் செய்வேன்
எனக்கான திருப்தியை
என் மீது
வன்முறைச் செலுத்தும்
உனது ஒவ்வொரு அங்கங்களால்;
உனது வக்கிரங்களை முதலீடுகளாக்கி;

காற்று இழந்த பூரணைப் போல்
நீ சோர்ந்து கிடக்கையிலும் சரி.
எனது அங்கங்களிட்ட

மயக்கத்தின் போதையில்
உன்னால்
இழக்கப்பட்ட வீரியத்தின்
களைப்பால் நீ
கவிழ்ந்துக் கிடக்கையிலும் சரி,
உனக்கான அனுதாபம்
எனக்கில்லை எப்பொழுதுமே!

சகல கணங்களிலும்
நீ காட்டும்
பரிவு என்பது
என் குறிகள் மீதான
குறித்த உனது
வெறியின் பிரியமான
வெற்றியின் மொழிபெயர்ப்பு என்பதை
நூற்றாண்டுகள் கடந்தப் பின்னும்
அறிவேன் நான்.

சாவை அறிந்தும்
விளக்கை நோக்கி வரும்
விட்டிலை போல்
சகல நூற்றாண்டுகளிலும்
சகல வேளைகளிலும்
என் உடலை நோக்கிய
உனது பயணம்
என் வெற்றியின் பிரகடனம் என்பதை
சதை வெறியில்
சதா காலமும்
சஞ்சரிக்கும்
உன் ஆணவத்திற்கு
புரியாமல் போனதே
எனது போராட்டத்தின்
வெற்றி என்பேன்.

தொடங்கி விடுகிறது
அந்த வெற்றியின் களிப்பின் பொழுது
உன்னை நோக்கிய
என் போர்!

மனிதர்கள் வீசிய
குப்பைகள் நாரி
நாற்றமெடுக்கின்ற
இந்த சரளைக்கல் வீதியில்
எனது குழந்தைகள்
விளையாடுகிறார்கள்

முன்னம் கலகலத்து ஒலாய்கிய
தென்னாங்கிலிகளின்
அரவமற்று
அமைதியாய் ஒலாய்கி
தோட்டங்களின் உள்ளிருந்து
எட்டிப் பார்க்கின்றன
தென்னை மரங்கள்

புழுதி கிளப்பு
வாகனங்கள்
இடையிடையே
கடக்கின்றன.
குழந்தைகளின்
விளையாட்டுக்கு
சிறிது ஓய்வு வகைத்து

அந்த ஓய்வின்
இடைவெளியில்
மெல்லச் சுழன்றெழும்
புகைமட்டமாய் காலம்

அந்தக்காலத்தின்
தூசிதுடைத்து,
மீண்டும்
என் குழவிகளின்
முகம் காண முயலுகிறேன்,
அங்கே அவை ஒவ்வொன்று
வேறுசில தென்கின்றன

ஒன்று -
சுப்பன் வீட்டாருக்கும்,
இறந்துபோன
தாயவீட்டாருக்கும்
புலி நடுநடு

கத்திக் குத்துப் போட்டியில்
காயம் பட்டு... இரத்தம் பெருகி
இறந்துபோன
பச்சை மதலையின் முகம்.

ஒரணம் :-
தன் பச்சை மண்ணுக்கு
காசு சேர்ப்பதற்காக
வெளிநாடு பறந்த அம்மா
கையிரண்டும் இழந்து
மீண்டும் வந்த
அனாதரவு முகம்.

மூன்று -
உள்ளூர் யுத்தத்தால்
வாழ்வின் ஓரத்திற்குச் சென்று,
நீரிணை கடக்க
வள்ளம் ஏறிய இளம்
தமிழ்ப்பெண்ணை,
கையில் 'வலில் சுற்றியபடு
குழந்தை சுமந்து
சென்ற பெண்ணை,
படகு கவிழ்ந்து கரையொதுங்கி
பெரும்பான்மை இனம் காப்பாற்றி,
உயிர் கொடுத்த
அன்பு முகம்.

நான்கு -
உள்ளூர் யுத்தம்
குடித்து போக,
வெபனான் யுத்தம்,
பலஸ்தீன் யுத்தம்,
மேலும் குண்டுகள்,
ஆபகன குண்டுகள்,
புதைக் குதங்களைப் பிளக்க,
கருகியழிந்து
மேளானாலும்,
நிநஞ்சக் கிணற்றுள்: வாடாத
நோஜா மலர்களின்
கண்டலீப் முகம்.

கவிதையின் மறுபக்கம்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

சூழலின் மீது நேரடியான தாக்கத்தை உண்டாக்கும் ஒரு மாயவித்தைச் செயற்பாடாகக் கவிதை தோற்றம் பெற்றமையை மானிடவியல் ஆய்வுகள் தெரியப்படுத்துகின்றன. அதிக அளவு வரைவிலக்கணங்களைக் கொடுக்க முயன்றும் அதன் வீச்சை எட்ட முடியாது தோல்வியைக் கண்டதுறையாக கவிதை விளங்குகின்றது. வரன் முறையான அறிவு வளர்ச்சியானது உரை வடிவம் மற்றும் செய்யுள் வடிவம் என்ற வகைப்பாடுகளைத் தோற்றுவித்ததாயினும், மொழிநூல் அடிப்படையில் அந்த வேறுபாடு திடப்படுத்தப்பட முடியாதிருக்கும் நிலை சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்தது.

உரை (Prosus) செய்யுள் (Versus) என்ற முன்னைய மேலைப் புல எண்ணக்கருக்களின் விளக்கம் முறையே
அ) நேர்ப்பாதையிலே செல்லலையும்
ஆ) மீண்டு வரும் சொல்லமைப்பையும் குறித்து நின்றது. மாய வித்தையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட மீள மீள உருவாக்கல் அல்லது வளப்பெருக்கில் நிகழ்த்தப்பட்ட மீள மீள உருவாக்கலை செய்யுள் என்ற எண்ணக்கரு புலப்படுத்தியது.

ஓர் ஆக்கத்தை மொழி பெயர்ப்புக்கு உள்ளாக்கும் பொழுது எது மொழிபெயர்ப்புக்குள் அகப்படாது எஞ்சி நிற்கின்றதோ அதுவே கவிதை என்ற விளக்கமும் தரப்படுகின்றது. உரைநடையை கவிதையையும் வேறுபிரித்துக்காட்ட முயன்ற பொழுது மேலும் ஒரு விளக்கம் தரப்பட்டது. அ) உரைநடையில் சொற்கள் சிறந்த முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன.
ஆ) கவிதையில் சிறந்த சொற்கள் சிறந்த முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய விளக்கமும் இரண்டையும் வேறுபடுத்த முடியாத இடர்பாட்டைக் கொண்டிருந்த ஜீவநதி

தலால் 'வேறுபடுத்தல்' விடைகாண முடியாத பொருளாகி விடுகின்றது.

கவிதையை விளக்குவதற்கு மீண்டும் மீண்டும் அதன் மாயவித்தைத் தோற்றத்துக்குச் செல்லும் நடவடிக்கைகள் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுக்கப்படும் பொழுது. அனுபவ வெளிப்பாடுகளையும், ஒலியை நிரல் ஒழுங்குபடுத்தலையும் (Arrangments of Sound) திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுவர்.

கவிதைக்குரிய வடிவமைப்பு அல்லது யாப்புக் கட்டமைப்பு வரன் முறையான கல்விச் செயற்பாட்டுடன் ஆக்கம் பெற்றது. அதாவது யாப்பு ஆய்வறிவாளரால் உருக்கொடுக்கப்பட்ட வடிவமாகின்றது. வடிவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தலும் "நல்ல வடிவம்" என்ற ஏற்றுடைமைக்கு மேலாதிக்கத்துடன் கொண்டு வருதலும் "புர்சுவாக்களின் வடிவவாதம்" (Bourgeois formalism) என்று குறிப்பிடப்படும் அதன் நீட்சி உருவத்திலே தான் கவிதையின் ஆன்மாதங்கியிருக்கின்றதென்ற வற்புறுத்தலாகும். இந்நிலையில் வரன் முறையான கல்விச் செயற்பாட்டுடன் இணைந்த பெருங் கவிதையாக்கங்களுக்கும் அதிகார மேலாதிக்கத்துக்குமிடையே தொடர்புகளும் நீடித்திருந்தன. கவிதையை ஒற்றைப் பரிமாணத்திலே வலிந்தமைக்கும் செயற்பாடாகவும் அது அமைந்தது.

கவிதை பற்றிய ஆய்வில் எழுச்சி கொண்ட ஓர் எண்ணக்கருவாக "ஒலிச்செம்மையியல்" (Prosody) அமைந்தது. ஒலிச் செம்மையை உருவாக்கும் மொழியியல் மூலகங்களை ஆராய்ந்து விளக்கும் செயற்பாடு அங்கே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. யாப்பின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் பகுத்தாராய்தல் ஒலிச் செம்மையியல் ஆய்விலே பரவலாக மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஒலிச் செம்மையியல் ஆய்வுகள் கவிதையோடு மட்டும் கட்டுப்பட்டு நின்று விடவில்லை. உரைநடையில் உள்ளமைந்த ஒலிச் செம்மையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. ஒலிச் செம்மைக்கு யாப்பு அவசியம் என்று வரன் முறையான கல்வியிலே தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்ட வேளை இருபதாம் நூற்றாண்டிலே விடமன் முன்னெடுத்த கவிதைச் செயற்பாடுகள் "யாப்புச் சாரா ஒலிச் செம்மையியல்" (Non Me Trical Prosody) என்ற ஆய்வுப்புலத்தின் தோற்றத்துக்கு வழி வகுத்தது.

நாடகக் கவிதைகளில் ஒலிச் செம்மையியலின் செல்வாக்கு கவிதை விளக்கத்தை மீண்டும்

மாயவித்தை நடவடிக்கைகளோடு தொடர்புபடுத்தியும் மீள வலியுறுத்தியும் நிற்கின்றது. ஆழநோக்கும் பொழுது உரையும் செய்யுளும் கலந்த நாடகக் கவிதையே விடமன் போன்றோரின் கட்டற்ற கவிதைக்குக் கட்டியம் கூறிற்று என்று கூறலாம். சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களில் அரசர்களும், பிரபுக்களும் கட்டற்ற கவிதையை அல்லது “வெளியிட” (Blank) கவிதைகளையே பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சமூக நிரலமைப்பின் இயல்புக்கும் செய்யுள் யாப்புக்கும் இடையே தொடர்புகள் காணப்படுதலைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. சமூக இருப்பைத் தழுவி இலக்கிய வடிவங்களும், இலக்கிய வரைவிலக்கணங்களும் கட்டுமை செய்யப்படுதல் தெளிவு மிக்க கலைத் தோற்றப்பாடு ஆயிற்று. ஐரோப்பிய அரங்கிலே உருவாக்கம் பெற்ற “டெக்கரம்” (Decorum) என்ற எண்ணக்கரு இவ்வகையிலே இணைத்து நோக்குதற் குரியது. அதாவது சமூக அந்தஸ்து அல்லது சமூக நிரல் நிரைக்கேற்றவாறு யாப்பு வடிவத்தைத் தெரிந்தெடுத்துப் பயன்படுத்தலை அந்த எண்ணக்கரு புலப்படுத்தியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வலுப் பெறத் தொடங்கிய சமூக மாற்றங்களும், திறனாய்வுப் புலக் காட்சியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளும் கவிதையை “எழுவெளிப் பாய்ச்சலுக்கு” (Expression) உரிய வடிவம் என்பதை ஆழவலியுறுத்தின. செறிவு மிக்க வலிதான உணர்வுகளுக்குரிய வெளிப்பாய்ச்சலின் வடிவமாகக் கவிதை விளக்க எடுப்பைப் பெற்றது. பல்வேறு உயிர்ப்புள்ள அலகுகளின் ஒன்றிணைப்பால் உருவாக்கம் பெற்ற “உயிர்மை வடிவமாக” (Organic Form) கவிதை விளக்கப்படலாயிற்று. அந்நிலையில் இயற்கையான பேச்சைப் பாவனை செய்யும் பலவகைச் சீரிசையை உள்ளடக்கிய ஆக்கமாகக் கவிதை சுட்டியுரைக்கப்பட்டது. கொப்கின்ஸ் அவர்கள் இந்த எண்ணக் கருவை “உற்றெழு சீரிசை” (Sprung Rhythm) என்ற எண்ணக்கருவால் விளக்கினார். அவற்றைத் தொடர்ந்து கவிதை பற்றிய விளக்கம் மேலும் பல பரிமாணங்களை நோக்கிய பெயர்ச்சிகளை எட்டத் தொடங்கியது. மொழியியலாளர் ஒலியன்களின் அமைப்பும் தொழிற்பாடுகளும் என்ற வகையிலே கவிதையை நோக்கினர். அழகியலாளர் உளவியல் விளைவுகளின் அடிப்படையிலே கவிதையை அணுகினர். சீரிசைத் தோற்றப்பாடுகளையும் வரன்முறை நிலைக் கட்டுமானங்களையும் அவர்கள் மேலும் நோக்கினர். இசைக் குறியீட்டு

வகைப்பாட்டுக் கண்ணோட்டத்திலே கவிதையை அணுகும் பிற்தொரு வளர்ச்சியும் எழுச்சி கொள்ளலாயிற்று. இவை அனைத்தும் ஒலித் தளத்திலே நின்று கவிதையை நோக்கும் ஒலிச் செம்மை இயலை அடியொற்றியே வளர்ச்சி பெறலாயின.

சமீப காலத்த அமைப்பியல் மொழியியலாளர் யாப்பை முழுமைப் புலக் (Gestalt) கண்ணோட்டத்தில் விளக்கி கவிதை ஆய்வுக்குப் புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்தனர். யாப்பு என்பது “விதியைத் திணிக்கும் நடவடிக்கை அல்ல” என்பதை அவர்களின் ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தின. அத்துடன் யாப்பை ஒரு விபரண விஞ்ஞானம் என்ற பரிமாணத்துக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

ஆனால் யாப்புக் கட்டுமானங்களை அடியொற்றிக் கவிதையை விளக்க முடியாத நிலை தோற்றம். அதாவது எல்லாச் செய்யுளும் கவிதையன்று அதேவேளை உரை நடையிலும் கவிதை உண்டு என்று கூறும் பொழுது யாப்புவிதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிதையை விளக்க முடியாமை எழுச்சி கொள்வதைக் காணலாம்.

மேலைப்புலத் திறனாய்வாளர் கவிதையைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றனர்.

- 1) கதை எடுத்துரைப்பவை
- 2) நாடகப் பாங்கானவை
- 3) தன்னுணர்ச்சிய் (Lyric) பாங்கானவை
- 4) அறன் வலியுறுத்துப்பவை
- 5) அங்கதச் சுவை கொண்டவை

ஆனால் மேற்குறித்த பாகுபடுத்தல் வழியாகவும் கவிதை பற்றிய விளக்கத்தைக் கட்டுமை செய்ய முடியாதுள்ளது.

குறியீடு, உவமை, உருவகம், படிமம் முதலிய மொழிசார்ந்த வெளியீட்டுக் கருவிகள் கவிதைக்கு மட்டும் உரியவையன்று. உரை நடையிலும் அவை பெருமளவிலே எடுத்தாளப்படுகின்றன. இந்நிலையில் மரபு வழியான இலக்கிய வகைப்பாடுகள் பற்றிய எண்ணக்கருக்களை மீளாய்வு செய்யவேண்டியுள்ளது.

கவிதைக்கு “மீயழகு” கொடுக்க முயன்ற இலக்கிய மேதாவித்தனம் சமூகத்தில் மேலெழுச்சி கொண்டோரின் ஆய்வறிவு நிலை வைராக்கியத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. கவிதை பற்றிக் கட்டுமை செய்யப்பட்ட எல்லைகள் தகர்ந்து வருதல் அவர்கள் உருவாக்கிய தந்தக் கோபுரங்களின் சாய்வாக அமைகின்றது. விரவி வரும் பன்மைநிலை (Polysemy) இலக்கிய வடிவ விபரிப்பிலும் உட்புகுந்து கொள்கின்றது. □□□

காலச் சக்கரத்தின்
கோரைப் பற்களில் சிக்கி
ஏதோவொரு மணித்துளியில்
நானும் மாண்டு போவேன்

என்றும்
சுற்றும் பூமி சுற்றும்
வெடித்த மொட்டு மலரும்

அஸ்தமனத்தின் பின்னரான
முன்னிரவில்
நிலா முளைக்கும்

அன்றும்
நீரில்லா நிலவில்
மாவரைத்து
வடை சுடுவாள் பாட்டி

சூரியனும்
கிழக்கே தான் உதிக்கும்

மேற்கே உதித்தாலும்
மறக்காமல்
நமக்கெல்லாம் வியர்க்கும்

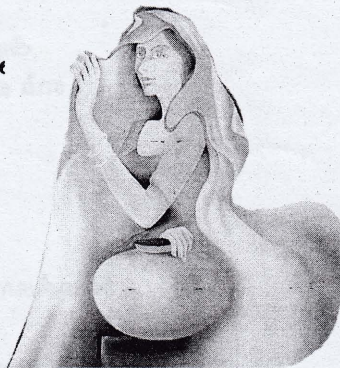
மூன்றாம் நாட்களில்
காய்ந்து போன
ஆற்றின் சுவடாய்க்
கண்ணீர் வற்றிவிட

அவரவர் செயல் நோக்கி
சிந்தனைத் தூண்டல்களுட
உறவுகள் பறக்கும்

எட்டாம் நாளில்
ஒருமுறையும்...

முப்பத்தியொன்றாம்
நாளில்
மறுமுறையும்...

நா னி ல் சை யெ ன் றா ல்

அவர்களின்
செத்த நாக்குகளையும்
சொந்தங்களையும்
உயிர்ப்பிக்கும்
எனக்கான நினைவுகூறல்கள்

ஒருபொழுதில்
எனக்குப் பிடித்தவற்றை
விட்டுக் கொடுக்காதவர்கள்

தானே முன்வந்து
படையிலிடுவார்கள்
என்னைப் பிடிக்குமென்று

வாழ்கையில்
வாழ்த்தத் தெரியாதவர்க்கெலாம்
வாய்ப்பளித்து
வாய்மூடிக் கிடப்பேன்
நடுமுற்றத்தில்

அவர்கள் உதிர்க்கும்
பொய்களைக் கேட்க
செவியென்றும்
திறந்தே இருக்கும்

மரமொன்று
வீழ்ந்து காய்ந்து
கருகி மறைவதாய்.
நானும் அழிவேன்

நானில்லா நிறையைச்
சமன் செய்ய
மற்றோர் தளிர் முளைக்கும்

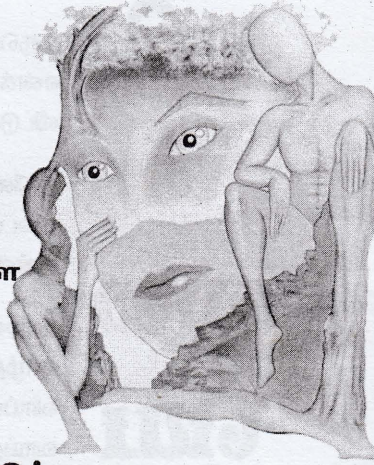
சுற்றும் பூமி சுற்றும்
இன்னும் வேகமாய்

அன்றும் ஒருவன்
சொல்லிக்கொண்டிருப்பான்
“நான் மட்டும் இல்லையென்றால்...?”

மன்னார் அமுதன்

தமிழ்புகள்

மனதினில் தேங்கியிருக்கும்
கொடிய வலிகளுக்கு
ஒத்தமிட்டுக்கொள்ளும்
முயற்சியில்
நான் நானாகவே
கண்களுக்கு காற்று
எவ்வளவு இதமாக
இருந்திடினும்
கண்களால் காற்றினை
பார்க்க முடிவதில்லை.
எனக்கான ஆறுதல்களை
எவர் கூறிடினும்
என்னுள் கூடுகட்டி
குடியேறியிருக்கின்ற
வலிகளை
எவராலுமே உணரமுடிவதில்லை
இத்தனை கால வலிகளில்
பறவைகள் உட்கார்ந்துபோன
கிளைகளாய்
என் இலைகள் ஆடியதே தவிர
என் வேர்கள் ஆடியதில்லை
இருப்பினும்
இப்பொழுது எனக்கான
எந்தன் வேர்களில்
அடையாளப்படுத்த முடியாத
சில தமிழ்புகள்
இருக்கத்தான் செய்கின்றன
வாழ்க்கை என்ற
நதிக்கு வெளியே
வீழ்ந்து துடிக்கும்
மனித மீன் நான்
எப்போது நான்
எனக்கான அந்த நதியில்
மீண்டும்
நீந்துவேன்?

குற்றப்பத்திரிகை

மனச்சிறைக்குள்
ஒளிந்து கொள்ளும்
சில மூடநம்பிக்கைகளுக்கு
பயந்து கொண்டு
எம் வாழ்வின் மீதான
அதீத நம்பிக்கைகளை
நாமாகவே
தகர்த்து விடுகின்றோம்
எம் வாழ்வு மீதான
விருப்பார்த்துவத்தை
அரித்திடத்துடிக்கும்
கொடிய கறையான்களாய்
மூடநம்பிக்கைகள்
எம்மையே சூழ்ந்து
கொள்கின்றன.
உளக்காயங்களுக்கு
ஒத்தணம் கொடுக்கும்
போர்வையில்
விஷமுட்களால் நாமே
எம் உளக்காயங்களை
கீறிக்கொள்கின்றோம்
புதிதாய் அறுவடை
செய்யப்பட்ட சொற்களோடும்
அதனாடே வெளிப்படும்
குறரத்தினோடும்
சுடிக்குலாவுகின்றோம்
அற்ப காரணங்களுக்காக
எம் வாழ்வியல் முறைகளை
நாமே மாற்றிவிட்டு
யார் யாரோ மீது
குற்றப்பத்திரிகையை
நீட்டிவிடுகின்றோம்
எமக்கான சீரான வாழ்வியலை
எப்போது சீராக
அமைத்துக் கொள்வோம்?

வெற்றிவேல் துவயந்தன்

‘கல்வாரி’
திரைப்படத்தின்
கடைசிப் படப்பிடிப்பு

ஓ... தேவனே!
வெற்றிகளின் வெளிச்சம்
வெளிக்கிளம்பும் போதெல்லாம்
தோல்வியின் வரலாறும் தூசு தட்டப்படும்
ஆழ் துளைக் கிணற்றின் அடியிலிருந்து
உன் வாழ்வு
‘யூதாளின்’ சிந்தனை மாற்றத்தால்
அவஸ்தைகளின் விளிம்பில்
அஸ்தமானமாகிவிட்டது.

கடலை அருந்திய
காகங்களின் கரைதல்
காதுமடல்களை உரசும் பொழுதொன்றில்
உன் ‘உயிர்த்தெழல்’ பற்றி
உலகம் வியக்கிறது

மேய்ச்சல் நிலம் நோக்கியே
ஆடுகளின் பயணம் ஆரம்பித்தது
ஆனாலும்
வானிலிருந்து நழுவி விழும்
மழைத்துளிகளாய்
பாதைகள் விலகின
இறுதியில்
பட்டிக்குள் அடைபட்ட ஆடுகள்
பட்டினியால் இறந்தன.

உன்னைச்சுற்றி முகிழ்த்தது
ஒளி வட்டம்
உன் வார்த்தைகளின்
எச்சில் தெறிப்பில் தோன்றிய வானவில்
கடவுளின் நிறங்களின் கலவையானது
அப்போதேயும் புரிந்து கொண்டாயா...?
உன்னை வணங்குவோமே தவிர
வழி தொடர மாட்டோமென்று
வாகை மலடாய் போன இனத்தில்
இன்னொரு யேசுவிற்கு இடமில்லை.

இ.ச.முரளிதரன்

ஜீவநதி

இலுப்பைப் பூவும்
சக்கரையும்

சாதி பார்த்துச் சமயம் பார்த்து
சார்ந்திருக்கும் இயக்கம் பார்த்து
சொந்தமும் சிநேகிதமும் பார்த்து...
சுயநலங்கள் சுற்றிப் படர்ந்த சக்கட்டை
இலுப்பைப்பூக்கள் சிங்காரப் பல்லக்குகளில்.
சமூக நலனில் ஊறித் திளைத்த
சக்கரைகளோ வீதியோரம்.
சிதைந்து கொண்டிருப்பதோ சமுதாயத்தின் சிறந்த தரம்.

சிறந்த பதவிகள் தென்பட்ட உடனே
இலுப்பைப் பூக்கள் அபகரிப்பு,
செல்வமெனும் நிதியும் வளமும்
சூறையாடல் நாளும் பொழுதும்.
பற்றாக் குறைக்கோ பரஸ்பர பாராட்டு,
பரஸ்பர பதவி உயர்வளிப்பு, தரம் தினம் குறைவதாய்
இடையிடையே குரல் எழுப்பல்,
தரத்தை உயர்த்துவதாய் உதட்டளவில் வாக்குறுதி....
இலுப்பைப் பூக்களின் நாளாந்த நாடகம்.

சக்கரைகளுக்குப் பசும்புல்லில் பங்கில்லை
சங்கிலிப் பூட்டு நுழைவாயில் கதவுகளில்.
சோர்ந்து ஒதுங்கி வாழல் தீர்வின் கதவடைப்பு.
சினந்து எழலோ திரண்டு வருமுன் தாச்சி உடைப்பு.
சக்கரைகள் திக்கொன்றாய்
சிறுவிளக்குகள் ஏற்றுக்கின்றன.
சோர்ந்து ஒன்றாய் எரியும் காலம்
சிறந்ததொரு விடிவின் பாலம்.
சுடர்விட்டு ஒளிபரப்பும் சமுதாயத்தின் தரமுயரும்.
கைவிட்டு பறந்தோடல், இலுப்பைப் பூக்கள் மாறி மாறி
ஒன்றுக்கொன்று மாலையோட்டுக்கொள்கின்றன.
கற்ற மனிதர் முன்னே அவமானத் தலை குனிவு.

சமுதாய அழிவின் கவலை நெஞ்சை நிரப்ப.
சக்கரைகள் வயிறு பற்றி எளிகின்றது.

சக்கரைகள் ஓரம்கட்டப்பட சக்கட்டை இலுப்பைப் பூக்கள்
சிம்மாசனத்தில் கொலு வீற்றிருப்பு.

தரக் குறைவைப் பிறர் அறிந்தால்
தலை குனிவு வருமெனப் பயந்து

அருட்தந்தை இராசேந்திரம் எஸ்ரலின்

13

இதழ் 15

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய உள்ச்சிவியில் முஸ்லிம்களின் கவிதை முயற்சிகள் (20ம் நூற்றாண்டுவரை)

- ஏ.இக்பால்

தமிழ் மொழியின் தொன்மை, தமிழிலக்கியத்தின் தொன்மை, இவற்றின் வளர்ச்சி என்பன தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களது கையில் மட்டுமே இருக்கவில்லை. தமிழ் மொழி இலக்கியம் அகண்டு விசாலிப்பதற்குக் காரணமானோர், பலமொழிகளைப் பேசியவர்கள் என்பதுன்மை. இவர்கள், தமிழ் மொழியுடன் இரண்டறக் கலந்து, தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாக்கிக் கொண்ட பல மதத்தவர்கள்தான் என்பதை வரலாறு நிரூபிக்கும்.

வைணவ மதத்தவர்களின் சங்கத மொழியும், சமண மதத்தவர்களின் பாகத மொழியும், பௌத்த மதத்தவர்களின் பாளி மொழியும், இஸ்லாம் மதத்தவர்களின் அறபு மொழியும், கிறிஸ்தவ மதத்தவர்களின் இலத்தீன் மொழியும் தமிழுடன் தமிழாக்கிக் கலந்து நிற்பதை நாமறிவோம். "இனாம், பதில்" என்னும் அறபுச் சொற்களை அறபுச் சொற்களெனத் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளாத அளவுக்கு அச்சொற்கள் தமிழ் மொழியுடன் இணைந்து நிற்கின்றன. இதைப்போல் ஆயிரக்கான அறபுச் சொற்கள் தமிழ் மொழியுடன் இணைந்து நின்று அம்மொழியைச் செழிப்புடன் வளம் படுத்தியுள்ளமை கண்கூடு. ஆகையால், முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியின் SHARE HUDERS - பங்காளிகளல்ல, அம்மொழியின் OWNERS - சொந்தக்காரர்கள் என்பதை உணருதல் அவசியம்.

இஸ்லாம் மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டதெனக் கூறும் முஸ்லிம் சமூகம் இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்கின்றனர். அவர்கள் தமிழ் மொழியையே தாய் மொழியாக வரித்துக்கொண்டுள்ளனர். மேற்கிலும் தெற்கிலும் ஜீவநதி

வடமத்திய மாகாணங்களிலும் சிங்கள மன்னர்களின் போர் வீரர்களாகச் சோழர்களின் தமிழ் நாட்டு வீரர்கள் சேவை புரிந்ததால், தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கு தமிழ் பேசி நின்ற இப்பகுதி முஸ்லிம்களை இன்னும் பாதித்து நின்றது. இன்றும் 'குரல் விடாதே' எனும் அழகிய தொடர் தேய்ந்து 'கொறடாதே' என்றிருப்பது போல், பசிந்து, குமர் என்னும் அழகிய பெயர்ச் சொற்களும் இருந்து, பூட்டி, வந்து எனும் எச்சம் முற்றாகும் இலக்கண மரபு முறையில் பாவிக்கும் சொற்களும் இப்பகுதிகளில் பேச்சு மொழியாக நிற்பதை காணலாம். இவ்விதமே நாடெங்கும் தமிழ் மொழி முஸ்லிம்கள் வாயில் முறையாக நிறை செய்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஆரிய சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தின் பின் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் காலப் பகுதியில் அழிந்து போன தமிழ் இலக்கியங்களை யெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் தேடிப்பிடித்துப் பதித்து வெளியிட்ட சங்கதி பரவலானது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் மரபுப்படி நூல்களைப் பதிப்பித்ததிலும், நாட்டார் பாடல்கள், மரபு முறையான பிரபந்தங்கள், தனிப்பாடல்கள், புத்திரிகைகள், நாவல்கள், சிறுகதைகள், ஆய்வு விமர்சனங்கள், கீர்த்தனைகள், தற்கால நவீன இலக்கியங்கள் என்பவற்றை ஆக்கியதிலும் இலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ்த்திறமைகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை இத்தலைப்பு உறுத்தி நிற்கின்றது. இப்பரந்துபட்ட ஆக்கத்திறமைகளை அலசி எடுத்துக்காட்ட முனையும் போது, சில முன்னோடிகளை மட்டுமே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. தமிழிலக்கியப் பரப்பில் பெயர்ப்பட்டியலில் சிலர் இடம்பெறாத போதும்

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிப் பாங்கை நினைவு கூர்ந்து அவற்றுள் அவர்களது ஆக்கத்திறமைகளும் ஆழ்ந்திருக்கும் என நினைத்தல் அவசியம் எனக்கருதுகின்றேன்.

தமிழ் நாட்டின் பல்கலைக்கழகங்கள் சில நாட்டார் இலக்கிய இயலை வளம்படுத்த அதற்கென ஒரு துறையை அமைத்துச் செயற்படுவதை நவீன இலக்கிய உலகம் அறியும். இலங்கையில் இத்துறை இல்லாவிட்டாலும், இத்துறையை நாடி கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம் அவர்கள் செய்த ஆய்வுகளில் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழும் இடங்களிலுள்ள நாட்டார் பாடல்களை எடுத்தாய்வு செய்து பரந்துபட்ட முஸ்லிம் சமூக இயலை மேலெடுத்துக்காட்ட நாட்டார் பாடல்கள் செய்த உதவியைக் கூறி ஆச்சர்ய முறுகிறார். “பண்பாட்டுப் பாரம்பரியப் பாதுகாப்பை இந்நாட்டார் பாடல்களே நயம்படத்தருகின்றன” என்பது அவரது முடிவு. இத்துறையில் தமிழறிஞர்கள் பலர் முன்னின்ற போதும், எம்.வை.எம். முஸ்லிம், ஏ.ஆர்.எம்.ஸலீம், வி.எம். இஸ்மாயில், அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது, எம்.ஸீ.எம். ஸீபைர், பேராதனை ஷர்புனிஸா, முத்துமீரான், எம்.எம்.எம். கலீல்,எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல், மருதூர்மஜீத் போன்றோர் தொகுப்பு நூல்களைத் தந்துள்ளனர். எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல் தந்த “கிராமத்து இதயம்” இத்தீவின் முஸ்லிம்கள் வாழும் பல இடங்களிலு முள்ள நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்து நிற்கின்றது. சில இடங்களில் இத்தொகுப்பாசிரியர்கள் கூறும் சில கருத்துக்கள் ஏற்க முடியாதவையே! உதாரணமாக: காதல் பாட்டுக்களை வண்டிக்காரன் பாட்டுக்கள் என முடிவெடுத்தமையைக் கூறமுடியும். மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்தில் கிராமியக் கவிதை பாடும் வல்லமை பொத்துவில், அக்கரைப்பற்று, கருவாட்டுக்கல் என்னுமிடங்களிலுள்ள பெண்களுக்கே வரும். இப்பகுதியில் பிறந்தவர்களுக்கே வண்டிக்காரன் பாட்டையும், காதல் பாட்டையும் பிரித்துக்கூறும் வல்லமை உண்டு.

எழுத்தறிவில்லாத பெண்களால் புணையப் பட்ட இக்கிராமியப் பாடல்களே முஸ்லிம்களின் இலக்கிய ஆண்மைக்கு அடையாள அத்திவாரமிடுகின்றன. இப்பாடல்களில் நாட்டார் வளம், நாட்டார் மொழி, நாட்டார் கலாசாரம், நாட்டார் மத நம்பிக்கை என்பன முழுகி நிற்கும். இங்கிருந்து தான், தமிழ் இலக்கிய மரபின் தோற்றம் முஸ்லிம்களிடையே எழுந்தன எனவும் துணியலாம்.

பதிப்புத் துறையில் இலங்கையரான லால்பகதூர் சி.வை தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் 1868இல் தான் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தைத் ஜீவநதி

தேடியலைந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இவரது முயற்சியின் பின்தான், டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் கூட இப்பணியைத் தலைமேற் கொண்டார். ஆனால், 1855ஆம் ஆண்டிலேயே பக்கீர் முஉறிதீன் என்னும் இலங்கைப் புலவர் “சின்ன சீரா” என்னும் காப்பியத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அதுமட்டு மல்ல, தமிழ் நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறிய பதுறுத்தீன் புலவரது “முகையதீன் புராணம்” காப்பியத்தை வெளியிடுவதற்குப் பொருளுதவியளித்தவர் இலங்கையரான புரவலர் செய்கு மீரான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நான்காம் தமிழ்ச் சங்க நக்கீரர் எனப்புகழப்பட்ட குலாம் காதீர் நாவலரின் “ஆரிய நாயகம்” எனும் செய்யுள், வசன நூல்களை யாழ்ப்பாணத்தில் அரங்கேற்றி முகம்மது லெல்வைமரைக்காரின் பொருளுதவியுடன் வெயிட்டனர். கீழ்க்கரை அப்துல் மஜீத் புலவரின் “ஆசாரக்கோவை” இலங்கையைச் சேர்ந்த முகம்மதுத் தம்பி மரைக்காயரின் பொருளுதவியால் வெளிவந்தது. மேலைப்பாளயம் செய்கு மீரான் புலவர், பனைக்குளம் அபுபக்கர் நெயினார் புலவர்களது நூல்களை வெளியிட யாழ்ப்பாணம் அப்துல்கனி சாய்பு எனும் வள்ளல் பொருளுதவி செய்தார். “சீறாக்கீர்த்தனை”, “காசிம் படை வெட்டு” முதலிய நூல்கள் வெளிவர கொழும்பு நெ.வா.காதர் நெயினார் லெவ்வை பொருளுதவினார். “பலூலுன் அஸ்ஹாபிமாலை”யை வெளியிட கொழும்பு ப.முகையதீன் பிச்சை உதவினார். “மெய்க்குஞான சங்கீர்த்தனம்” எனும் நூலை கொழும்பு க.பி.முஹம்மது ஹுஸைன் வெளியிட்டார். இவ்வாறு எண்ணற்ற இலக்கிய நூல்களை பதிப்பிப்பதிலும் பண உதவி செய்வதிலும் இலங்கை இஸ்லாமியர்கள் முன்னின்றனர். இந்த வரிசையில் இரண்டரை வருடங்களாக அல்குர் ஆனுக்கு தமிழில் தர்ஜீமா, மொழிபெயர்ப்புச் செய்து 1942இல் புர்த்தியாக்கிய அல்லாமா ஆ.கா.அப்துல் ஹமீத் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பையும், அறபு முலத்தை யும் பிரசுரிக்கும் முழுச் செலவையும் இலங்கையைச் சேர்ந்த வணிகரும் நியாய துரந்தரருமான என்.எம்.எம். ஹனிபா அளித்தார் கள். இவ்விதம் இன்றும் இனிமேலும் தமிழ் தமிழிலக்கியப்பணிக்கு இலங்கை முஸ்லிம்கள் உதவுவதில் முன்னிற்கின்றனர்.

“மரபு ரீதியாக வெளியான இஸ்லாமிய காப்பியங்கள், பிரபந்தங்கள் எனக்கூறும் நூல்களை ஒரு காலத்தில் இரு நூறுக்கும் அதிகமாகத் திரட்டுவது பெருஞ் சாதனையாகவே இருந்தது. இன்றோ இஸ்லாமிய இலக்கியம் எனக் கூறப்படும் நூல்களின் எண்ணிக்கை இரண்டாயிரத்தைத்

தாண்டிவிட்டது" எனக்கூறும் இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வு வல்லவரான அல்லாமா எம்.எம். உவைஸ் அவர்கள் அத்தனை நூல்களையும் அடைந்து சேர்த்து ஆய்வு செய்து "இஸ்லாமியத்தமிழிலக்கிய வரலாறு" ஆறு பாகங்களை தமிழ்கூறும் நல்லுரைத் திற்குத் தந்திருக்கின்றார். அவற்றுள் சில சிறு சிறு பிரபந்தங்கள், தனிப்பாடல்கள், தலபுராணங்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களால் புணையப்பட்ட வரலாற்றையும் தருகின்றார். அதன் பட்டியலை முழு இலங்கையிலிருந்தும் கணக்கெடுக்க முடியும்.

நாயக்கர் காலச் சித்து விளையாட்டுக்களில் அமுங்கிய தமிழிலக்கிய வரலாறு பாரதியை அண்டிய பின்னும், மரபைப் பேணினாலும் தமிழில் புதுச்சுவையையோ, புதுப் பொருளையோ, புது வளத்தையோ, புதுச்சொல்லையோ, புதுத்தமிழ் நாட்டின் பகைப்புலத்தில் அந்நியர் செய்த அட்டுழியங்களை புட்டுப்பாட்டியோ, புதுவழி காட்டியோ இலக்கியம் படைக்கவில்லை. பழைய மாமூலில் தமிழிலக்கியம் தடம் புரண்டாலும், முஸ்லிம்கள் அவ்வழியை உத்தேசித்துத் தமிழுக்குப் புதிய பிரபந்த வகைகளை அறிமுகப்படுத்தினர். அவ்விதம் அறிமுகப்படுத்திய பிரபந்த வடிவங்களாவன : மசலா, இது வினாவிடை அமைப்பிலானது. நீதம், இஸ்லாமிய மார்க்கம் சார்ந்த நல்லொழுக்க நெறிகளைக் கூறும். படைப்போர், இது போர் பாடும் இலக்கியம், தமிழில் பரணிய பிரபந்தத்துடன் ஒப்பிடத் தக்கது. முனாஜாத்து, அடைக்கலம் கோருதல், நாமா, வேண்டுகல் செய்தல் என்பவைகளாம்.

இப்பிரபந்தங்களை இலங்கை புலவர்கள் மிகச் சிலரே கையாண்டு உள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சுலைமா லெல்வைப்புலவர் (1856 - 1917) இயற்றி நூல்கள் :

1. குத்பு நாயகர் நிர்யான மான்மியம்
2. குத்பு நாயகம் அனுசாசனம்
3. காசிமியா மாலை
4. சக்கறாத்து நாமா
5. நெய்னா முகம்மதுலி முனாஜாத்து
6. சர்வபந்தமேகபதார்த் தோவம் தருக்க நிராகணம்

இவற்றில் இரண்டு நூல்கள் புதிய பிரபந்த வகைகளைச் சார்ந்தவை. அக்கரைப்பற்றுக் கருங்கொடித்தீவில் பிறந்த வரகவி செய்குமதார் புலவர் எழுதிய

1. உறக்கு பேரில் முனாஜாத்து
2. நபிகள் நாயகம் (ஸல்)பேரில் முனாஜாத்து
3. கௌதுல் அஃலம் பேரில் முனாஜாத்து

4. ஷாகுல் ஹமீது ஆண்டகை பேரில் ஒருபா ஒரு பஃது,
5. நபிகள் நாயகம்மீது ஒருபா ஒருபஃது
6. புயற்காவியம்
7. பிள்ளைக்காவியம்

இவற்றுள் மூன்று புதிய பிரபந்த வகைகளில் அடங்கும். தெல்தோட்டை ஆதம் லெவ்வை புலவர்

1. பதுறு நாமா
2. தலைப்பாத்திஹா நாமா

எனும் புதிய பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். ஏனைய இலங்கைப் புலவர்கள் இப்புதிய பிரபந்தங்களில் கைவைக்கவில்லை. என்றாலும் தமிழில் மரபு மாறாது பல்வகைப் பாடல்கள் மூலம் கவித்துவ வளங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

நாயக்கர் காலச் சித்து விளையாட்டுக்களில் அமுங்கிய தமிழிலக்கிய வரலாறு பாரதியை அண்டிய பின்னும், மரபைப் பேணினாலும் தமிழில் புதுச்சுவையையோ, புதுப் பொருளையோ, புது வளத்தையோ, புதுச்சொல்லையோ, புதுத்தமிழ் நாட்டின் பகைப்புலத்தில் அந்நியர் செய்த அட்டுழியங்களை புட்டுப்பாட்டியோ, புதுவழி காட்டியோ இலக்கியம் படைக்கவில்லை. பழைய மாமூலில் தமிழிலக்கியம் தடம் புரண்டாலும், முஸ்லிம்கள் அவ்வழியை உத்தேசித்துத் தமிழுக்குப் புதிய பிரபந்த வகைகளை அறிமுகப்படுத்தினர். அவ்விதம் அறிமுகப்படுத்திய பிரபந்த வடிவங்களாவன : மசலா, இது வினாவிடை அமைப்பிலானது. நீதம், இஸ்லாமிய மார்க்கம் சார்ந்த நல்லொழுக்க நெறிகளைக் கூறும். படைப்போர், இது போர் பாடும் இலக்கியம், தமிழில் பரணிய பிரபந்தத்துடன் ஒப்பிடத் தக்கது. முனாஜாத்து, அடைக்கலம் கோருதல், நாமா, வேண்டுகல் செய்தல் என்பவைகளாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மரபுப்படியே நூல்கள் அரங்கேறின. சு.மு.அசனா லெவ்வைப் புலவர் தனது 18வது வயதிலேயே "புகழ்பாவணி" எனும் பிரபந்தத்தை இயற்றினார். இந்நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது, பண்டிதர் சபாபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் மாணிக்கம் என்போர் "மாதுளைக்குப் புதிலாக மாதனை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதே அதற்கு விளக்கம் தந்த பின்னே நூல் அரங்கேற வேண்டும்" என்றனர். சு.மு.அசனா லெவ்வைப் புலவர் சங்க நூல்கள், தொல்காப்பியம், நிகண்டு முதலியன கொண்டு நிரூபித்தார். இவ்வாறுதான் அக்காலம் யாழ்ப்பாணத்தில் நூல்கள் அரங்கேறின. சுல்தான் கும்பிப் பாவலர், ந.மீரான் முகியதீன், அப்துல்லாப் புலவர், தைக்காப் புலவர் என்போரெல்லாம் அவரவர் நூல்களை அரங்கேற்றியே வெளியிட்டனர்.

மத்திய மாகாணத்தில் அமைந்துள்ள போப்பிட்டியில் பிறந்த அருள்வாக்கி அப்துல் காதீர் புலவரும் தான் இயற்றிய 31 நூல்களில் சிலவற்றை யாழ்ப்பாணத்திலேயே அரங்கேற்றினார். யாழ்ப்பாண அலனா லெவ்வைப் புலவரின் தலைமையில் இவருக்கு “வித்துவ தீபம்” எனும் பட்டம் 1912இல் வழங்கப்பட்டது. இவர் கண்டியில் “குயின்ஸ் அகடமி” (சென்போல்ஸ்) யில் கல்வி கற்றவர். இவரது அத்த திறமை காரணமாக சிறு வயதிலேயே கவியியற்றும் வல்லமை பெற்றவர். இந்த அத்த திறமை பற்றி ஆய்வு செய்யத் தகைமை அற்றோர். இவரது வாயில் யாரோ பெரியார் களவு நிலையில் காறி உமிழ்ந்த தால் கவி பாடும் திறமை ஏற்பட்டது எனும் கட்டுக் கதையைப் பரப்பி நின்றனர்.

“மினு” என்னும் எட்டு வயதுச் சிறுமியின் “ஆபர்மோன் அமி” எனும் பிரஞ்சுக் கவிதைத் தொகுதி வெளியான போது கலைகளின் தலை நகரான பாரீஸ் வியப்பில் ஆழ்ந்த வரலாறு உண்டு. எண்ணங்கள், உணர்வுகள், பொருள் களைக் காணும் நுணுக்கங்கள், வெளிவரும் திறமைகள் அசாதாரணமாயினும் இவை குழந்தைப் பருவத்துக் குரியவையே என விஞ்ஞான ஆய்வு நுணுக்கங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. உண்மையில், இவ்விதம் வெளிப்பாடான திறமைகளுக்கு முஸ்லிம் கள் வாயில் பெரியார் காறி உமிழும் கதை கூறினர். வித்துவ தீபம் அருள்வாக்கி சரியாக அவர்கற்ற கல்வியில் அதே கல்லூரியில் தொடர்ந்திருந்தால், தனித்துவமிக்க சாதனைகளை உலக மொழியில் சாதித்திருக்கலாம்.

மீசான் மாலை தந்த வேர்வலை ஷெய்கு முஸ்தபா, இபுலிசு படைப்போர் தந்த தர்கா நகர் ஹாமித் புலவர், மக்கோன அப்துல் ஹமீது மரைக் கார், வெலிப்பன்ன அப்துல் கஹ்ஹார், களுத்துறை உமர் மரைக்காரர், மாத்தறைக் காஸிம் புலவர், வெலிகம டப்பி ஆலிம், காலி காதீறு ஷம்சுதீன் புலவர், புத்தளம் ஷெய்கு அலாவுதீன் புலவர், யாழ்ப்பாணமும், காலியும் தமது சொந்த ஊர்ப்புலவர் எனக்கூறும் காரணமாலை பாடிய சா.சேகுத்தம்பிப் புலவர், அக்கரைப்பற்று முஹம்மத்து ஹாஷீம் பாவலர், காத்தான் குடி அஹமது நெயினாப் புலவர், புளிச்சான் குளம் அலி உதுமான் புலவர், அட்டாளைச்சேனை அப்துர்ஹுமான் ஆலிம், தீன்மாலை தந்த கசாவத்தை ஆலிம் அப்பா, அக்கரைப்பற்று யூசுப் லெவ்வை ஆலிம் புலவர் இவ்விதம் தொடர்ந்து செல்லும் புலவர் பரம்பரை 18,19ஆம் நூற்றாண்டு களில் சக்தி மிக்க புலமை வெளிப்பாட்டைக் காட்டி நின்றனர்.

யாழ்ப்பாணம் பதுறுதீன் புலவர் “முகியத்தீன் புராணம்” எனும் காப்பியத்தை காப்பிய இலக்கண நெறியுடன் இலங்கையில் வெளியில் தந்த முதல்வராகின்றார். 1857இல் காத்தான் குடியைச் சேர்ந்த அகமதுக் குட்டிப் புலவர் “இசுவா அம்மானை” எனும் பிரபந்தத்தை கதை நுணுக்கம் வளர்ந்து செல்லும் முறையில் எழுதி அரங்கேற்றி யுள்ளார். அதன் ஏட்டுப்பிரதியை கல்முனையைச் சேர்ந்த அ.முஸம்மில் சரிபார்த்து, கலாநிதி எம்.ஏ.எம்.நுஃமான் அவர்களின் உதவியால் உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஐந்தாவது மகாநாட்டில் வெளியானது.

ஒவ்வொரு புலவரும் தம்மிஷ்டப்படி இஸ்லாமியக் கதைகளைத் தமது புலமையால் மாற்றியும் புதுக்கியும் பாடிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், இஸ்லாத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்கமை வில்லாது நடப்போரைக் கண்டிப்பது போல “ஞானரை வென்றான்” எனும் நூலை மருத முனையைச் சேர்ந்த சின்ன ஆலிம்பா இயற்றித் தந்தார். இலக்கிய உலகில் மீசான் தராசு போல் நிற்கும் இப்படைப்பு மகோன்னத இலக்கிய இறுக்கம் பெற்றதெனலாம்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கீர்த்தனை எனும் ஒருவகைப் பாடல் இணைந்து கொண்டது. இது இசையரங்குகளில் பாடப்பெறும் தகுதியுடையது. பக்திப் பரவசமாகவும் கீர்த்தனை பாடுவர். கீர்த்தனைகள் பல்லவி (எடுப்பு), அநுபல்லவி (உடன் எடுப்பு), சரணங்கள் (அடிகள்) என மூன்று பிரிவுகளாக அமைந்திருக்கும். மாகவி பாரதியார்கூட அநேக பாடல்களை கீர்த்தனைகளாகவே பாடியுள்ளார். இக்கீர்த்தனைகளை முஸ்லிம் புலவர்களும் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. புத்தளத்தைச் சேர்ந்த ஷெய்கு அலாவுதீன் புலவர் நவவண்ணக் கீர்த்தனைகள் எனும் நூலை இயற்றியிருக்கின்றார். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மீரான் முகையதீன் புலவர் “மஹ்முதிய்யாப் பரவசக் கீர்த்தனை” “மெய்ஞ்ஞானக் கீர்த்தனை”களைப் பாடியுள்ளார். செ.மு.முகம்மது இபுறாகீம் புலவர் “அதி நூதன அலங்காரக் கீர்த்தனை” பாடியிருக்கிறார். கொழும்பு ஹம்சா லெவ்வைப் புலவர் “மெய்ஞ்ஞான ரத்தின அலங்காரக் கீர்த்தனை” பாடியிருக்கிறார். கம்பளையைச் சேர்ந்த நல்லதம்பிப் பாவலர் ‘சீறாக்கீர்த்தனை’, ‘இசைத்தேன்’ எனும் கீர்த்தனை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். தற்காலத்தில் அக்கரைபுர அப்துல் குத்துஸ் இலங்கை வானொலி தமிழ் நிகழ்ச்சி மெல்லிசைப்பகுதிக்கு அநேக கீர்த்தனை

களை அர்ப்பணித்துள்ளார். அவை இசையமைத்து பாடப்பட்டுள்ளன. நூலாகவும் வந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் கண்ணதாசன், வாலி போன்ற இசைப்பாடல் ஆசிரியர்கள் எழுதிய அளவுக்கு அத்துல் குத்துஸ் தொகையாக எழுதாவிட்டாலும், இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் தொகையில் கூடிய பாடல்களைக் கீர்த்தனங்களாக வடித்துள்ளார்.

பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரத்தில் பயமில்லாமல் குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு அதிக தொகையினர் இன்று கவிதைகள் எழுதிக் குவிக்கின்றனர். தினகரனின் “கவிதா சாகரம்”, “வீரகேசரியின் “கவிதைத் துளிகள்”, தினக்குரலின் “கவிச்சோலை”, நவமணியின் “கவிதாமணிகள்”, தினமுரசின் “தேன் கிண்ணம்” இவற்றிலெல்லாம் எழுதிக் குவிப்போர் எண்ணிக்கை நிறைந்து வழியும் கவிதைகள் அரித்துத் தெளித்து இனாங்காண வேண்டியவைகள். இவற்றுள் அதிக எண்ணிக்கையான கவிதைகளை முஸ்லிம்களே எழுதுகின்றனர். வானொலியிலும் இளைய சந்ததியினரின் கவிதைகள் இனங்கண்டு எடுத்துக் கூறுமளவுக்கு நிறைந்து நிற்கின்றன.

மகாகவி பாரதியின் அடிச் சுவட்டில் எழுந்த கவிஞர் கூட்டமொன்று 1956க்கு முன்பிருந்தே எழுதத் தொடங்கின. புரட்சிக்கமால், அண்ணல், எம்.ஸீ.எம்.ஸூபைர், யுவன் என்னும் எம்.ஏ.கபூர், “அதான்” எனத்துள்ளிந்த அத்துல் காதர் லெவ்வை ஆகியோர் ஆரோக்கியமான சமூகத் தேவைகளை உணர்ந்த கவிதைகளை எழுதினார்கள். புரட்சிக் கமால் கவிதைகள் புதிய தொனி, எனும் கவிதைத் தொகுதிகள் புரட்சிக்கமாலின் இலக்கிய அந்தஸ்தை எடுத்துயர்த்தும். அண்ணல் கவிதைகள் நூல் அவரது இலக்கியத் தன்மையை படம் பிடித்துக்காட்டும். ‘மலர்ந்த வாழ்வு’ எனும் கவிதை நூல் சுபைரின் கவிதை உணர்வு கோலைக் கணக்கிடும். அத்துல் காதர் லெவ்வை அநேக நூல்களை அற்புதமாகத் தந்தாலும், செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம் மட்டக்களப்பு வாழ் முஸ்லிம் களின் கல்யாணச் சம்பிரதாயங்களை அப்பட்டமாக உணர்த்தும். என்னைப் பொறுத்தளவில் அவரது ஆக்கங்கள் யாவும் உயர்வான போதிலும் செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம் அவரது ‘மாஸ்டர்பிஸ்’ எனக் கூறுவேன். “தீயுண்ட வீரமுனை” நூலின் பங்களி யான யுவன் என்னும் எம்.ஏ.கபூர் நூல்களை வெளியிடாவிட்டாலும் ஏந்நேரமும் கவிதைகள் எழுதிக் குவித்தவர். வானொலிக்குக் கவிதா நாடகம் எழுதிய முதல்வராவார். இவ் வரிசையில் மரபு தவறாத இலக்கணத்துடன் நின்று கவிதைகள் யாத்தவர் புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீன் அவர்கள்.

இவர்களைத் தொடர்ந்து 1957களிலிருந்து யு.எல்.தாவூந், ஏ.இக்கபால், பஸ்ல்காரியப்பர், யு.எல்.ஏ. மஜீத், பண்ணாமத்துக் கவிராயர் பறாடிக், பேராதனை ஷர்புனிஸா, வழத்தூர் ஒளியேந்தி, எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து வித்துவான் றஹ்மான், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ், அன்புமுகையதீன், எம்.ஏ.நுஃமான், நாகூர் ஏ.பாவா, ஏயாரெம் ஸலீம், சாரணாகையும், நயீம் ஷரிபுத்தீன், புலவர்மலை நூர், ஹலீம்தீன், பக்கீரத்தம்பி, மருதூர்க் கொத்தன், முதல்வனார், மருத மைந்தன் மருதூர்க்கனி, ஏ.எம்.அபுபக்கர், எஸ்.எம்.ஹரீஸ், மருதூர் ஏ.மஜீத், எஸ்.ஏ.ஹஸன் மவுலானா ஆகியோர் பத்துறை சார்ந்தும் கவிதைகள் இயற்றினர். கவியரங்குகளை நிறைவு செய்தனர். வானொலியில் கவிமழை சொரிந்தனர். இவ்விதம் நாடளாவிய விதத்தில் கவிஞர்கள் என முத்திரை பதித்தனர். இந்த வரிசையை நிறுத்திவிடாத அளவுக்கு இன்னும் இளம் கவிஞர்கள் அப்போது வந்து சேர்ந்தனர்.

எம்.ஏ.நுஃமான் ‘கவிஞன்’ எனும் கவிதைப் பருவ ஏட்டை வெளியாக்கிக் கவிதைகளின் பரிமாணத்தை எவ்விதம் அமைக்கலாம் எனும் பரிணாமத்துக்கு வழி கோலினார். அவரது கவிதைத் தொகுதிகள், கலக்கிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் கட்டுரைகள், மொழி சார்ந்த தற்காலக் கருத்துக்கள் அவரது அறிவின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தும்.

திக்கவெல்லைக் கமால், சம்மாத்துறை அஸ்ஸல், அக்கரை ஆதம், நஜீமுத்தீன், முதூர் பரீத், மொயின் ஸமீன், ஏ.எச்.எம்.இமாதுதீன், அத்துல் சத்தார், ஜவாத்மரைக்கார், சேகு இஸ்ஸத்தீன், அல் அஸ்மத், நாகூர் ஏ.கனி, ஜின்னா ஷரிபுத்தீன், டாக்டர் அஹமத் அஷ்ரப் ஸிலாப்தீன் என்போர் வேகமாகக் கவிதைகள் எழுதியதோடு நூல்களும் வெளியிட்டனர்.

இந்த பட்டியலில் உள்ளவர்கள் சிலர் மறைந்து விட்டனர். பலர் இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதிகமானோர் கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டனர். எம்.ஏ.நுஃமான் ‘கவிஞன்’ எனும் கவிதைப் பருவ ஏட்டை வெளியாக்கிக் கவிதைகளின் பரிமாணத்தை எவ்விதம் அமைக்கலாம் எனும் பரிணாமத்துக்கு வழி கோலினார். அவரது கவிதைத் தொகுதிகள்,

இலக்கிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் கட்டுரைகள், மொழி சார்ந்த தற்காலக் கருத்துக்கள் அவரது அறிவின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்தும். இந்த வழியிலே பின் வந்தவர்கள் அன்புடன், பாலமுனை பாறுக், மேமன்கவி, மு.நாகா, மருதூர் அலிக்கான், முழுமதி முந்தளா, கலாநிசார்தீன், எஸ்.எச்.நிஃமத், ஒலுவில் அமுதன், ஏ.எல்.காலிதீன், ஸெய்யினுல் ஏ.நியாஸ், இக்பால் அலி, அப்துல் கஹ்ஹார், கருங்கொடி யூர்க்கவிராயர், மருதூர் ஏ.ஹுஸைன், பொத்துவில் மஜீத் மடவலைக்கலில் போன்றோர். இவர்கள் தைரிய மாகக் கவிதை நூல்களை வெளியிட்டனர்.

இந்த நீரோட்டத்துள் கவிதைகளில் மேன்மைப்படுத்தும் இரு பாராளுமன்றப் பிரதி நிதிகள் இருக்கின்றனர். ஒருவர் எம்.எச்.எம். அஸ்வர். இவர் பாராளுமன்றத்தில் கவிதைகளைப் பாடிப் பரவசப்படுத்தியுள்ளார். மற்றவர் அமைச்சர் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப். இவர் கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே வெஸ்லியாவின் கையெழுத்து ஏட்டில் கவிதை எழுதுகிறார். தற்காலம் அவர் எழுதும் கவிதைகள் கவிதைப்போக்கில் கனமாக இருந்தாலும், பொருளில் நிதானமுடையதாகப்பட வில்லை. அவர் தம்மை ஒரு சுகந்திர சிந்தனை யாளர் என நினைப்பது அவரது கவிதைகளில் தொனிக்கின்றது. அந்தச் சுகந்திரம் கட்டுப்பாடான மார்க்கத்தின் வரம்பை மீறுவது போல் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இன்னும் அவரைப் படித்து விமர்சனம் செய்ய வேண்டும். அதற்கு அவரது “நான் எனும் நீ” நூல் உதவியெய்யும்

இன்றையப் புதுக்கவிதை யுகத்தில் கவிதைகளாலும் படிமங்களாலும் தற்காலச் சூழ்நிலைகளாலும் தாக்கமுற்ற இளம் கவிஞர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களைத் தொகுக்க வேண்டிய பொறுப்பு இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் இலக்கிய வளர்ச்சியை அகலப்படுத்துவோருக்கும் உள்ளது. அதில் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டிய கவிதை களை இலக்கிய உலகுக்கு ஈந்தவர்களின் பெயர் வரிசையைக் கீழே தருகிறேன். எம்.ஐ.எம். ஜாபீர், உஸ்மான் மரைக்கார், முபாறக், எம்.எஸ்.எம்.ஜாபீர், பரீத் ஏ.ஜவ்ஸ்கி, எம்.ஏ.நியாஸ், ஓட்டமாவடி அறபாத், ஏ.எம்.றஷ்மி, எம்.சிராஜ் மஷ்ஹூர், சுல்பிகா, ஷகிப், ஏ.எம்.தாஜ், என்.ஆத்மா, சோலைக்கிளி அதீக், காத்தான்குடி றஹீம், நற்பிட்டிமுனை பரீஸ், நிஸ்மி,

யு.முஹம்மத் நபில், முகமமத் அபார், ஏ.ஜி.எம்.ஸதக்கா, எம்.பெளஸர், எம். உவைஸ், எம்.எல்.எம். அன்ஸார், கதீர் அஸ்வா முஹிதீன், ரி.எல்.ஜவ்பர்கான் என்பவர் களே சோலைக்கிளி அதீக் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுதிகள் காண்பதற் கில்லை. இரு தொகுதி களுக்கு ஸாஹித்திய மண்டலம் பரிசளித்துள்ளது. ஸாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெறாமலேயே அவரது கவிதை களின் பெறுமானம் விளங்கவேயில்லை. ஆனால், அவரது கவிதைகளில் சில பெறுமான முடைய வையே. எம்.பெளஸருடைய கவிதைகளில் அநேகம் சிறுபிள்ளை விளையாட்டுத் தன்மையுண்டு. அநுபவ ஆழம் அவற்றிலில்லை ஏனையோர் கவிதை கள் தொகுக்கப்பட வேண்டியவை. சரிநிகர் பத்திரிகையில் சுதந்திரமாக வெளிவந்த இவ்விளைஞர்களது கவிதைகள், தற்கால நாட்டின் பகைப்புலத்தில் மனிதமனம்படும் அவஸ்தைகளின் வெளிப்பாடுகள் எனவும் கூற முடியும். காத்திரமான கவிதைகள் தரக்கூடிய இப்பரம்பரையைத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது.

எங்களுடைய இலக்கியப் பெறுமதியைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் அறிந்தாலும், அவற்றை எழுதியோரை அறிய அநேகர் முயல்வதில்லை. “நடை” என்னும் தமிழ் நாட்டின் விமர்சன ஏட்டில் “புதுமை” என்னும் கவிதை ஒன்றை 1969களில் எழுதினேன். “புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” எனும் நூலை எழுதிய வல்லிக் கண்ணன், அதுபற்றி எழுதியபோது, “.இக்பால், சிவா, சிவம் எனும் பெயர்களில் ஒவ்வொரு நல்ல கவிதை வந்திருந்தது. இவை நன்றாகக் கவிதை எழுதித் தேர்ச்சி பெற்ற எவருடைய புனை பெயராகவும் இருக்கலாம்” என்று முதற்பதிப்பின் 175ஆம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ளார். கவிதைகளின் தாரதம்மியம் நோக்குபவர்கள் அக்கவிதைகளின் ஆசிரியர்களையும் அறிய முற்படுதல் அவசியம். அதனால், அவ்வாசிரியர்களின் இலக்கிய ஆளுமை யை அறியும் தன்மை ஏற்படுமல்லவா? இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எழுந்த கவிதை களும் வெளிவந்த நூல்களும் கவிதைச் சஞ்சிகை களும் அநேகம் அவற்றைத் தற்கால ஆய்வாளர்கள் அலசி ஆய்வு செய்தல் அவசியம். □□□

யாழ் . இலக்கிய வட்ட அனுசரணையுடன் அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்தப்பட்ட மூதறிஞர், கவிஞர், வே.ஐயாத்துரையின் குாபகார்த்த கவிதை நூலுக்கான விருது பின்வரும் நூல்களுக்கு வழங்கப்பட்டன.
(1) இது நதியின் நான் - பெண்ணியா (2) மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள் - துவாரகன்

கதவுகள் 1

முடுண்டிருக்கும் கதவுகளுக்கு வெளியே
கேட்டபடியிருக்கின்றன சில காலடியோசைகள்
அவசரமாகவோ நிதானமாகவோ நடந்த நடைகள்
கதவினை அண்மித்து ஓய்ந்து விடுகின்றன
திறக்கப்படும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருத்தலா.... அல்லது

நடைகளின் முடிவிடமே முடுண்ட இந்தக் கதவுதானா
மடித்த விரல்களின் மெல்லிய தட்டுதல்கள் கூட
கதவுகளைத் திறக்கச் செய்து விடலாம்...
கதவை நோக்கிய நடைக்குக் காரணமான உந்துதல்கள்
விரல் மடித்த தட்டுதலுக்கு இல்லாமற் போயிற்றா...?
சங்கிலிப் பாறையாய் விரல்களிற் பிணைந்த தயக்கம்
நிமிஷம்... மணி... என நகரும் காலத்தை
நசுக்கி அழித்த படியிருக்கின்றது...
நாள்கள் மாதம் வருடமென நரையேறி உதிர்கின்றன
துருவேறும் பூட்டுக்களோடும் சாவிகளோடும்
காற்றுக்கும் மழைக்கும் வெயிலுக்கும் பதில் சொல்லிக்
களைத்துப் போய் நிறமிழந்து உரமிழந்து
வெறுமனே நிற்கின்ற கதவுகள்.

கதவுகள் 2

எப்பொழுதும் திறந்த நிலையிலேயே உள்ள சில கதவுகள்
அவற்றின் உருவாக்கத்துக்கும் பயன்பாட்டுக்குமான
தர்க்க பூர்வமான காரணங்களை
தீன்று விட்ட காலம் வெளியேற்றிய ஏப்பம்
உள்ளடங்கிய ஒலியாய்க் காற்றில் கரைகிறது
துருவேறிப்போய் வெறும் இரும்புகளாய்க் கறுத்துக் கிடக்கின்றன பிணைச்சல்கள்
நிலையுடன் தம்மைப் பிணைத்து ஏந்தி நிற்கும் சுவர்களை நோக்கி
அவை உதிர்த்த சிரிப்பு சுவர்களில் கீறல்களாய் படிகின்றது
கதவுகளை உருவாக்கிய ஆதிசிந்தனையை
அவற்றின் பயன்பாட்டை வலியுறுத்தும்
வரலாற்றின் படிவுகளை
கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது கதவுகளின் அங்காத்த நிலை
உள்ளின் வெறுமை தோற்று வித்த இன்மைகளின் கனதி
எங்கும் பரவுகிறது வெளியேறி...

**ந
தி
யோ
கு
பே
சு
கி
றே
ன்**

எனது தெருக்கள்
வீரீந்து கிடக்கிறது...
அமைதியாக
புதுருக்தள்
ஒளிந்து கொண்டு...
வழி மரீக்கும்
எந்த ஊவ ராசீகளும்
என்னை தொந்தரவு செய்ய வில்லை

நீண்ட பரப்பாக
வயல் வெளிகள்
நீசுப்து பெரட்டலாக
புத்தீருந்தது அனாதையாக...

குருவிகளின்
சல சல பில்லாத
சோகக் கிடங்காக
இலையுதிர்ந்து போன
மரங்களின் மவுனம்...

பசுமை தொலைத்த
வனத்தில்
எங்குமே மாற்றம்...

என்ன கொடூரம் நடந்தது
இந்த வனத்திற்கு...

சோகத்தின் வீரல்களை
சூப்பிய வண்ணம் நதிகள்...

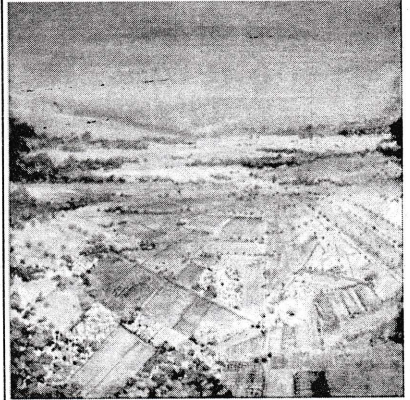
எவனோ ஒரு மனிதன்
கடந்த பேரபுள்ளரன்
இந்த வனத்தை...

எதுவுமே என்சுகள்விகளுக்கு
பதில் தருவதாக இல்லை...

இப்போது நான்
நதீயோடு பேசுகிறேன்.

**தொ
லை
ந்
த
கி
ரா
ம
ங்
க
ள்**

கீராமங்கள் முகவரியை
தொலைத்து நிற்கின்றன.
உறுவுகளும் சொந்தங்களும்
அங்கொன்றாய் இங்கொன்றாய்
அமைந்து தவிக்கின்றன.
தோட்டங்கள் துரவுகள்
வாழ்வீழ்ந்த விதவைகளான
தேய்வாராற்று போகின்றன.
ஊர் நாய்கள் உறவிற்காய்
அலைந் தேரடித் தீர்யும்.
கீராமத்து வாசங்கள்
ஊருணியின் புதைகுழியில்

நாற்ற மெய்த்துக் கிடக்கும்.
வாழையிலை வீருந்தும்
வாசல்வழிக் கோலமும்
வகையீழ்ந்து காணும்.
சாடாங்கால மணியொலிக்க
ஊரோசை அடங்கும்.
கீராமத்து பாடல்களும்
நடுநீசிக் கூத்துக்களும்
நலிந்தழிந்த போகும்
முகவரியின் தேடலுக்காய்
நெட்டி யுர்த்து கீராமங்கள்
மீளவும் காத்திருக்கும்.

நாச்சியாதீவு பர்வீன்

வே.ஐ.வரதராஜன்

எண்ணிலாக் குணமுடையோர் - 5

விசமேதும் கிடைக்காதோ
விண்ணுலகம் போய்ச்சேர
“அசத்திறாய் சுந்தரமாமி
அற்புதம்!” என்றது போய்
“புசத்திறாய் போய்த்திதாலவநீ”
என்கிறார் பாறையா,
விசமேதும் கிடைக்காதோ - அப்பு நான்
விண்ணுலகம் போய்ச்சேர

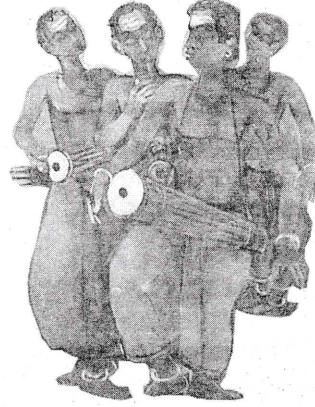
விசரென்று சொல்லுகிறார்
வீணை பாமுமிவன்
நிசந்தான். கலைபெயர்ணை
நேசித்தேன். உயிராகப்
புசித்தேன். அக்கலைமேல்
விசர் கிடைக்கேன். அதனாலே
விசரென்று சொல்லுகிறார் - எனக்கு
விசரென்று சொல்லுகிறார்.

எந்தன் பெருமையெல்லாம்
இவர்கள் மறந்துவிட்டார்.
அந்தக் காலத்திலே
அதிரும் மெடையெல்லாம்.
இந்தக் கிழவன்வந்தால்
எழும்பும் கீழ்க்கையாலி
எந்தன் பெருமையெல்லாம் - இன்று
இவர்கள் மறந்துவிட்டார்.

சுத்திதான்று நானொழுகிக்
குழுவாய்ப் பயிற்சிசெய்து
ஏற்றினேன் மெடையென்றால்
எல்லோரும் புகழ்வார்கள் - அதை
நல்லாக இருப்பார்கள்.

சுத்தினைக் காண்பதற்காய்க்
கூட்டமாய்க் கூடிவந்து
பார்ப்பார்கள் மக்களெல்லாம்
பசி தூக்கம் மறந்திருப்பர் - அதற்காய்
நிசியெல்லாம் விழித்திருப்பர்

சினிமாவின் மோகத்தால்
கீழிந்த தெய்வக் கலை
அநியாயமாய் மறைந்த
அக்கலையை மறப்பேனோ? அதிலுள்ள
அக்கலையைச் குறைப்பேனோ?

பார்த்தேனும் இரசிப்பதற்கும்
பாவிக்கு வாய்ப்பில்லை.
சுத்தினை மனதிலுள்ளே
ஆடிப் பார்க்கின்றேன் - வாய்விட்டுப்
பாடி இரசிக்கின்றேன்.
விசரென்று சொல்லுகிறார்
விடிந்தால் இரவுவரை
பாடிச் சிடப்பதனால்
விசரென்று சொல்லுகிறார் - எனக்கு
விசரென்று சொல்லுகிறார்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

வலைக்குத் தம்பிய கேள்விகள்

உப்புநீர்த் துவலைகளை
விசிறியடித்து - என்
உடலெங்கும் ஈரமாக்கிவிட்டு
ஒரு குழந்தையைப் போல
ஒடிவொளியும் கடற்காற்றம்

படக்கீறிவிட்டு நிறம்
போடத் தெரியாமல் ஆசிரியருக்குப்
பயத்தில் ஒடிஒளியும்
மாணவனாகப் பொந்தினில்
புதுங்கும் நண்டுகள்.
அடம்பன் பூக்களுக்கும்
குடைபிடிக்கும் வணிகத்துப்புச்சிகள்.
போரில் விதவையான அக்கா,
புவல் நீரில் குளித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.
தாரத்தில் ஒரு சிறியகக்கூள்.
பாரமில்லாது ஒரு தகரத்தை
இருகைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு
காலகைகளைக் கழித்துவரப்
போதும் போதும் என்றாகிவிடும்.
"மகன் கடலுக்குப் போய்வந்ததும்
முதல் வேலையாய்க் இன்றைக்காவது
கக்கூசுக்கு கதவு போடச்சொல்லோணும்".
வெள்ளைமணல் மெத்தையில்
கையணையில் தலைவைத்துப்படுத்தபடி
முனகும் பாட்டி.
அகத்திச் சோதலையில்
ஆலோலம் பாடும் புணில்கள்.
பொட்டுப் பொட்டாயிலையுடன் - சோளம்
பொரிபோல பூவுடன் குலங்கும்
முருங்கையில் ஓடும் அணில்கள்

இருகைகளையும் தட்டித்தட்டி
அவைகளை விரட்டும் கோவணம் கட்டிய
ஐயிரண்டு வயதையுடைய
அக்காவின் மகன்.
இந்திய மோட்டார் படகுகளை
தூவுணத்தால் அரிச்சித்தபடி
உப்புத்த காக்காநிறத் தோளில்
அப்பியெதொங்கும் வெறும்வலையுடன்
குடிசைக்குத் திரும்பும் அப்பா.

யுத்தம் வீசிய,
அகதிவலைக்குத் தப்பி - மீண்டும்
ஆதிவாசி வாழ்க்கைக்குத்தப்பாது
கடற்கரையோரம் கருவாடாகும்
மீள்குடியேற்றவாசிகள்.

ஆரையூர்த்தாமரை

புகழ்

முட்டாளான சமாதாயாக
ஏழைகட்கு
முதிராத சிறுமழலைக் குழந்தையாக
கட்டிவைத்துப் பணம்சேர்க்கும்
பணக்காரர்க்குக்
கடைச்சரக்காய்
அரசியலில் இலாந்தேடும்
வெட்கமற்றோர் தமக்கு
இருப்புத் திரையுமாக
விவேகமுள்ள கவிஞனுக்கு
பரிசுமாக
அட்டதிக்கும் மாமிடனை
ஆட்டிவைக்கும்

அற்புதவோர் சக்தி புகழ்
அறியுவீரே!

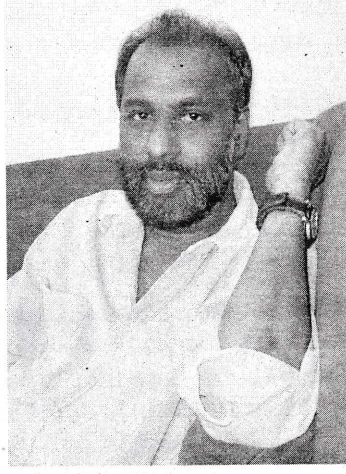
புகழ்சேரும் விதங்கள் பல
ஓர்ந்தால் அஃதோர்
புதுமை
அதை உரைத்திடுங்கால் புரியும்
கேண்மின்
இகழ்வு என்றே அறிந்தும்
அதைத் தேடித்தேடி
இரப்போர்கள் பலருண்டு
கிட்டாராயின்
தகவில்லா வழிகளில் என்றாகிலும்
தனது புகழ் பரவவென
முயல்வோர் உண்டு
தொகைதொகையாய்ப் பொருள் அள்ளி
வீசியேனும்
தொடர்ந்து புகழ்தேடுகின்ற ஈனருண்டாம்
தானாக வந்தடையும் புகழ்
ஒருநாளும்
தரித்து உலகில் நிலைக்க வைக்காது ஒழியா
மாறாய்த்
தானாகத் தேடி அலைந்து ஏற்படெல்லாம்
தரித்துலகில் நிலைக்கவைக்கா
வந்தாற்போல
தானாகத் தொலைந்து ஒழியும்
தேடக்கொண்டோர்
தரித்துலகில் வாழுங்கால்
அதுபோல் அன்றி
தானாக வந்தடையும் புகழ் கொண்டோர்கள்
தரித்துலகில் நிலைத்திருப்பர்
திறன்கொண்டோரே.

ஜின்னாவூர் ஷரிபுத்தீன்

நேர்காணல்

சேரன்

சந்திப்பு - க.நவம்

ஈழத்து நவீன கவிதைக்குப் புதிய பரிமாணத்தை வழங்கியவர்களுள் கவிஞர் சேரன் முக்கியமானவர். ஈழத்து நவீன கவிதையின் மூலவரான மாகவியின் மகனான இவர், யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் பிறந்தவர். யாழ். பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞான இளமானி பட்டத்தைப் பெற்றவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த 'Saturday Review' ஆங்கில வார இதழ் மற்றும் கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் 'சரிநிகர்' சஞ்சிகை ஆகியவற்றின் ஆசிரிய பீடங்களுக்கே வழங்கிய பங்களிப்பின் மூலம் ஒரு கவனிப்புக்குரிய பத்திரிகையாளராக அந்நாட்களில் பரிணாமிக்ந்தவர். பின்னர் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்து, யோர்க் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியல் கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார். தற்போது கனடா வின்ஸர் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியல் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். சேரனின் கவிதைகள் இதுவரை ஏழு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. 'உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்' - அராசியற் பத்தி எழுத்தாக்கனின் தொகுதி (2002, காலச்சுவடு), 'தமிழ் - இனி: மாநாட்டுக் கட்டுரைகள்' (இணையாசிரியர்), 'கடவுளும் பிசாசும் கவிஞரும்': சேரன் நேர்காணல்கள் (1986-2006) என்பன இவரது ஏனைய மூன்று தமிழ் நூல்கள். Pathways of Dissent: Tamil Nationalism in Sri Lanka (Sage, 2009) சேரனது அனாமெயில் வெளிவந்த ஆங்கில நூல். History and Imagination - Tamil Culture in the Global Context மற்றும் New Demarcations - Essays in Tamil Studies ஆகிய இரு ஆங்கில நூல்களின் இணையாசிரியர். இவரது தமிழ் நூல்கள் பல கனடா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் அரங்கேறியுள்ளன. கடந்த இரு வருடங்களுக்கள் இவர் எழுதிய What if the Rain Fails மற்றும் Not by our Tears ஆகிய இரண்டு ஆங்கில நூல்கள் ரொறொன்ரோவில் மேடையேற்றப்பட்டு, தமிழரல்லாதோர் மத்தியிலும் மிகந்த வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன. சுமார் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கே மேலான இவரது மேற்கலக வாழ்க்கை, ஆங்கில மொழிபொதுக்கக் கவிதைகள், நாடகங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் போன்றவற்றை எழுதுவதற்கான வாய்ப்புகளை இவருக்கு வழங்கியுள்ளது. இது உலகளாவிய ரீதியில் ஒரு பரந்தபட்ட தளத்திற்கு சேரனது படைப்புலக விஸ்தாரமடைய வழிவகுத்துள்ளது. 'தொடர்ந்து பெருக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஊற்றின் பல்வேறு கணங்களையும் முகங்களையும் சித்திரிக்க எத்தனிக்கும் இடையறாத முயற்சியை தமது கவிதைகள்' எனக் கருதும் சேரனது கவிதைகள், சமூக அசைவியக்கத்தின் பதிவுகளாக மட்டுமன்றி, சமூக விமர்சனங்களாகவும் விளங்குகின்றன. கவிதையை சமூக, அரசியல் அசைவியக்கத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்து வைத்து, அதனைத் தன்னுணர்வின் வெளிப்பாடாக மட்டும் பார்க்கும் பாசாங்கும் புரளி செய்யும் சில படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கிய விமர்சனங்களுக்கும் சேரனது இவ்வாறான கவிதைகள் இடைஞ்சலானவைதான்! இதேவேளை போர்ச் சூழலின் கொடுமை, புலம்பெயர்வு, அலைந்தழல்வு, அவற்றால் வளைந்த இழப்பு, பிரிவு, கவலை, கண்ணீர் போன்றவற்றிற்கிடையே பெருக்கெடுத்தோடும் மெல்லிய உணர்வுகளைக் கசியவிட்டு, படிப்போர் மனங்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தெடுப்பதிலும் சேரனது கவிதைகள் வெற்றி கண்டுள்ளன! ஈழத் தமிழ் நவீன கவிதையை இன்னொரு தளத்திற்கு எடுத்துச் சென்ற கவிஞர்களுள் முக்கியமானவரான கவிஞர் சேரனது நேர்காணல், 'ஜீவநதி' வெளிப்படுத்தும் இடம்பெறவு மிகப் பொருத்தமான ஒரு நிகழ்வாகும்.

- க. நவம்

(1) "இரண்டாவது சூரிய உதயம்" முதல் "மீண்டும் கடலுக்கு" வரை ஏழு கவிதைத் தொகுதிகள் ஊடாக ஏராளம் கவிதைகளை ஆக்கி அளித்த இந்த நீண்ட காலக் கவிதைப் பயணத்தின் போது, உங்கள் கவித்துவத்தில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை நீங்கள் அனுபவித்திருப்பீர்கள். அவை குறித்த அனுபவங்களை அறிந்து கொள்ளலாமா?

என்னுடைய துவக்க காலக் கவிதைகளையும் அண்மைய கவிதைகளையும் மீண்டும் ஒரு முறை படித்துப் பார்த்தேன். அதற்கான தூண்டுதல் உங்களுடைய கேள்விதான். இதற்குப் பதிலாக உடனடியாக எனது மனதில் எழுவது ஒரு பாடல்தான். நண்பர் ராஜ் ராஜரத்தினம் கேட்டுக் கொண்டபடி எழுதிய இந்தப் பாடலுக்கு அவரே இசையமைத்துள்ளார்.

காற்றோடு போனதெல்லாம் கனவோடு மீளக் கண்டேன்
ஆற்றோடு போனதெல்லாம் அலையோடு சேரக் கண்டேன்
வேற்றவர் நாட்டுக்குள்ளே வேறென்ன கிடைக்கும் என்று
தீட்டிய பாடல் மட்டும் தெருவெங்கும் முழங்கக் கேட்டேன்

வற்றாத ஊற்றினோரம் வாடிய மலரைக் கண்டேன்
கிட்டாத காதலுக்காய்க் கரைகின்ற கோபம் கொண்டேன்
பாட்டோடு பிறந்த நெஞ்சம் பழுதாகிப் போவதுண்டோ?
முற்றாத காதலோடு முழுமையைத் தேடுகின்றேன்

நேற்றைய நினைவின் கோலம் நிழலாகி மறைந்த போதும்
தோற்றத்தில் மாற்றம் சேர்ந்து துயரங்கள் சூழ்ந்த போதும்
தோற்காது வாழ்க்கை என்பேன் தொடர்ந்து நான் முன்னே செல்வேன்
மாற்றமே வாழ்க்கையாகும், மாறாமல் எதும் உண்டோ?

"தோணிகள் வரும் ஒரு மாலை" என்னும் இசைத்தட்டில் இந்தப் பாடல் உள்ளது. மாற்றம் என்பதை இங்கே நான் பொதுப்படையாகப் பேசவில்லை. அனுபவம், சிந்தனை, கவித்துவ வாழ்வு, அரசியலுணர்வு போன்றவற்றில், அடிப்படையானதும் குறிப்பானதுமான மாற்றங்களை அலைவும் புலம்பெயர்ப்பும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. கவிஞன் என்ற முறையில் பின்வரும் கேள்விகள் முக்கியமானவை என்று கருதுகிறேன்: சொற்கள், படிமங்கள், அனுபவங்கள், கனவுகள் பற்றிய உங்களுடைய அனுகுமுறை என்ன? உங்களுடைய கவிதைக் குரலின் இயல்புகள் யாவை? அவை என்ன தொனியிலும் தொனிப்பிலும் இயங்குகின்றன? அவை அச்சத்துள் ஆழ்ந்துள்ளனவா? இழப்பையும் கோபத்தையும் மட்டும் தான் பேசுகின்றனவா? புதிய அனுபவங்களும் பார்வைகளும் இணக்கமானவையாக மாறிவிடுகிறபோது அடுத்த தளத்திலான புதுமைக்கும் சவாலுக்கும் என்ன செய்வீர்கள்? புதுமை, சவால், இதுவரை காணாத அனுபவம், விந்தை போன்றவற்றை இடையறாது தேடும் முனைப்பில் ஒருவரைத் தன்னலமும் பொதிந்து கிடக்கிறது என்பதையும் நான் உணர்கிறேன். குழந்தைகளிடம் இருப்பதைப் போல விருப்பார்வம் கவிஞர்களிடமும் உள்ளது அல்லவா? நிராகரிப்பு, துறப்பு ஆகியவற்றுக்கு எந்த நேரமும் முகம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் கவிஞனுக்கு புதுமையும் மாற்றமும் சிக்கல் அல்ல என்பது என் எண்ணம். நான் எழுப்பிய கேள்விகளுக்கான மறுமொழிகள் எனது கவிதைகளில் பல தளங்களிலும் ஊடுபாவாக இருக்கின்றன. அவற்றை இனங்காணுவதும் நயப்பதும் சுவைஞர்களதும் இலக்கியத் திறனாய் வாளர்களதும் பணி அல்லவா?

(2) பாரதியைப் பின்பற்றி, பிற்பட்ட காலங்களில் ந. பிச்சமுர்த்தி, கு.ப. ராஜகோபாலன் போன்றோர் எழுதிய வசன கவிதைகள் வழியாக வளர்ந்து வந்துள்ள, இன்றைய தமிழ் நவீன கவிதை பற்றிய உங்கள் அவதானம் என்ன?

பிச்சமுர்த்தி, கு.ப.ரா. வழி வந்ததாக நீங்கள் குறிப்பிடுகிற நவீன கவிதை மரபு பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டுக்கு உரியது. ஈழத்தில் நவீன கவிதை வேறொரு வழியாகவே முகிழ்த்தது என்று கருதுகிறேன். யாப்பிலிருந்து முற்றாகவே யாப்பற்ற கவிதைக்கு ஒரு திடீர்ப் பாய்ச்சலாக ஈழத்து நவீன கவிதை தாவவில்லை. நு.மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், மு.பொ., தா. இராமலிங்கம் போன்றோருடாக ஒரு தொடுப்பு ஈழத்துக் கவிதை பரிணாமத்துக்கு இருந்தது. இந்தத் தொடுப்பு முக்கியமானது என்று கருதுகிறேன்.

ஜீவநதி

இன்றைய தமிழின் புதிய கவிதைக்கு பல்வேறு முகங்களும் பல்வேறு உணர்திறன்களும் செழிப்பாக உள்ளன என்பதே என் எண்ணம். கூடவே பல்வேறு புதிய திணைகளிலிருந்தும் கவிதைகள் எழுகின்றன. 'ஈழத்துக் கவிதை', 'தமிழகக் கவிதை', 'சிங்கப்பூர்க் கவிதை', என்ற நாடுசார்ந்த, தேசிய எல்லைகள் சார்ந்த வரையறைகளை மீறி, தேசிய எல்லைகள் கடந்த கவிதைகளாகத் தமிழின் பல நவீன கவிதைகள் புதியதொரு தளத்தில் இயங்குவதையும் அவதானிக்கிறேன். அதே நேரம் பாடுபொருள், புத்தாக்கம், புதிய மொழி, புதிய பாங்கு என்பன குறித்து முற்றாகவே நிறைவு தரும் வகையில் நவீன தமிழ்க் கவிதை அமைகிறதா என்பது எனக்கு ஐயமாகவே உள்ளது.

(3) "ஈழத்துக் கவிதைகள் நவீனத்துவக் கவிதைகள் அல்ல. அவை போராடும் சமூகத்தில் பிறந்தவை. ஆகவே பெரும்பாலும் இலட்சியவாதத் தன்மை கொண்டவை" என்றும் "கவிதைப் பயிற்சியோ, பல சமயங்களில் கவித்துவ நுண்ணுணர்வோ இல்லாத திரளிடம் அது உரையாடியது" என்றும் - ஜெயமோகன் போன்றோர் ஈழத்துக் கவிதைகளைத் 'தட்டையானவை' எனக் கூறித் தட்டிக்கழிக்க முயற்சிப்பது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன? 'போர் முடிந்து போய்விட்டது. எனவே ஈழக் கவிதைக்கு இனிப் பொருள் இல்லை' என்று இன்னொரு சாரார் கூறுவது பொருந்துமா?

ஓரே வகையான அனுபவத்தை மீள மீள ஓரே வகையான மொழியில் எழுதுவது சலிப்பையும் தேக்கத்தையும் தரும் என்பது உண்மைதான். இலட்சிய வாதத்திற்கும் யதார்த்தப் பதுங்கு குழிக்கும் இடையிலான அந்தர நிலையும் கவிதைக்கு வாய்க்கிறது. இலட்சியம், யதார்த்தம், அந்தரம், தவிப்பு, தடுமாற்றம் போன்றவற்றை இலக்கியம் கடந்து செல்ல முடியாது. உயர்ந்த தரத்திலான கவிதைகளை கவிதைப் பயிற்சியும் கவிதா நுண்ணுணர்வும் இல்லாத மக்கள் திரளிடம் தாக்கமான முறையில் எடுத்துச் செல்லலாம் என்பதை என்னுடைய 'கவிதா நிகழ்வு' அனுபவங்களும் பல்வேறு தளத்திலான மக்கள் முன், பல்வேறு நாடுகளில் எனது கவிதைகளை நிகழ்த்திய அனுபவங்களும் உணர்த்துகின்றன. கவிதைப் பழக்கம் அற்றவர்களையும் கவிதை நோக்கி ஈர்ப்பதற்கு இத்தகைய நிகழ்வுகள் பெரிதும் துணை செய்தன. கவிதா நுண்ணுணர்வு நோக்கிப் பலரையும் ஆற்றுப்படுத்தும் ஒரு செயல்முறைதான் 'கவிதா நிகழ்வு' என்பது.

நான் முன்பு குறிப்பிட்ட சலிப்பையும் தேக்கத்தையும் தான் ஜெயமோகன் குறிப்பிடுகிறார் என எண்ணுகிறேன். எனினும் சில அனுபவங்களின் ஆழமும், கனமும், வலியும், சூழமைவும் கவிதைகளுக்கு குறிப்பானதும் தனித்துவமானதுமான அறிவறிவியல் வலுவைத் (EPISTEMIC PRIVILEGE) தருகின்றன. அத்தகைய அறிவறிவியல் வலுவுடன் உறவு கொள்ள முடியாத நிலையிலும் சிலவேளைகளில் கவிதைகள் தட்டையானவையாக, ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டவையாகத் தோன்றக் கூடும்.

போர் பாடியதும், போரைப் பாடியதும் சாடியதும் ஈழத்துக் கவிதை நவீன தமிழுக்கு வழங்கிய கொடை. போருக்குப் பின்பும் பாடுவதற்கு எவ்வளவோ உண்டல்லவா? போர் குறித்ததும் போர்க்கால வாழ்வு குறித்ததுமான எந்தக் கவிதைகள் மீள மீள உயிர்க்கும் என்பதைக் காலம் சொல்லட்டுமே.

(4) கடந்த சுமார் 20 வருடங்களுக்கு மேலான மேற்குலக வாழ்க்கை உங்கள் படைப்புலகிலும் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதாகக் கருதுகிறேன். கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள், விமர்சனங்கள் ஆகியவற்றை ஆங்கிலத்திலும் இப்போது எழுதி வருகிறீர்கள். 'தமிழ் இலக்கியம்' என்ற வட்டத்துள் மட்டும் நின்றுவிடாமல் வெளியே வந்து, இவ்வாறாக உலகளாவிய படைப்புக்களுடனும் படைப்பாளிகளுடனும் ஊடாடக் கிடைத்த வாய்ப்புக்கள் தந்த விளைவுகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளலாமா?

நீண்ட காலமாகவே மற்றைய நாட்டு இலக்கியங்களுடனான ஈடுபாடு எனக்கு இருக்கிறது. தீவிரமான வாசிப்பு எனக்கு மிகவும் உவப்பானது. ஈழத்தில் இருந்தபோது வாசிக்க மட்டுமே முடிந்தது. ஆனால் இப்போது பல நாடுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களைச் சந்திக்க முடிகிறது. உலக எழுத்தாளர் விழாக்கள் பலவற்றில் பங்கேற்கிற வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. காலம் சென்ற அலன் கின்ஸ் பேர்க், டபிள்யூ. எஸ். மேர்வின, நகுசி வா தியாங்கோ, எட்வேட்

சையிட் போன்ற ஆளுமைகளுடன் பழகுகிற வாய்ப்புக்கள் கிட்டியுள்ளன. அந்த அனுபவங்கள் ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் தருவன. நமக்குப் பெருமளவில் பரிச்சயமில்லாத உலகங்கள் பற்றி அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வதும் நமது உலகங்கள் பற்றிய அவர்களது கேள்விகளுக்கு மெல்லிய பெருமிதத்துடனும் (ஓரளவு கள் வெறியுடனும்!) பதில் சொல்வதும் இனிப்பானவை. அற்புதமான கவிதை ஒன்றை வாசிப்பது, அற்புதமான கவிஞரைச் சந்திப்பது படைப்பு ஊக்கத்தை மிக்க வலுவுடன் தூண்டி விடுகிறது. அண்மையில் தென்னாசிய இலக்கியக் கலைகள் விழா (Festival of South Asian Literature and Arts) ரொறொன்ரோவில் இடம்பெற்றது. எம். ஜி. வஸன்ஜி என்ற பேர் பெற்ற கனடிய ஆங்கில எழுத்தாளர் ஒழுங்கு செய்திருந்த விழாவில் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமன்றி பஞ்சாபி, உருது, ஹிந்தி போன்ற மொழிகளில் எழுதுபவர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டனர்.

உருது, பஞ்சாபி, ஹிந்தி மொழிக் கவிஞர்களோடு இணைந்து கவிதை நிகழ்த்தியமை சிறப்பான அனுபவமாக இருந்தது. நமக்கு அருகில் இருக்கும் மொழிகள், இலக்கியங்கள் பற்றி நமக்கும் அவர்களுக்கும் தெரிந்தது குறைவு. ஆனால் மேலைத்தேய இலக்கியங்கள் பற்றி எல்லோருக்கும் நல்ல அறிமுகம் இருந்தது. இது எத்தகைய அவலம் என்பதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டோம். காலனித்துவம் பல்வேறு வழிகளிலும் தொடர்கிறது என்பதற்கு இதனை விட நல்லுதாரணம் எதாவது உண்டா?

ஆங்கிலத்தில் Creative - non - fiction என்று சொல்லப்படுகிற ஒருவகை இலக்கியப் பரப்பில் எனது ஆங்கில எழுத்துக்கள் உள்ளன. ஆனால் மிக அதிகளவில் இல்லை. ஆங்கிலத்தை இப்போது என்னுடைய இரண்டாவது மொழி என்று சொல்ல மாட்டேன். தமிழ், ஆங்கிலம் என இரண்டு முதல் மொழிகள் எனக்குத் தெரியும் என்று சொல்வதையே பொருத்தம் என்று கருதுகிறேன். இப்படிச் சொல்கிறபோது, தங்களுடைய சொந்த மொழியில் அல்லாது வேறொரு மொழியிலேயே இலக்கியம் படைக்க நேர்ந்து, அதன் வழி உன்னதம் பெற்றவர்களான ஜோசப் ப்ராட்ஸ்கி. கா. ப்கா, மீலான் குந்தேரா, கொன்ராட் போன்ற பலரின் நினைவு மேலெழுகிறது. எனினும், கவிதை என்று வருகிற போது எனக்குத் தமிழ் தான்.

ஆங்கிலத்தில் நாடகங்களை எழுதுவது இப்போது மகிழ்வு தருகிறது. எனினும் இதுவரை எழுதிய நாடகங்கள் துயரில் தோய்ந்துள்ளன என்பதால் மகிழ்வு என்ற சொல்லின் பயன்பாடே எனக்கு முரண் நகையாக இருக்கிறது.

(5) ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளிகள் பலர் கல்வியியலாளர்களாக மாற்றமுறும் தருணங்களில் தமது படைப்பாக்க முயற்சிகளைக் கைவிட்டு, விலகிப்போய்விடும் ஆபத்தை அவதானித்திருக்கிறேன். கவிஞர் ரு. மாணை ஓர் உதாரணமாகச் சொல்லலாம். உங்களது Academic life எந்த விதத்திலாவது உங்கள் Poetic life இல் இவ்வகையிலான பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லையா? ஏற்படுத்தியிருந்தால் அதனை எவ்வாறு உங்களால் எதிர்கொள்ள முடிந்தது?

கல்விசார் வாழ்வு என்பது என்னுடைய திட்ட வட்டமான தெரிவுதான். ஏற்பாடுகளின் நடுப்பகுதியில் என்னுடைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பெரும்பாலானோர் இயக்கங்களில் சேர்ந்து விட்டார்கள். பலர் கல்வியைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் எனக்கு அவ்வாறு செய்ய முடியவில்லை. எந்த இயக்கத்திலும் நிறுவனத்திலும் சேர இயலவில்லை. 'விட்டுவிடுதலையாகி நிற்கிற ஒரு மறுத்தோடிக் கவி' என்ற வகையில் எப்போதுமே சுதந்திரமாகவும் தடையற்றும் எனது கருத்துக்களை வெளியிட விரும்பினேன். எனவே நிறுவனக் கட்டுப்பாடுகளுள் நான் சிக்கவில்லை. ஒன்றில் நமது செய்தி இதழை நாமே வெளியிடுகிற இதழியலாளராக அல்லது கல்விசார் விடுதலை நிலவுகிற பல்கலைக் கழகங்களில் ஆசிரியனாகப் பணிபுரிவதே எனக்குரிய தெரிவாக இருந்தது. இந்த இரண்டு தெரிவுகளிலும் மாறிமாறியும் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தும் சஞ்சரித்து வருகிறேன்.

எனது கல்வித்துறையான சமூகவியலின் மூலவர்களில் ஒருவரான C. WRIGHT MILLS, 1959 இல் வெளியிட்ட நூலின் தலைப்பு THE SOCIOLOGICAL IMAGINATION என்பதாகும். IMAGINATION- கற்பனை, படிமம் என்ற அர்த்தத்தில் எல்லாத் துறைகளுக்கும் அடிப்படையான ஒன்றாகும். அரசியல் விஞ்ஞானமாகட்டும், வரலாறு ஆகட்டும், பௌதிகமாகட்டும் எதுவாயினும் கற்பனையையும் படிமத்தையும் விட்டு விட்டுத் தள்ளி ஓட முடியாது. இரசாயனத்தில் பென்சீன்

வளையத்தைக் கண்டு பிடித்தவரும் சரி, மரபணுவியல் துறையில் DNAயின் இரட்டைச் சுருளை அமைப்பைக் கண்டு பிடித்தவரும் சரி, கற்பனைக்கும், கனவுக்கும், படிமத்துக்கும் தானே செல்ல வேண்டி இருந்தது?

என்னைப் பொறுத்த வரையில் கல்விக்கும் கற்பிப்பதற்கும் ஆய்வுக்கும் சமூகப் பயிற்வுக்கும் கூட கற்பனையும் படிமமும் தேவையாக உள்ளன என்று கருதுகிறேன். எனவே அதனைப் பயன்படுத்துகிறேன். கவிதையில் இது வேறொரு தளத்தில் இயங்குகிறது. ஒன்றுக்கொன்று இசைவானதாக இந்தப் பயன்பாடு இடம்பெறுகிறது என்பதால் வாழ்க்கைக்கும் வேலைக்கும் இடையே முரண் இல்லை. நமது வாழ்க்கைக்கும் நமது வேலைக்கும் இடையே முரண் இல்லை. நமது வாழ்க்கைக்கும் நமது வேட்கைக்கும் நாம் செய்கிற தொழிலுக்கும் இடையே அந்நியமாதல் ஏற்படுகிறபோதுதான் நிலைமை சிக்கலாகும்!.

கார்ள் மார்க்ஸ் கூறிய அந்நியமாக்கப்பட்ட உழைப்பு (Estranged or Alienated labour) என்பதை நீங்கள் நினைவு கூரலாம். உழைப்பாளி தன்னுடைய உழைப்பின் விளைவான பண்டத்திற்கும் உரிமை அற்றவர்; அதனை உருவாக்குகிற வழிமுறையிலிருந்தும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர். அதன் மூலம் தனது வாழ்க்கையிலிருந்தே அந்நியமாக்கப்பட்டவர். நான் ஈடுபடுகிற படைப்பாக்க உழைப்பு (Creative labour) என்பதில் விளைவு, வழிமுறைகள் எல்லாவற்றோடும் நான் பின்னிப் பிணைந்திருப்பது மட்டுமன்றி உரிமையையும் பேணி வருகிறேன். காலை 9.00 மணியில் இருந்து மாலை 5.00 மணிவரை வங்கியில் காசு எண்ணுகிற வேலையில் இறுகிப் போயிருந்தேனானால் நானும் அந்நியமாகி விட்டிருப்பேனோ என்னவோ!

படைப்பாளியாக இருந்து கொண்டு பல்கலைக் கழகத்தில் இலக்கியத் திறனாய்வு கற்பிக்க நேர்ந்திருந்தால் எனது நிலை இன்னும் சங்கடமாகியிருக்கும்.

(6) "ஈழத்து நவீன கவிதை எனும் போது எமது விமர்சகர்களும் இலக்கிய நண்பர்களும் 'சேரன், ஜெயபாலன்' காலத்திலிருந்து இன்னமும் மீளாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர்" என்று ஒரு சாரார் குற்றம் சாட்டி வருகின்றனர். இதே வேளை "சேரன், ஜெயபாலனுக்குப் பிறகு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு கவிஞரின் பெயரைச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்" என்று பிறிதொரு சாரார் சவால்விட்டு வருகின்றனர். இவ்விரு முரண்பட்ட கருத்துக்கள் பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயத்தை அறியலாமா?

இத்தகைய கருத்துக்களையும் திறனாய்வுச் சுட்டிகளையும் முன்வைப்பவர்கள் இலக்கிய விமர்சகர்கள், இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் பலதரப்பட்ட சுவைஞர்களும் வாசகர்களும். இது அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய படிமம். கட்டி எழுப்பியதையும் கட்டுடைப்பதையும் அவர்கள் தானே செய்ய வேண்டும்?

திறனாய்வு, விமர்சனம் குறித்துப் பல்வகைப்பட்ட சிந்தனைகளும் எண்ணங்களும் என்னிடம் உள்ளன. எனினும் கவிஞனாக இருப்பது மட்டுமே எனக்குப் போதுமானது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

(7) "தண்ணீரும் கண்ணீரும் வெண்ணீரும் செந்நீரும் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி ஓட மறுக்கின்றன." இவ்வாறு உங்கள் முன்னுரை ஒன்றில் ஒருமுறை நீங்கள் கூறியதாக ஞாபகம்! இதன் உட்பொருள் மீது ஒளிபாய்ச்சி உதவுவீர்களா?

உங்களுடைய கேள்வியிலேயே விடையும் உள்ளது! உட்பொருள் மீது ஒளியை வீசச் சொல்லிக் கேட்கவில்லை; ஒளியைப் பரவ விடும்படி நீங்கள் கேட்கவில்லை; ஒளியைப் படர விடும்படியும் நீங்கள் கேட்கவில்லை; ஒளியைப் "பாய்ச்சு" சொல்கிறீர்கள்! ஒளியைத் திரவமாக மாற்றுகிற மாயக் காட்சி இது. நீருக்கும் நீராலானவற்றுக்கும் இருக்கிற சிறப்பே நிலலாமல் நெடுக ஓடுவது; பாய்வது; பெருக்கெடுப்பது; அணை உடைப்பது; கட்டு மீறுவது; வெட்டிப் பாய்வது!□□□

அவாவுதல்

வாழ்வின் அகராதியின் வழியே
என் இரு விழிகள் நுழைந்து
உன் பெயரணுக்களை
பரிசோதனை செய்வது
ஒரு நிதர்சனத்தின் கனவு முடிப்பை
பிந்தியேனும் திறப்பதற்கே

நீ பவ்வியமான நெகிழ்வில்.....
என் மன அமைதியின்
வனாந்திரப் பரப்பிலிருந்து
யுத்தத்திற்கு நிகரான ஒரு
அசாதாரண நிலவரத்தை தோற்றுவித்து
மறைய முனைகிறாய்

அதற்கு என் மன விளிம்புகள்
போராட்டமும் பகிஸ்கரிப்பும் செய்து
மங்கிய மாலைப் பொழுதாக
வாழ்வை முரண்படுத்துகிறது

என் கடைசி நேர
அவாவுதல்களின்
வார்த்தைச் சிற்பி
உன் பெயரை எங்காவது
ஒரு கல்வெட்டில்
பதிவு செய்த பிற்பாடே
என் காவிய விழிகளை
மரணிக்கச் செய்யும்

என் நம்பிக்கை கடல்
சுனாமிப் பேரலையாக
உனது ஊரை வியாபித்து
என் வாழ்வின் அவலங்களையும்
சுமைகளையும்
எப்போதாவது
அறைந்துவிட்டுப் போகும்

எல் வளம் அக்ரம்

கடைசி

இருக்கையில் வந்தமரும் சின்னப்பறவை

மண்டபத்தின் கடைசி இருக்கையில்
வந்தமர்கிறது ஒரு சின்னப் பறவை

மனிதர்கள் இல்லாத
நாற்காலிகளுடன்
அமைதியே வழிந்து ஒழுகும்
மண்டபத்தில்
திறந்த கதவினூடாக
வந்தமர்ந்த அந்தப் பறவை
ஒரு மனிதனைப் போலவே
யோசனையில் ஆழ்கிறது.

ஒரு மரக்கிளை
ஒரு வீட்டு முகடு
ஒரு மின்கம்பம்
எல்லாம் இருக்க
மனிதர்களை இழந்த இந்த
மண்டபத்தில் ஏன்தான் வந்தமர்ந்தது.

தன் இனத்திடம் பகிர முடியாது
நெஞ்சை அடைத்து விம்மும்
சஞ்சலமோ?

மனிதர்களை இழந்த
அந்தக் காலியான
கடைசி இருக்கையில்
அந்தச் சின்னப்பறவை வந்தமர்கிறது.
உறவுகளை இழந்து தனித்துப்போன
ஒரு சிறுவனைப் போலவே!

துவாரகள்

கனவைப் புரிந்துகொள்ள கிழிந்த காகிதத் துண்டுகள்

பிரபஞ்சம் முரண்பாடுகளில் உழன்று கொண்டிருந்தபோது
நீண்ட ஆயுள்த் தவ வலமைகளோடு
எல்லா இடங்களிலும் பதுங்கியிருந்தன தவளைகள்.

பிரபஞ்சத்தின் கூறாய் மண்ணில் சரிந்தான் கடவுள்
அத்தருணங்களில் கோப்பைத் தேநீர் எட்டாத
ஆழத்தில் போய்விடுகிறது.

யாருமற்ற வெளியில் ஓடுகிறேன்
குறியில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன வீரல்கள்
வெள்ளைத்தேவதை கட்டில் உள்கிறாள்
பச்சைப் பெண் தவ சப்த நீர் பரவுகிறது முகாந்திரங்களில்

மூன்று காகங்கள் கிளம்பிக் போகின்றன
நான் காகமாய்
நீ காகமாய்
அவன் காகமாய்
காகங்கள் இடறியபோது கட்டில் விழுந்தன.
உடைத்துக்கடித்து தின்கின்றது நாக்கு.

தாகம்... தாகம் தண்ணீர் தாகம்
தாகத்தை தீர்க்க ஓடி வந்தது அருள்
அள்ளுகையில் ஓட்டைச்சீர்டைகள்

அழகிய பிணத்தைத் தின்று நிணம் வழிய
ஐந்து மொட்டைகள் வந்தன அதில்
பேச்சுமுற்ற மொட்டைகளின் கைகளில் உருவகங்கள்
உருவகங்கள் நெளிகின்றன சரிப்பங்களாக.

முளையைக் குடைகின்ற ஓர் வண்டாக நெஞ்சில்
விந்தவிந்த நாற்கால் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது
எலும்புகள் பாறைகளாகித் தள்ளின வெறும் காற்றை

எதுவுமற்ற இருட்டு இரவைத்தின்று
அள்ளிப்புகிறது கனவை
தேவதைகளால் புறக்கணிக்கப்பட்ட குறி நீரில்
எனது வீரல்கள் பிசுபிசுத்துக் கொண்டிருக்க
அங்கே மிச்சமாக இருப்பது நான்

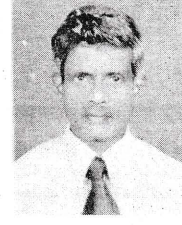
மருதம் கேதீஸ்

ஈழத்துப் பெண்கள் கவிதை

வளர்ச்சியும்

தளர்ச்சியும்

வளமும்

கலாநிதி செ.யோகராசா

ஈழத்தில் பெண்கள் கவிதை வளர்ச்சி பற்றிச் சிந்திக்கும் எவரும் ஏறத்தாழ எண்பதுகளிலிருந்து (1980) பெண் நிலைவாத நோக்குடன் பெண்கள் கவிதை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே ஆரம்பிப்பது வழக்கமாகும். ஆயினும், அதற்கு முற்பட்ட நிலைபற்றிக் கவனிப்பதும் அவசியமானதே.

ஈழத்தில் மரபுக் கவிதை எழுதிய முதற் பெண் கவிஞர் பண்டிதை இ.பத்மாசனி அம்மாள்; அவரெழுதிய முக்கியமான நூல் புலோலி பசுபதீஸ்வரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ஆகும் (தகவல் : பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், வேலாயுதம் ம.வி.நிறுவனம் நினைவுப் பேருரை, 2009). தோமஸ் கிரே என்பாரின் Elegy written in country churchyard என்ற புகழ்மிகு இரங்கற் பாவினை தமிழில் மொழி பெயர்த்தமை காரணமாக ஈழத்தின் முதற்பெண் மொழிபெயர்ப் பாளரும் அவரே ஆகின்றார் (தகவல் மு.கு.நா).

ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் மலையகத்தைச் சேர்ந்த மீனாட்சியம்மாள் நடேசய்யர், மலையகத்தொழிலாளர்மத்தியிலே எழுச்சியுட்டும் நோக்குடன், "பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டுகளைக் கையாண்டு பாடல்கள் இயற்றி தொழிலாளர்மத்தியில் பாடி, ஈழத்து நவீனகவிதை முன்னோடியாகின்றார்.

ஈழத்தில் பிரக்ஷேபூர்வமாக நவீனகவிதை முகிழ்த்த நாற்பதுகளின் இறுதியில் உருவான நவீன கவிஞர் குழாத்தினுள் பெண்கவிஞர்களெவரும் இடம்பெறவில்லை.

ஐம்பதுகளளவில் சுகந்திரனிலும் பின்னர் கலைச்செல்வியிலும் பெண்கவிஞர்கள் எழுதியிருக்கக் கூடுமாயினும் அதுபற்றி நிச்சயமாகக் கூற முடியாதுள்ளது.

அறுபதுகளினிறுதியளவில், 'தினபதி' (கவிதா மண்டலம்) முதலான பத்திரிகைகளும் ஜீவநதி

இலங்கை வானொலி மெல்லிசைப்பாடல் முயற்சிகளும் புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் சிலரை இனங்கட்டியதாக நினைவு. (உ + ம :- இராஜம் புஷ்பவனம், கல்முனை நோ.இராசம்மா, பாலதேவி) அன்னலட்சுமி இராஜதுரையும், மண்டூர் அசோகாவும், புசல்லாவை எம்மாலிகாவும் இக்காலப் பகுதியிலே கவிதைத் துறைக்கு வந்திருந்தல் கூடும்.

ஆக, ஏறத்தாழ எழுபதுகள் வரை அங்கொருவர், இங்கொருவராக வெளிப்பட்ட பெண் கவிஞர்களது எண்ணிக்கை எண்பதுகளிலிருந்து அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. தமிழகப் புதுக்கவிதை வளர்ச்சியின் பாதிப்பு, பெண்கல்வி பரவலானமை முதலியன இதற்குக் காரணமாகலாம். செளமினி (இவரது கவிதைத் தொகுப்பின் தலைப்பு மேத்தாவின் தலைப்பினை அடியொற்றியே 'கண்ணீர்ப்பூக்கள்' என அமைகிறது), மண்டூர் அசோகா (தமிழக 'தாமரை' இதழின் செல்வாக்குக் காரணமாக 'முற்போக்கு' கவிதைகளும் இவரால் எழுதப்பட்டுள்ளன). கமலினி முதலுவிங்கம் முதலானோர் இவ்விதத்தில் ஈழத்துப்புதுக்கவிதை முன்னோடிகளாதல் கூடும்.

ஆயினும், முற்றிலும் புதியதான பெண்கவிஞர்கள் தலைமுறையொன்றும் எண்பதுகளில் வெளிப்பட்டு தமிழகக் கவிஞர்களை ஈழத்தை நோக்கி திசைதிரும்ப வைத்தது. பிரக்ஷேபூர்வமாக பெண்நிலைவாதச் சிந்தனை நாட்டங்கொண்ட ஈழத்துக் கவிஞைகளின் வரவியையே இங்கு கருதுகின்றேன். ஈழத்தமிழ்ச்சூழலில் உருவான பெண்விடுதலை அமைப்புகள், பெண் சஞ்சிகைகளின் வரவு, தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள், பெண்கள் ஈடுபாடு காட்டியமை, பல்கலைக்கழகங்களின் செயற்பாடுகள் (உதாரணம் - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்), முதலானவை இதற்குப் பின்புலமாயமைந்தன. இத்தகைய ஆரோக்கியமான

கூழ்நிலையிலேயே பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் (யாழ்ப்பாணம்) 'சொல்லாதசேதிகள்' என்ற தலைப்பிலான ஈழத்துப் பெண்களின் கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுகிறது (1986)

இன்றுவரை தமிழ்க் கவிதையுலகில் பெண்கள் பற்றிச் சொல்லப்படாத சேதிகள் பல முதன்முதலாக பெண்களால் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விதத்தில் முக்கியமாக பின்வருவனவற்றைச் சுட்டலாம் :

1) ஆண்களின் மனோபாவம் :

அவர்களின் பார்வையில்

எனக்கு -
 முகமில்லை
 இதயம் இல்லை
 ஆத்மாவும் இல்லை
 அவர்கள் பார்வையில் -
 இரண்டு மார்புகள்
 நீண்ட கூந்தல்
 சிறிய இடை
 பருத்த தொடை
 இவைகளே உள்ளன.
 சமையல் செய்தல்
 படுக்கையை விரித்தல்
 குழந்தை பெறுதல்
 பணிந்து நடத்தல்
 இவையே எனதுகடமைகள் ஆகும்.
 கற்பு புற்றியும்
 மழை பெய்யெனப் பெய்வது புற்றியும்
 கதைக்கும்
 அவர்கள்
 எப்போதும் எனது உடலையே
 நோக்குவர்
 கணவன்தொடக்கம்
 கடைக்காரன் வரைக்கும்
 இதுவே வழக்கம்

- அ.சங்கரி

2) பெண் நிலை :

இன்று நான் பெரியபெண்

"நான்
 கல்லாய் மாறிய பூ
 பாறையாய் இறுகிய காற்று
 பனியாய் உறைந்த நீர்
 பூவைப்போலவும்
 காற்றைப் போலவும்
 நீரைப் போலவும்
 குதித்துத்திரிந்து

ஜீவநதி

சுற்றிய பருவத்தில்
 காலை உதைத்து
 வீரிட்டு அழவும்
 கலகல என்று
 கைதட்டி சிரிக்கவும்
 கோபம் வந்தால்
 கொப்பியைக் கிழிக்கவும்
 முடிந்தகாலம்

இன்று

நான் பெரிய பெண்
 உரத்துச் சிரித்தல் கூடாது
 விரித்த புகையிலை
 அடக்கம், பொறுமை
 நாணம்
 பெண்மையின் அணிகலம்
 கதைத்தல், சிரித்தல்
 பார்த்தல், நடத்தல்,
 உடுத்தல்
 எல்லாம் இன்னபடி என்றெழுதி

- அ.சங்கரி

3) அடக்குமுறை :

விடுதலை வேண்டினும்...

....

வானிற் பறக்கும்
 புள் எல்லாம் நானாக
 மாறவும் எண்ணினேன்
 ஆனால் -
 காலிற் பிணைத்த
 இரும்புக் குண்டுகள்
 அம்மியும் பாணையும்
 தாலியும் வேலியும்
 என்னை
 நிலத்திலும்
 நிலத்தின் கீழே
 பாதாள இருட்டிலும்
 அழுத்தும்

- அ.சங்கரி

4) பெண்களின் எழுச்சி :

ஒரு தோழியின் குரல்

"தோழி
 எழுந்து வா
 இன்னும் என்னடி இருட்டினில் வேலை
 மீண்டும் மீண்டும்
 அடும்படி தஞ்சமாய்

அடிமை வாழ்வே தலைஎழுத்தாக
எத்தனை நாள்தான் இந்த வாழ்வு
மானாக மருளாதே
அன்னம் போல் அசையாதே
வீறு கொண்டு எழு
எமது உரிமைகளை வென்றெடுப்போம்
.....”

- ஓளவை

5) காதல் :

சங்ககாலப் பெண்புலவர்கள், ஆண்டாள்
ஆகியோருக்குப் பின்னர் முதன்முதலான காதலும்
காதலுடன் தொடர்புபட்ட பல்வேறு உணர்வுகளும்
பிரச்சினைகளும் நவீனகாலச் சூழலில் முதன்
முதலாக எழுத்துப் பெண்களால் இப்போதுதான்
வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன. உதாரணம் :-

உணர்வுகள்

“ஆம்
அன்று நான் உன்னை ஒருமுறை
நோக்கினேன்
ஒரேமுறை நோக்கினேன்
நீல விழியின் அழகுதான் காரணமோ?
இல்லை இல்லை
ராஜநடை போட்டு - நீ
வாசலில் நின்ற போது
மனம் சிலிர்க்கும்
நோக்கினேன்...
என்றும் போல் அதே பார்வை
அதே கணத்தில்
பார்வைகள் ஆயிரம் சங்கமித்தன
மனதின் உணர்வை அடக்கி
நோக்கினேன்
வாயில் அரும்பிய சொற்கள் உதிர
விடைபெற்றுச் செல்வாய் நீ
ஆம் அதிலுமோர் அழகுதான்
.....”

- ஓளவை

தனது காதல் கவிதைகள் பற்றி (ஆண்)
கவிஞரொருவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ள
மையை பொருத்தம் கருதி இவ்விடத்தில் தருவது
அவசியமானது. அதுவருமாறு :- “நான் நானாக
வன்றி, நீயாக அவளாக, அவளாக மானசீகமாக
உணர்வு பூர்வமாகப் பெற்றுள்ள அனுபவங்களே
இவை”

மேற்கூறப்பட்டவற்றிற்கு அப்பால் சமூக,
அரசியல் பிரச்சினைகள், அவைபற்றிய விமர்ச
னங்கள் என்பனவும் முன்னரும் மீனாட்சியம்மாள்
நடேசய்யர் தொடக்கம் மண்டூர் அசோகா வரை
ஜீவநதி

ஓரளவு எடுத்துரைக்கப்பட்டிருப்பினும் இப்போது
பிரக்கை பூர்வமாகவும் ஆழமான நோக்குடனும்
இக்காலக் கவிதைகளால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.
எடுத்துக் காட்டாக ஒரு தாயின் புலம்பல் என்ற
கவிதையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு :-

“இராவணன் கொடுமை தாங்காது
காடாறு மாதம் போனவன் நீ
நமது தலைவர்கள் போல
எதாவது சாட்டுச் சொல்லி
அங்கேயே இருந்திருக்கவாகாதோ?
திரும்பிவந்த ஏழு நாளில்
உன்னைச் சட்டார்களோ கொடும்பாவிகள்.
ஏன் ராசா திரும்பி வந்தாய்
.....
பெரியஇடத்துப் பிள்ளையெல்லாம்
மேல் நாடோடி டாக்டராக
நீயேன் ராசா எல்லாத்தையும்
உன்தோள் மேல் ஏற்றாய்?
.....

தனிநாடு கேட்டு மேடையேறி
கனக்கக் கதைத்தவர்கள்
அயல்நாட்டில் விருந்துண்டு
பாதுகாப்பாய் இருக்கையில்
ஊருக்காய் மடிந்த பிள்ளை
தெருப் புழுதியில் கிடக்கின்றான்.
.....”

- சன்மார்க்கா

பின் வருவது ‘தாயின் குரல்’ என்ற
கவிதையின் ஆரம்பப் பகுதி :

“கொலை யுண்டுபோன
என் புதல்வர்களின்
முற்றாய் பிஞ்சுடவின் ஊனருந்தி
தன் கோரப் பசியாற்றி
தாகம் தீர்ச் செந்நீரும் குடித்த பின்
கின்னுமா தாய்நிலம்
புதல்வர்களைக் கேட்கிறது?”

- ஓளவை

‘எமது விடுதலை’ என்ற கவிதை
பின்வருமாறு முடிவுறுகிறது :

“நாம் எல்லாம் இழந்தோம்
என்னும்
வேண்டவே வேண்டாம்
எங்களில் சிலரது விடுதலை மட்டும் ;
விலங்கொடு கூடிய
விடுதலை மட்டும்
வேண்டவே வேண்டாம்!

தோழர்களே
விலங்குகளுக்கெல்லாம்
விலங்கொன்றைச் செய்த பின்
நாங்கள் பெறுவோம்
விடுதலை ஒன்றை "

- சிவரமணி

பின்வருமாறு வெளிப்படும் 'உண்மையிலும் உண்மையாக' என்ற கவிதையும் சமூக விமர்சன நோக்குடையது என்ற விதத்தில் கவனத்திற்குரியது :

விரிந்துகிடந்த
கூந்தலைமுடித்து
கலைந்துபோன ஆடைகளை
அணிவதற்காய் நானும்
மெதுவாக எழுந்தபோது
"இவள் அவனோட, விரும்பித்தான்"
வார்த்தைகள் என்னை
அறுத்து வதைத்தன
திரும்பிப் பார்த்தேன்
அம்மா, அக்கா, அண்ணா, அனைவருமே
என்னைப் பிழையாக...
"நான் செத்திருக்கலாம்
இல்லாட்டி
அவனைச் சாக்காட்டியிருக்கலாம்
இரண்டுமில்லாமல் எங்கடை மானத்தை"
தொடர்ந்தன பொறிகள்
ஆனால் நான் சிரித்தேன்
இராணுவம் கற்பழிப்புக்காய்
கலங்கிடவாகாது! என
மேடையேறி முழங்கிய அண்ணன்
புத்தகங்களில் எழுதிய அக்கா
இன்று... எனது உரவன்
அதே நிலையில்...
எனக்கு புரியவில்லை
அந்நியன் ஆத்திரத்தில்
அடக்கு முறையின் வடிவில் நடந்து
கொண்டான்
ஆனால், இவனோ
காமனாய், கயவனாய்
இவனை என்ன செய்யலாம்?"
- ரங்கா

மேற்கூறியவாறான, பத்து கவிதைகளால் (அ.சங்கரி, சிவரமணி, சன்மார்க்கா, ரங்கா, மகூரா ஏ.மஜீட், ஓளவை, மைத்திரேயி, பிரேமி, ரேணுகா நவரட்சணம், ஊர்வசி) எழுதப்பட்ட 24 கவிதைகள் கொண்ட 'சொல்லாத சேதிகள்' தொகுப்பு வெளிவந்த ஜீவந்தி

காலத்தில் கடுமையான எதிர்ப்புக்குள்ளானது என்பது ஒரு புறமிருக்க, ஈழத்திலும் (ஓரளவு) தமிழகத்திலும், புலம்பெயர் நாடுகளிலும் வாழ்ந்த பெண்கள் மத்தியில் பேரெழுச்சியை அது உண்டு பண்ணியது. முன்மாதிரி யான தொகுப்பாகவும் விளங்கியது; (முறுபதிப்பு களையும் கண்டதும்); சுருங்கக் கூறின் கடுகு சிறிது எனினும் காரம் எதிர்பார்த்ததை விடப்பன்மடங் காகியது என்று கூடக் கூறலாம். இச்சூழலில் பிரான்சிலிருந்து 'மறையாத மறுபாதி' என்ற தொகுப்பு வெளிவருவதும் சாத்தியமாகியமை வியப்பிற்குரிய தன்று. (இதில் எழுதியோர் : மல்லிகா, கோசலா, சொர்ணலிங்கம், கல்யாணி, நிருபா, பாமினி, மைத்திரேயி, பிரியதர்சினி, சா.ஜெயந்தி, உமையாள், கருணா, சுமி, கலிஸ்ரா, பானுபாரதி, புஷ்பா, கிறிஸ்தி) ஈழவிடுதலை இயக்கங்கள் சார்ந்த பெண் போராளிகள் மத்தியிலிருந்தும்- அவர்கள் பெரும் பாலும் அரசியல் சார்ந்த கவிதைகள் எழுதினாலும் கவிஞர்கள் உருவாக தொடங்கியமை குறிப்பிடத் தக்கது (உதாரணம் :- மேஜர்பாரதி, கப்டன் வானதி, மேஜர் கஸ்தூரி, அம்புலி)

தேடி அடைவாய்

".....

எந்த நேரமும் வீழ்ந்து வெடித்து
உயிர்குடிக்கும் எறிகணைக்குள்
முகில் கலைத்து வானிரையும்
எமதாதப் புறவைகளின்
வருகைகளிற்கிடையில்
துப்பாக்கி வெடியோசையின்
சத்தங்களுக்கிடையில்
எப்படி என்னால்
இனிமையை உனக்குத்தரமுடியும்
என்னால் பரிசளிக்க முடியாத வாழ்வை
நீயே சென்றடைவாய்
விழிகளில் சிவப்பும்
இறக்கைகளில் நெருப்பும்
உனக்குச் சொந்தமாகட்டும்
....."

- அம்புலி

ஆயினும் சொல்லாத சேதிகளின் வரவு ஏற்படுத்திய எழுச்சி அதே போக்கில் தொடரவில்லை; பலகாரணங்களால் (அதற்கான காரணங்கள் 'மறுகா' சஞ்சிகை பெண்கள் சந்திப்பில் அலசப்பட்டுள்ளன) அது தளர்ச்சி கண்டாலும் குறுகிய காலம் மட்டுமே அது நீடித்தது. தனித்தும் கூட்டாகவும் வெளிவந்த கவிதைத் தொகுப்புகளின் தலைப்புகள் கூட புதிய கவிதைகளின் புத்தெழுச்சியை வெளிப்படுத்தின என்று கூறுவதில் தவறில்லை. உதாரணம் :-

'உரத்துப்பேச' (ஆழியாள்) . 'உயிர்த்தெழுல்' (சுல்பிகா), 'உரத்துப்பேசும் உள் மனம்' (சுல்பிகா), 'என் கவிதைக்கு எதிர்த்தல் என்று பெயர் வை' (பெண்ணியா), 'எனக்குக் கவிதை முகம்' (அனார்), 'நம்மைப்பற்றிய கவிதை' (ஆகர்ஷியா), 'கனல் வெளிப்படுத்தல்', உயிர்வெளி, மேலும் மட்டக்களப்பு- (சுல்பிகா, சுதாஜினி, தில்லை, விஜயலட்சுமி, சேகர், உருத்திரா, வாசுகி, ஜெயந்தி தளையசிங்கம், அனார் பெண்ணியா, சலனி) திருகோணமலை - (கிருஷ்ணந்தி ரட்சணராஜா, ஆழியாள், மதிவதனி) யாழ்ப்பாணம் - (தூட்சாயணி, விநோதினி, ஆகர்ஷியா, யாழ் ஆதீர மைதிலி, ஆதிரா, சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்) மலையகம் - (பாலரஞ்சினிசர்மா, ஆ.புனிதகலா, கோகிலவாணி, பஸ்மினா அன்சார், அகன்ஸ் சவரிமுத்து, ஹரினா ஏ. ஹெக்) அருராதபுரம் - (கெக்கிராவ ஸஹானா, கெக்கிராவ சுலைகா) வன்னி - (அம்புலி) முதலான பல புதிய பிரதேசங்களிலிருந்தும் புதிய கவிதைகள் வெளிப்படவும் புதியதொகுப்புகள் புறப்படவும் ஆன ஆரோக்கியமான சூழலும் இவ்வேளை உருவாகியது. புதிய பிரதேசங்கள் சார்ந்த சமூக அரசியல் பிரச்சினைகள் புதிய கவிதைகளின் பார்வையூடாக வெளிப்படலாயின. மாதிரி எடுத்துக்காட்டாக, ஹனுசலை ஹஸீனா புறாரின் பின் வரும் கவிதையைக் குறிப்பிடலாம் :

அம்மா வந்து விட்டேன்

அரபு நாட்டு அசிங்கங்களைக்கழவி
நீ அனுப்பும் ரியாலும் டினாரும்
வேண்டாம்
நீ வேண்டும்
உன் மடியில் முகம் புதைத்து
உன் செல்லமகள் ஆறுதல் அடைய
வேண்டும்
மொட்டாக இருந்த நானிப்போ
மலர்ந்து புத்தம் புது மலராய்...
இப்போதெல்லாம் என்னிதயம்
உன் அரவணைப்புக்காய், அதிகமாய்
ஏங்குகிறது.
வந்துவிட்டேன் தாயே!
அக்காவின் கணவரின்
அந்த இரகசியத்
தொடுகைகள்
அடுத்தவீட்டுக்கிழுட்டு மாமாவின்
அர்த்த முள்ள பார்வைகள்
இளவட்டங்களின் சின்னச்சின்ன
கண் சிமிட்டல்கள்
எதற்குமே அலட்டிக் கொள்ளாத
என் குடிசை அப்பாவோடு

நானும் இளையதுகளும்.

நீவரத் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும்
எனக்கு அக்கினிப் பரிட்சைதான்
உன் அழகு ரோஜாவின் இதழ்கள்
பலவந்தமாய் உதிர்க்கப்பட்டுவிடலாம்
காமவல்லூறுகளின் பார்வையிலிருந்து
நான்...

நீ வரும்போது உன் மகள்

அக்கினிக்கு 'ஆகுதீ' ஆகிவிடுவாளோ
என்ற பயம்

அதனால் வந்து விட்டேன் அன்னையே
கூழோ, கஞ்சியோ உன்னோடு போதும்."

இவ்வாறே, புகலிடநாட்டுப் பிரச்சினை
களும் கவிதைகளின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளன.
உதாரணம்:-

"நாங்கள் ஏன் அகதிகளானோம்?

என் தாய் எங்கே?

என் தாய் மொழி எது?

நாங்கள் ஏன் கறுப்பர்களாயிருக்கிறோம்?

அவர்களால் ஏன் ஒதுக்கப்படுகிறோம்?

துருக்கித் தோழி ஏன்

எளிக்கப்பட்டாள்?"

- நிருபா

காதல் சார்ந்த உணர்வுகள் பலவும் -
பிரிவுத்துயர், காத்திருத்தல், தவிப்பு, விரகதாபம், உடல்
வேட்கை, விமர்சனப்பாங்கு, எதிர்ப்புக்குரல்,
சமத்துவநிலை முதலியன, வெகுநூட்பமான முறையில்தான்
வெளிப்படுத்தப்பட்டன

எ - டு -: நிலுவை

"நீ திருப்பித் தரலாம்

மணிக்கூட்டை

கைவிளக்கை, கத்தரிக்கோலை

(கன்னி மீசை வெட்ட நீயாய்க்கேட்டது

நினைவு)

கரும் பச்சை வெளிர்நீலக்

கோடன் சேட்டுக்களை

தரலாம் இன்னும் மிச்சங்களை

இன்று பல்லி எச்சமாய் போனவற்றை

உன் முகட்டில் சுவடாய்ப்

புதிந்த

என் காட்டு ரோஜா உணர்வுகளையும்

அள்ளிஅள்ளித் தெளித்து

பூப் பூவாய் பரவிய

இவளைக் குளிர்ச்சியையும்

எப்படி மறுதலிப்பாய்?

எந்த உருவில் திருப்பி அனுப்புவாய்?

கடிதத்திலா?

காகிதப் பொட்டலத்திலா

இதில்நான்
 உனக்கிட்ட உதட்டு முத்தங்களையோ
 நீ எனக்குள் செலுத்திய
 ஆயிரத்தெட்டுக் சோடி
 விந்தணுக்களையோ
 நான் கணக்கில் எடுத்து
 சேர்க்கவில்லை என்பது மட்டும்
 நமக்குள் ஒரு புறமாகவே இருக்கட்டும்”
 இயற்கை நயப்பிற்குள்ளாகியது. பின்வரு
 வது 'மழை' என்ற கவிதையின் ஒருபகுதியாகும்.
 “குளிர்ந்த உடலைத்தழுவியபடி
 எனக்கே உரியமழை
 என்னையே வந்து சேரும்
 என் பாதங்களைக் கழுவ
 என்னை தழுவி வெற்றி கொள்ள
 நான் நடக்கிறவீதியெங்கும்
 சிதறிக்கிடக்க

 மழை
 போதுமானது எனக்கு”
 - பெண்ணியா

நட்பும் அதுதரும் பிரிவும் கவனத்திற்
 குள்ளாகின உதாரணம் :
 ஒருகடல் நீரூற்றி

“.....
 பரணி
 உன்நினைவுகள் தேய்ந்து கொண்டிருந்த
 வேளை
 மாரி கால அந்திப் பொழுதொன்றில்
 நனைந்த சீருடைகளிலிருந்து நீர் சொட்டச்
 சொட்ட மிகவும் நீ வந்தாய்
 அலையெழும்பும் கடல் பரப்பினில்
 உனக்கான பணி முடிக்கவென விடை
 பெற்றுப்போனாய்
 வாழ்த்துச் சொல்ல வாயெழுவமில்லை
 ஆரத்தழவிட நீ விரும்பவுமில்லை
 இன்று வீரர்கள் துயிலும் சமாதிகளின் மீது
 காலத்தையின் பெருவெள்ளம்
 கவிந்துள்ளது!
 சமுத்திரத்தையே சமாதியாகக்
 கொண்டவனே
 இங்கு ஏதுமற்ற உன் கல்லறையில்
 ஒரு கடல் நீரூற்றி நிரப்பிடவோ?”
 - பஹீமா ஜஹான்

போர்க்கால வாழ்வின் பன் முகப்
 பரிமாணங்களும், ஆண்கவிஞர்களைவிட பெண்
 ஜீவநதி

கவிஞர்களிடமே கூடுதலாக வெளிப்பட்டன; பதிவுகள்,
 விமர்சனங்கள். (அனைவர்க்குமான) வலிகள்,
 மனிதாபிமானப் பார்வைகள் என்றவாறு அவை
 விரிவும் ஆழமும் கொண்டிருந்தன.

மேற்கூறியவற்றை எடுத்துரைப்பு
 முறையில் இடம்பெற்ற மாற்றங்கள் விதந்து
 ரைக்கப்பட வேண்டியனவாகின்றன. இவ்விதத்தில்
 பெண் மொழிபற்றிய பிரக்கை கவனத்திற்குரிய
 தாகிறது. ஆழியாளின் 'பெண்மொழி' என்ற கவிதை
 அதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகிறது. புதிய
 தலைமுறைசார்ந்த கவிதைகளிடமும் அது
 முகிழ்த்துள்ளது.

எ.டு :- இது நதியின் நான்

“.....
 பூமியின் முலைகளில்
 ஊற்றெடுத்து வழியும்
 வெண்மையின் பாலில்
 என் பாவங்களை
 கழுவித்து வைத்து உரை விடுகிறேன்
 ஓடிக்கொண்டே இருக்கும்
 என் உற்சாக நதியில்
 பானங்களை அள்ளிப்பருகுகிறேன்.”
 - பெண்ணியா

முற்றிலும் புதுமையான கற்பனையுடாக
 வெளிப்படும் புதிய அனுபவங்கள் சிலரது கவிதை
 களில் இடம் பெறுகின்றன உதாரணம் :-

உரித்தில்லாக் காட்டின அரசன்

மலைகளுக்கப்பால்
 சூரியனுக்குப் பதிலாக நீ எழுந்து
 வளர்கிறாய்
 பனிமூடிய முகடுகளை
 விலக்கி அமர்த்திருக்கிறாய்
 கரும்பச்சை நிற சுருண்ட தலைகளுடன்
 அடர்ந்திருக்கிறது என் காதல் காடு
 காட்டின் அரசனாகப் பிரகடனப்படுத்தி
 ஒளிர்வுக் கிரணங்களால்
 நுனி வேரை ஊடுருவி
 தழுவிச் சிலிக்க வைத்து ஆட்சி செய்கிறாய்
 வளைந்த பாதைகளில்
 நதியைப் போல் இறங்கி உருள்கிறேன்
 உன்னிடம் இறக்கைகள் இருக்கின்றன
 எல்லா இருக்குகளிலும்
 என்னைக் கவனிப் பறக்கிறாய்
 காடு முழுவதிலும் மேய்கின்றன
 நம் கவிதைகள்
 உள் நுழைந்தவனின்
 பிரகாசமும் பாடலும்

ரகசியப் பூட்டுக்களை
வெதுவெதுப்புடன் திறக்கின்றன
இனி அரசன் கீறிவிட்ட காயங்கள்
என் காடெங்கும் பூப்பெய்யும்
கமழும் அஸ்தமனம் வரை.

தேர்த்தெடுத்த சொற்களின் பின்னாலுள்ள
மௌனங்கள் சிலரது கவிதைகளுக்கு வலுவளிப்பது
போன்று சிலரது கவிதைகளின் இடையிடையே
வெற்றிடங்கள் விடப்படுவது அவை தரும் உணர்வு
களுக்கு புதிய பரிமாணத்தை மறைமுகமாக
வழங்குகின்றன. உதாரணம் :-

ஈனம்

“வன்மம் மிகைப்படுகிறது
வார்த்தைகளிலும்
குறையே அற்ற
நிறைவான எல்லாச் செய்கைகளிலும்
எதுவோ ஒன்று
மனதெங்கும்
கள்ளிச் செடிபடர
கண்களும் உதடுகளும்
தீப் பிழம்பைக் கக்குகின்றன
.....

ஆண்மைவழியும் இரவில்
இராப்பிச்சைக்காரரின்
கெஞ்சலும் தோற்றமும் மிகைப்பட
கையேந்துகிறாய்
ஒருஇரவுக்காக”

- பெண்ணியா

அகவுணர்வு சார்ந்த கவிதைகள் பலவும்
வெறும் அகவுணர்வுகள் ஆகிவிடாது. புறவுலகக்
கலப்புடன் (தரப்பட்ட கவிதையில் பண்பாட்டுத்
தடைகள்) வெளிப்படுவதையும் அவதானிக்க முடியும்.
உதாரணம் :-

“வானிற் புறக்கும்
புள் எல்லாம் நானாக
மாறவும் எண்ணினேன்
ஆனால் -
காலிற் பிணைத்த
இரும்புக் குண்டுகள்
அம்மியும் பாணையும்
தாலியும் வேலியும்
என்னை நிலத்திலும்
நிலத்தின் கீழே
பாதாள இருட்டிலும்
அழுத்தும்”

அவ்வாறே புறஉலகப் பிரச்சினைகள் சார்ந்த
கவிதைகள் பலவற்றில் அகஉணர்வு கலப்பதும்
கவனத்திற்குரியது. உதாரணம் :-

ஜீவநதி

“மாதம் தவறாமல் இரத்தத்தைப்பார்த்துப்
பழுக்கப்பட்டிருந்தும்
குழந்தை விரலை அறுத்துக் கொண்டு
அலறிவருகையில்
நான் இன்னும் அதிர்ச்சியுற்றுக்
கதறுகிறேன்
வன்மத்தின் இரத்தவாடை
வேட்டையின் இரத்தநெடி
வெறிபிடித்த தெருக்களில் உறையும் அதே
இரத்தம்
கல்லறைகளில் கசித்து காய்த்திருக்கும்
அதே இரத்தம் சாவின் தடயமாய்
என்னைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டே
இருக்கிறது”

ஆக இதுவரை கூறப்பட்ட விடயங்களை
தொகுத்து தமிழ்க் கவிஞைகளின் கவிதைகளுடன்
ஒப்பிட்டு நினைவு கூறுகின்றபோது ஈழத்துப்
பெண்கள் கவிதை தொடர்பாக பின்வரும்
விடயங்களை இவ்வேளை குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

1) ‘சொல்லாத சேதிகள்’ முதற்தொகுப்பாக
வெளிப்பட்டமையும் உள்ளடக்க எடுத்துரைப்பு ரீதியில்
அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் அது ‘முன்மாதிரிப்
படைப்பாகத் திகழ்ந்தமையும், அது ஏற்படுத்திய
அதிர்வுகளும் முக்கியமானவை (ஏலவே அவை பற்றி
ஓரளவு விளக்கப்பட்டுள்ளன) தனித்துவமானவை

2) ஈழத்து கவிஞைகளின் மலையகக்
கவிதைகளும் புகலிடக் கவிதைகளும், அரசியல்
கவிதைகளும் (போர்க்காலம், போராட்டம் பற்றி
யவை) முக்கியமானவை. அவை சார்ந்த கவிஞை
களின் விமர்சனப்பார்வை கூர்மையானவையாக
வும், பக்கச்சார்பில்லாதனவாகவும், மானிடம்
தழுவியனவாகவும், பெண்நிலைவாத நோக்குச்
சார்ந்தன வாகவும் வெளிப்படுவதும் கவனத்திற்
குரியது.

3) பெருமளவில் காதல் கவிதைகளிலும்
பாலுணர்வுச்சார் கவிதைகளிலுமே நவீன பார்
வையும் பெண்மொழிக்கையாளுகையும் இடம்
பெறுகின்றன.

4) அக உணர்வுசார் கவிதைகளுள் கணிச
மானவை புற உலகு தழுவியனவாக காணப்
படுவதும் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய விடயமா
கின்றன !

5) பெண்களுக்கே உரிய பிரச்சினைகள்
கவனத்திற்குட்படுவது குறைவாகவுள்ளது. □□□

பிரபஞ்சத்தையே எம்வசப்படுத்த
புறவழி ஆற்றப்படுத்தலாம்
இருமையும் கடந்த பன்மையின் முரணாய்
எழுந்து நிற்பவை
எத்தனை?

புலன்களின்வழியே புரிவதும்
புறவயத் தெரிதலில் தெளிவதும்
என்னால் கியலுவதோ

எ
ன்
னு
ள்
ம
ற
ய
ம்
நா
ன்

பிரம்மம் என்பதைப் பிரிவுகளைக்கி
ஒன்றை மிதித்து இன்னொன்றெழுந்து
கியம்பிடும் பேதமைகள்.

அழையா விருந்தாய்
நோய்க்கு அருமருந்தென நுகழ்ந்து
நம்பிக்கைகளைச் சாத்தானாக்கும்
மத மகுடங்களின் நகர்வு
புதிய நாமங்கள் தாங்கி
பிரதான வீதிகள் தோறும் பெட்டிக்கடைகளாய்
விரியும்

பிம்பங்களைத் தோற்றுவிக்கும்
அதிசய அடுக்கல்களில்
ஆன்மீக விடாய்க்கு
அரிதாய்த்தானும் நீர்கிடைக்குமென்பது
அதிசயமே
அடமனதில் குடிகொள்ளும் அந்தகாரம்
கூடவே அகங்காரம்.

ஆனாலும்
ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து
அங்கலாய்ப்பதை விட்டு
புதிய தரிசனம் நோக்கி
என்னையே நான் காண உதவிடும்
ஞானச் சூரியனின் ஒளிப் பிரவாகத்தில்
ஒருமையில்
என்னுள் மறையும் நான்

என்
பெண் தோழியே !
நீ
என் பின்னே
வந்தால்
நான் உன்னை
மிதித்து விடக்கூடும்

நான்
உன் பின்னே
வந்தால்
நீ என்னை
மிதித்து விடக்கூடும்

எனவே
என்னுடன்
சரி சமமாக
நடந்து வா !

அங்கே !
உன் பாதி
என் பாதி
முழுமையாகி
'அலி' நிற்கின்றான்(ன்)
ஆண் - பெண்
சமத்துவத்தை
எமக்குணர்த்தும் - ஆண்டவன்
குழந்தையல்லவா ? அவன்.
அழைத்து வா - அவளையும்
ஒன்றாய் நடப்போம்

நான் உன்னை
ஆவ்வோ - நீ
என்னை ஆவ்வோ
வேண்டாம் - அன்பு
இருவரையும் ஆளட்டும்
எழுந்து வா !
விரைவாய் சமமாய்
ஒன்றாய் நடப்போம்.

ச
ம
து
வ
ம்

கொற்றை.பி.கிருஷ்ணானந்தன்

ஜீவநதி

39

க.தர்மதேவன்

கிதழ் 15

கல்வயல் வே.குமாரசாமியின் இரு கவிதைகள்

புதிய உலகு

நாய் உண்ணிப் பற்றை
நடுவில் புகைக் கிளம்பும்
தாயாரின் உண்டியில்
அரை வயிறு வற்றுப்போம்
ஈர்க்கு விட்டு
வாந்தி எடுக்க வைத்த
சில்லறைகள்
சின்னர் கடையில் பீடி
சிகரெட்டுக்கள்
கொள்முதலாய்
நாய் உண்ணிப்
பற்றை நடுவே
புகை கிளம்பும்
பள்ளியில் ஆசிரியர் விட்ட
சுருள் வளையம்
வித்தைகளைப்
பாலர் வகுப்பு படிக்கின்ற
பால் குடிகள்
பயிற்சி எடுக்கின்றார்
புதிய முகாம் ஒன்றில்
நாய் உண்ணிப்
பற்றை நடுவே
புகை மண்டலம் கிளம்பும்.

காத்திருப்பு

அடைமழை
குடைசூடத் தாங்காத
அடைமழை
விடாப் பிடியாய்ப் பெய்கிறது
ஈர விறகு
பனை மட்டை எல்லாமே
முளாது வைச்சால் நெருப்பு
உக்கல் இறவல் கூரை
ஒழுக்கு ஏந்தும் சட்டி
சொட்சொட் என்ற சுருதி
லயம் பிறக்கும்
கொட்டும் மழை வெளியில்
குளம் நிரம்பிக்
கொண்டு இருக்கும்
ஒட்டுக் கரை ஓரம்
ஒழுகா இடம்தேடி
தெப்பலாய் ஈரம் சுவறி
விறைச்சுப்போய்
சின்னம்மா
அரசசார்பற்ற
அலுவலரின் வருகைக்காய்...
நிவாரணத்துக்காக....

இணாங்கி வாழ்தல்

நன்றி மறந்து நலமுற வாழ்வோராய்
என்றும் நடித்திடுதல் நன்றாமோ - இன்றலகில்
மணீனின் பசியபங்க எத்தனைகள் தாட்டோம்
கணிகள் குளமாகது காணீ

உணீண உணவீனீறிக் கட்ட உடையீனீறிக்
திணீணை நிலமீனீறி உணரெல்லாம் - தணீடிக்
களைதீது விட்ட தமிழீர் வாழ்வீயிணீதீ
தளைகீக்கும் நிலையீயைச் சீயீ

நாட்டொருமை ஒங்கிடவே என்றென்றும் உந்தனது
வீட்டொருமை காத்திடுதல் நன்றாம் - நீட்டுலகில்
நன்றாம் 'இணக்கம்' வாழ்தலில் அதுகடனாம்
இன்றாவது நன்கி(து) அறி

மாற்றாரைக் கணீபால் மதிக்கீன்ற நெஞ்சீசாடு
போற்றாரைப் பொறுத்தீனீது வாழ்வீவாம் - நேற்றீறாடு
பட்டையீர் மாளீடும் என்றீதிடங் கொளீவாய்
தொட்டீதினீசீ சீீவளரும் பாீ

ச.லல்சன்

கனவு கண்டிருந்த கைடு நீள நாட்களின் பின்னலில்
நிரம்பி வலுந்த நம் காதல் நினைவுகள்
பெண்பொருள் மகையாக என் மனதின் வலியை கனக்கிது...

நீ பற்றியகணத்த விரல்களின் வெறுமை இடைவெளிகள்
என்மகைப்பொருள் சுட்டிக்கொடுக்கிறது நின் உயிரை...

பார்வைச்சூரியனாகல் விடுத்த என் காதல் வானம்
மீள்மீள் ஒளி கூட இல்லாதவொரு திரைகள் சூன்யத்தை
என் உயிர்வெளியில் நித்தியமாய் நட்புருக்கிறது..

நீயாயிருந்த என் ஆத்மாவின் முகவரியில்
யுகம் மூலம் துயரக்கதைகளை எழுதிவிட்டது
காலமும் நீயும் மிகக் கொஞ்சமாய் நானும் தான்...

சொல்லாணா கண்ணீர்; முகம்தாங்கி
கடைசியாய் நீயும்த மறத்தடியின் சுவை
இன்றும் புகைந்து கிடக்கிறது நமது விடுத்த என்னதயம்...

தேவி...

திரைகள் கவிந்த இவ்விரவின் நீட்சி
உன் நினைவுகள் சுமந்தகாலயம் ஆவியாய்
என்னை மாற்றிப்போனது பற்றி
உனக்கின் அக்கறையில்கலை...

தனித்தபடி அழுது தீர்த்த பின்
கொஞ்சமாய் துயரம்
கொஞ்சமாய் விரக்தி
கொஞ்சமாய் அழகை

இழப்பின் வலி நிறைந்த உயிர்தாங்கி வாழும் எனக்கு
சூர சூர ஆயுதலாய் நீ விட்டுச்சென்றது
உன் தித்திக்கும் தீட்சுவை நினைவுகள்தாம்...
அதுபோதும்...

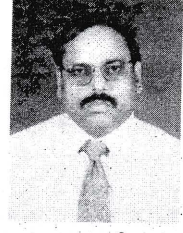
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன் இந்நாறு வரை உன்னோடே...!

உன் நினைவுகளில் மீளும் என் இரவுகள்

- நிந்தவுர் ஷிப்லி

நவீன கவிதைகளில் குறியீட்டுப் பிரயோகம் சில சிந்தனைகளைக் தெரிப்புகள்

மு. அநாதரட்சகன்

நவீன கவிதையின் செழுமைக்கும், கலை நயத்துக்கும் வளம் சேர்ப்பன என்ற வகையில் உவமை, உருவகம், படிமம், குறியீடு என்பன அணிகளாக இருந்து வருகின்றன.

இதில் குறியீட்டியல் (symbolism) என்பது மேலைத்தேச கவிதை இலக்கியங்களில் தவிர்க்க வொண்ணா கவிதைக்கூறாக வளர்ச்சி பெற்றபோது, அதனை தமிழில் நவீன கவிதைகளும் உள்வாங்கிக் கொண்டது. குறிப்பாக, குறியீட்டுக் கவிதைகளின் தோற்றம் பிரெஞ்சுக் கவிதை உலகிலிருந்தே உருவெடுத்தது. அந்தவகையில் குறியீட்டுக் கவிதையின் முன்னோடிக் கவிஞரென சார்லஸ் பாடிஸேர் (1827 - 1867) என்பவர் விளங்கினார்.

குறியீடுகள் மூலம் கவிதைக்கு நயம் சேர்த்த போக்கு இவருடனேயே ஆரம்பித்த தெனலாம். கவிதைக்குரிய பொருளை நேரடியாகச் சொல்லாமல் குறியீடுகள், படிமங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தும் பாணி இவருடையது. கவிதையென்பது, உலகின் லௌகீக தூயப் பொருளை வெளியிடும்போது அதே சமயத்தில் அதன் உள்ளார்ந்த தத்துவச்சூக்கும் பொருளையும் உணர்த்த வேண்டும் என்பது அவரது கருத்தாகும்.

இவரைத் தொடர்ந்து ரிம்பாண்ட், வெர்லெயின், மெல்லார்மே ஆகியோர் குறியீட்டுக் கவிதைகளை வண்படுத்தினர். முதலில் குறியீடு என்பதன் கருத்துயாதெனநோக்கின், ஒரு கருத்துக்குள் மறைமுகமாக உணர்த்தப்படும் இன்னொரு கருத்து எனலாம்.

மனித மனத்தில் படிந்து போயிருக்கும் நினைவிற்குப் பழக்கமான பொருளின் அடையாளம் எதுவோ, அது அந்தப் பொருளின் குறியீடு எனக் கொள்ளலாம். இலக்கியத்தில் ஒரு கருத்தை வலுவூடன் உணர்த்துவதற்காக வெளிப்படும் கலையையும் எனவும் கூறலாம்.

ஜீவநதி

புதிய அனுபவங்களை கவிஞன் வெளிப்படுத்த முனையும்போது, கையாளுகின்ற உயர் சிந்தனை நுட்பமாக வெளிப்படுகின்றது. ஒரு கவிதையின் பொருள் விளக்கத்துக்கும், வெளிப்பாட்டுக்கும், பூடகத்தன்மைக்கும் குறியீட்டுப் பிரயோகம் பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

நல்ல கவிதைகள் வாசகனிடத்தில் கவிதையில் எழுதப்பட்ட வரிகளைவிட எழுதப்படாத பல சங்கதிகளை அதிகம் பேச வேண்டும் என்பது பொதுவான பண்பு. இத்தகைய அகல்விப்பண்பை ஏற்படுத்துவதற்கு குறியீட்டியல் கவிஞனுக்கு சித்திக்கிறது.

தமிழிலக்கியச் சூழலில் நவீன கவிதை பாரதிகாலம், பிச்சமூர்த்திகாலம், மணிக்கொடி காலம், சி.சு.செல்லப்பாவின் எழுத்துக்காலம், வானம் பாடிக்காலம் என காலகட்ட பரிமாணங்களைப்பெற்று தற்காலத்தில் செம்மையும் வடிவ நேர்த்தியும் பெற்றுள்ளது. இக்காலகட்டங்களில் கவிதைப் போக்கில் குறியீட்டுக்கவிதைகள் முனைப்புடன் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழில் ந.பிச்சமூர்த்தி, தர்மு அருப் சிவராம், கு.ப.ரா போன்றோர் முன்னோடிகளாவர். இவர்களைத் தொடர்ந்து தமிழகத்திலும், ஈழத்தில் பலர் குறியீட்டுக்கவிதைகளில் தம்மை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

தமிழில் குறியீட்டுக் கவிதைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, பாரதியின் 'குயில்' பாட்டு, பிச்சமூர்த்தியின் "அக்னி", "மலையரசி", "வழித்துணை", என்பவவை சிறந்த உதாரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. எம் ஏ.நுஃமானின் கவிதையொன்று

"விழித்தபடி
அட்டுழியம் செய்யும்
எலியை அழிப்பதற்குப்
பட்டடையில் எங்களது
பூனை படுத்திருக்கும்"

இதிலுள்ள குறியீடு கவிதைக்கு உயிருட்டுகின்றது. இக்கவிதையில் வாசகன் உய்த்துணரக்கூடிய விடயங்களே அதிகம்.

நவீன கவிதையுலகில் கலாப்பிரியா குறியீடுகள் மூலம் உருவாகும் மொழியைக் கையாளத் தெரிந்த கவிஞரென அடையாளம் காணப்பட்டவர். அவரது கவிதையொன்று.

“காலம் பார்த்து
சொல்லும் ஜோஸ்யர்
வாசலில் காய்கிற
நெல்லுக்கு காவலிருப்பார்
வானம் பார்த்தபடி”

இக்கவிதையில் கவிஞரின் சிந்தனை படிமக்குறியீடாகவே விகசிப்பதைக் காணலாம்.

“அவன்
ஒரு
பட்டுவேட்டி பற்றிய
கனாவில் இருந்த போது
கட்டியிருந்த கோவணம்
களவாடப்பட்டது”

கவிஞர் வைரமுத்துவின் குறியீட்டுக் கவிதையொன்று இப்படிச் சிந்திக்க வைக்கிறது. சுதந்திரம் கிடைக்குமென்று ஆசைப்பட்டபோது, இருந்த சுதந்திரமும் பறிபோனது என்ற உண்மையை சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது.

இவ்வாறு நவீன தமிழ்க்கவிதைச்சூழலில் ஏராளமான உதாரணங்களைக் கூறலாம்.

நைஜீரியக் கவிதையொன்று அடிமை வாழ்வை இவ்வாறு குறியீடாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

“எனது நாரை
கருப்புத் தோலுக்குள்ளும்
கருகிச் சுருண்ட தலை முடிக்குள்ளும்
சிறைபட்டுக் கிடக்கிறதோ”

என்ற வரிகளில் வரும் நாரையென்பது, சுதந்திரத்தைக் குறிக்கின்றது. சுதந்திரத்தின் குறியீடாக நாரை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. கவிதைகளில் மறைபொருளை உணர்த்துவது குறியீடாகும். மேலும் குறியீடானது கவிதையில் ஒரு சொல்லாகவோ அல்லது தொடராகவோ நிலைத்து நின்று கவிதை முழுவதையும் ஆளுகை செய்யும்

வலுவைக் கொண்டுள்ளது. கவிஞனொருவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையும், கலைநேர்த்தியையும், கவிதை வீச்சையும் அடையாளப்படுத்துவது அவன் தேர்ந்தெடுத்த குறியீடுகளாகும். இவை கவிதைக்கு பொருட் செறிவைத் தருகின்றன. குறிப்பாக, கவிஞன் ஒருவரின் கூர்ந்த மதிநுட்பத்தின் விளைவுகளே கவிதைக் குறியீடுகள் எனலாம்.

பிரெஞ்சுக் கவிதையுலகில் பாடிவேர் வழியில் பிறப்படுத்த குறியீட்டுக்கவிதைகள் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பரவிநல்ல வளம் விளைவித்துள்ளது. அதன் பாதிப்பு கவிதைத் துறையில் மட்டுமன்றி சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் பல சாதனை வெளிப்பாட்டினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

கவிதை பற்றிச் சிந்திக்கும் போது அது வெறுமனே சொல்லாட்சி மட்டுமாகாது. அதில் பயன்படுத்தப்படும் சொல், அதனைப் பயன்படுத்துபவன் அதனை எவ்வாறு பார்க்கின்றான், புலப்பதிவு செய்து கொள்கின்றான். என்பதற்கான குறியீடாகவும் கவிதையைப்பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு கருத்தினை குறிப்பால் உணர்த்தவும், சிந்தனையைத்தூண்டவும் குறியீட்டுக்கவிதைகள் சாத்தியமான வெளிப்பாட்டினைக் கொண்டு இருக்கின்றன.

குறியீட்டுக் கவிதைகள் படைப்போர் மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயம், தூலமான ஒப்பீடுகளால் கவிதைப் பொருளை வெளிப்படுத்தாமல், குறியீடுகள் மூலமே வாசகனை உணரவைத்து கவிதையின் மற்றொரு தளத்திற்கு அவனை இட்டுச் செல்ல வேண்டும். அதாவது பொருளுக்கு மாற்று இணையான அர்த்தத்தினை சூசகமாக வெளிப்படுத்தவேண்டும். அத்துடன் கவிதையின் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை அவற்றில் பொதுத்தன்மை ஒப்புமை பேணப்படல் வேண்டும்.

குறியீட்டுக் கவிதைகளின் பிரதான பண்பு நடைமுறை வாழ்வியல் பற்றிய நம்பிக்கையை வாசகனிடத்தில் தொற்ற வைப்பதாகும். சாராம்சத்தில் யதார்த்த வாழ்வின் கூறுகளை உன்னத நிலைக்கு இட்டுச்செல்வதாக அமைதல் வேண்டும். □□□

2010 ஜனவரி முதல் ஜீவநதி ஒவ்வொரு மாதமும் வெளிவரவுள்ளது
என்பதை ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி
அடைகின்றோம்.

யாதுமானவராய்

யார் நீர்
பல சமயங்களில் இந்த வினாவிற்கான
விடையைத் தேடித் தொலைந்து போகிறேன்
உறவுகள் என்னை ஒதுக்கிய போது
உன் புனித வாழ்வில் சிறு ஓரத்தில்
என்னை
அனுமதித்தீர் என்று மட்டும் தெரியும்
மீண்டும் வினாவுகின்றேன்
யார் நீர்.

உன் அன்பையும் ஆறுதலையுமே
நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்
ஏதோ ஒரு புது உறவு
எனக்கும் - உமக்கும்
மனித உறவு முறைக்கு அப்பாற்பட்ட உறவு.

பலசமயங்களில் உம்மால்
நான்
ஐனனித்திருக்கின்றேன்...
அப்போது
நீர் ஓர் வைத்தியனாக...!

பல இடங்களில் உம்மால்
நான் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறேன்...
அப்போது நீர் ஓர் தேவசிப்பியாக...!

பல சந்தர்ப்பங்களில் உம்மால்
நான் சுதந்திர மூச்சு விட்டிருக்கிறேன்...
அப்போது
நீர் ஓர் காந்திஜியாக...!

பல இடங்களில் உம்மால்
நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்...
அப்போது
நீர் ஓர் ஆண்டவனாக...!

இப்போது தெளிவாகத் தெரிகிறது
நீர் யார் என்று யாது மானவராய்
எனக்கு...!

மாதங்கி

நெருப்பெரியும் காலம்

ஒரு கவிதையின் விசும்பலாய்
கால்மாட்டில்
கனத்துக் கிடக்கிறது துயர்...!

ஒளி முறுகிப் பாய்ந்து
இருள் விரட்டிய சாலைகளில்
வெற்றுப் பளபளப்பு...

நிலவெழிலைப் பிய்த்துப்
பிழிந்தெடுத்து,
உதறியெறிந்த காடுகளிலும்
கேட்கிறது ஒரு ஓலம்
உருவம் தவிர்ந்து...!

தணல் தகித்த
பகல் பொழுது
விம்மித் தணிகிறது
தாகம்... தாகம்... என

நகம் கடித்துப்
பார்த்து
யோசித்தபடியே...
கலைந்து போகிறது
கருமுகிலும்...
ஒட்டாதபடியே!

தாட்சாயணி

புதுக்கவிதைக்கும் ஓசையுண்டு

- சோ.பத்மநாதன்

தமிழ்க்கவிதை ஓசையோடு பிரிவிலாத் தொடர்புடையது. செப்பலோசை, அகவலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசை என செய்யுளோசையை நான்காக வகைப்படுத்தினர் முன்னோர். செப்பலோசை - இருவர் உரையாடுவது போன்றது அகவலோசை - ஒருவர் பேசுவது போன்றது துள்ளலோசை - துள்ளிவருவது; அதாவது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் வருவது தூங்கலோசை - தாழ்ந்தே வருவது

இவ்வோசைகளின் அடிப்படையிலே பாக்கள் வகுக்கப்பட்டன:

செப்பலோசை உடையது - வெண்பா

அகவலோசை உடையது - ஆசிரியப்பா

துள்ளலோசை உடையது - கலிப்பா

தூங்கலோசை உடையது - வஞ்சிப்பா

சங்க இலக்கியம் பெரும்பான்மை ஆசிரியப்பாவால் (அகவலால்) ஆனது. கலித்தொகை கலிப்பாவால் இயன்றது.

சங்க காலத்தை அடுத்து வந்த அறநெறிக் காலத்தில் வெண்பா கோலோச்சியது. பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் மனித வாழ்வுக்கு வேண்டிய அறங்களைச் சொல்ல வெண்பா வடிவத்தைப் பயன்படுத்தின. சங்ககாலப் பிற்கூறில் கவிஞர்களைக் கவரத் தொடங்கிய கலிப்பாவை இளங்கோ பயன்படுத்துகிறார்.

பக்தியியக்க காலத்திலும் அதையடுத்து வந்த காவிய காலத்திலும் விருத்தமே விரும்பப்பட்ட பாவினமாக விளங்கியது. கம்பனும் திருத்தக்க தேவரும் அதில் உச்சத்தைத் தொட்டவர்கள்.

அருணகிரிநாதரும் வில்லிபுத்தூராரும் தம் கவிதைகளைச் சந்தையங் கொண்டு செதுக்கிச் செதுக்கி அழகுபடுத்தினார்கள். அப்பால் குமரகுருபரர், திரிகூடராசப்பக் கவிராயர், அண்ணாமலை ரெட்டியார் ஆகியோர் போட்ட ஓசைக் கோலங்கள்.

இந்த நீண்ட மரபுக்கு வாரிசாக, ஓசைக்கடலை மொண்டெழுந்த கார்முகிலாக வந்தவன் பாரதி. "ஓசை தரும் இன்பம் உவமையிலா ஜீவநதி"

இன்பமன்றோ" என்று சிலிர்ப்பான் அவன். மேற்சொன்ன கவிஞர்களின் தோளில் ஏறி நின்ற தொடுவானத்துக்கும் அப்பால் பார்த்தவன் அவன். சிலர் கருதுவது போல் அவன் ஒன்றும் சுயம்பு அல்லன். எப்படிக்கம்பனில் ஆழ்வார்களைத் தரிசிக்கலாமோ, அப்படியே பாரதியில் பட்டினத்தாரை, சித்தர்களை, இராமலிங்கசுவாமிகளை, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரை, அண்ணாமலை ரெட்டியாரைக் காணமுடியும்.

பாரதி செய்த புரட்சியெல்லாம் பொருள் பற்றிய - உள்ளடக்கம் சார்ந்த - புரட்சி தான். உருவத்தைப் பொறுத்தவரை பாரதி மரபில் காலூன்றி நிற்கிறான். நால்வகைப் பாவையும் பாவினங்களையும் தாராளமாகவே பயன்படுத்தி இருக்கிறான். கலிவெண்பா, கட்டளைக் கலிப்பா மற்றும் எண்சீர்விருத்தம் ஆகியவை அவனுக்கு உவப்பான பாவினங்கள்.

இதேவேளை நாட்டார் பாடல்களில் பாரதிக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்கும் கோற்றொடியர் கொஞ்சம் ஒலியினிலும், சுண்ணம் இடிப்பார் சுவைமிகுந்த பண்களிலும் பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும் மனதைப் பறி கொடுத்தவன் அவன். நாட்டார் மரபிலிருந்து சிந்து என்ற வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதைக் காவியம் பாடப் பயன்படுத்தியது தான் அவன் செய்த பெரிய புரட்சி. அது தவிர, ஆனந்தக்களிப்பு, கிளிக்கண்ணி முதலிய வடிவங்களையும் அவன் தன் அரசியற் கருத்துக்களைப் பரப்பப் பயன்படுத்தினான்.

பாரதி பரம்பரையினரான பாரதிதாசன் முதலியோர் பாரதியை அடியொற்றியே கவிதை படைத்தனர். புதுக்கவிதை இயக்கத்தோடு தான் அடுத்த பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இது மேனாட்டுச் செல்வாக்கால் தமிழுக்கு வந்தது. vers libre என்ற ஃப்ரெஞ்ச் தொடருக்கு 'விடுதலை பெற்ற கவிதை' அல்லது 'தளையறுத்த கவிதை' என்று பொருள். எதிலிருந்து விடுதலை? யாப்பு விதிக்கும்

கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுதலை. அளவொத்த அடிகள், தளை, மோனை, எதுகை முதலிய தொடைகள் பேணுவது சுமையென்று கருதி அவற்றை நிராகரிக்கிறது புதுக்கவிதை. 1855இல் உவால்ற் உவிறமன் தமது “புல்லின் இதழ்களை” வெளியிட்டு இலக்கிய உலகை அதிர்ச்சியடையச் செய்தார். திரும்பத்திரும்ப வரும் ஒரே அளவிலான அடிகளைக் கைவிட்டு, வயத்தைப் பயன்படுத்தினார். ஏற்றவறாம் லிங்கனின் மறைவையொட்டி உவிறமன் பாடிய இரங்கற்பாவிடில் ஒரு பகுதி இது:

*My captain does not answer,
his lips are pale and still
My father does not feel my arm,
he has no pulse nor will
The ship is anchored safe and sound,
its voyage closed and done
From fearful trip the victor ship
comes in with object won*

*Exult, O shores, and ring, O bells
But I, with mournful tread
Walk the deck my captain lies
Fallen cold and dead*

இந்தப் பாவின முதல் நான்கு அடிகளும் அளவு ஒத்துள்ளன. இறுதி நான்கும் இன்னோர் அளவுக்குள் அடங்குகின்றன. முழுப்பாவும் iambic யாப்புக்கு அமைகிறது. அடிகளின் இறுதியில் தடித்த எழுத்தில் உள்ளவை எதுகைகள். இத்தனைக்கும் மேலாக நாலாம் வரியை trip - ship என்னும் வழியெதுகை அமைந்து சிறப்புச் செய்கிறது.

நவீன கவிதையின் மிகப்பெரிய ஆளுமை ரி. எஸ். எலியெற் அவர் எழுதியதை வசன கவிதை என்பர். அவருடைய புகழ்பெற்ற *Prufrock* இல் சில வரிகள்.

*“In the room the women come and go
Talking of Michelangelo”*

*“I grow old, I grow old
I shall wear the bottoms of my
trousers rolled”*

மேற்காட்டப்பட்ட அடிகளை அந்நெடும்பாவிடில் பல்லவி போலத் திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்துகிறார் எலியெற். இவற்றில் ஆங்கிலக்கவி மரபிற்கேற்ப, அடிகளின் ஈற்றில் எதுகை அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். இந்த முன்னோடிகள் ஓசையை முற்றாகக் கைவிடவில்லை என்பதற்கு இவை உதாரணங்கள்.

ஜீவநதி

மொழியெயர்ப்பாளராகவும் கவிஞராகவும் மேற்கு லகில் நன்கு அறியப்பட்டவர் ஏ. கே. ராமானுஜன் “Still Another View of Grace” என்ற அவருடைய ஆங்கிலக் கவிதை இவ்வாறு தொடங்குகிறது.

*“I burned and burned, but one day I turned
and caught that thought
by the seams of her hair and said: “Beware
Do not follow a gentleman’s morals
With that absurd determined air...”*

ராமானுஜன் தன் புதுக்கவிதையில் inter-nal rhyme எனப்படும் வழியெதுகையைப் பயன்படுத்துகிறார்.

யாப்புக் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்திய புதுக்கவிதையாளர்கள் படிமத்தில் பெரிதும் தங்கியுள்ளனர். படிமம் என்பதென்ன? “சொற்களால் தீட்டப்படும் படம்” என்பார் C. Day Lewis. சூக்குமமான ஒன்றை நம்புலன்களால் காண, கேட்க, உணர உதவுவது படிமம். கவிதை கேட்கப்படும் (aural) இலக்கியமாக ஒரு காலத்தில் இருந்தது. சுவைகுண் காதால் கேட்பதை மறந்து விடுவான். அவன் மனதில் அது பதியாது. அதைக் கட்டிலமாக்கி விட்டால் நினைவில் நிற்கும். அதைத் தான் படிமம் செய்கிறது.

கவிதை இலக்கியத்தில் ஏற்கனவே பயன்பட்டு வந்த படிமத்தை என்றா பவுன்ட் முதலிய புதுக்கவிவாணர்கள் ஓர் இயக்கமாகவே வளர்த்தனர்.

*“சனக்கூட்டத்தில் தோன்றும் முகங்களின்
ஆவிகள்கருத்த ஈரக் கொம்பர்களின்
பூவிதழ்கள்”*

என்கிறார் பவுன்ட். உண்மையில் உவமை உருவ கங்களும் கூட மனப்படங்களைத் தீட்டுகின்றன.

புதுக்கவிதை பயன்படுத்தும் மற்றொரு கருவி குறியீடு. சில குறியீடுகள் மரபு சார்ந்தவை. சிலுவை அப்படிப்பட்ட ஒன்று. புறா சமாதானத்துக்குக் குறியீடு. Robert Burns,

“My love’s like a red, red rose”

என்றால் அது உவமை. Winthrop Mackworth Praed “She was our queen, our rose, our star” என்னும் போது அது உருவகம். ஆனால் உவில்லியம் ப்ளேக்கின் “The Sick Rose” ஒரு குறியீடு. அது றோசாப் பூவைக் குறிக்காது “bed”, “joy”, “love” பற்றியெல்லாம் பேசுகிறது. கட்டிலனாகாத புழு ஒன்று இருளில், புயலில், உள் படுக்கையைக் கண்டுவிட்டது. அதன் காதல் உன் உயிரைக் குடிக்கிறது. ஆக, ப்ளேக்கின் கவிதை ஒரு பூவைப் பற்றிப் பேசாது ஒரு கதையே சொல்கிறது. இது தான் குறியீடு. ஆனால் ப்ளேக் புதுக்கவி

வாணர்களுக்கு இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவர்.

இந்த முன்னீட்டோடு தமிழ்ப் புதுக் கவிதையைப் பார்க்கலாம். பாரதி எழுதிய 'ஞாயிறு', 'சக்தி', 'காற்று', 'கடல்' முதலியவை வசன கவிதைகள் (Prose poems). வசன கவிதையில் யைமோ எதுகை மோனையோ இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அது வசனத்தின் உருவத்தையும் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டிருப்பது. கண்ணதாசனுடைய "புஷ்பமாலிகா" இன்னோர் உதாரணம். வசனக்கவிதையை வெற்றிகரமாக பயன்படுத்திய மற்றொருவர் நா.காமராசன். அவருடைய "விலை மகளிர்" ஐ வாசித்து நான் சிலிர்த்துப்போனேன்.

ஆக, புதுக்கவிதை வசனகவிதையிலிருந்து வேறுபட்டது. அசை, சீர், தளை, அடி, எதுகை, மோனை ஆகிய வரையறைகளை பேணாதது அது.

"இலக்கணச் செங்கோல்
யாப்புச் சிம்மாசனம்
எதுகைப் பல்லக்கு
மோனைத் தேர்கள்
தனி மொழிச்சேனை
பண்டித பவனி
இவை எதுவுமில்லாத
கருத்துக்கள் தம்மைத்தாமே
ஆளக்கற்றுக் கொண்ட
புதிய மக்களாட்சி முறையே
புதுக்கவிதை"

என மு.மேத்தா இதற்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார். (இதையே மரபுக்கவிதையில் சொல்லியிருப்பது சுவாரசியம்!) மரபுக்கவிதையை முடியாட்சியாகவும் புதுக்கவிதையை மக்களாட்சியாகவும் உருவகித்து திருப்பது தனிச்சிறப்பு.

அத்துல் ரகுமானுடைய 'மின்னல்' படிம உத்திக்கு நல்ல உதாரணமாகிறது.

"வான உற்சவத்தின்
வான வேடிக்கை
முகிற்முற்றுக் கக்கும்
நெருப்புப் பாம்புகள்
கறுப்பு உதட்டின்
வெளிச்ச உளறல்
கிடிச்சொற் பொழிவின்
சுருக் கெழுத்து"

புதுக்கவிவாணர்கள் பெரிதும் பயன்படுத்தும் மற்றோர் உத்தி முரண்.

"நாங்கள் சேற்றில் கால் வைக்காவிட்டால்
நீங்கள் சோற்றில் கைவைக்க முடியாது"
(கவிஜோதி)

"நாங்கள் நிர்வாணத்தை விற்பனை
செய்கிறோம் ஆடை வாங்குவதற்காக"
(காமராசன்)

"எனது குனிந்த பேனா முனையில்
நிமிர்ந்த நியாயங்கள்"
(ஈழத்துக்கவிஞர் குமரன்)

மரபுக் கவிஞர் போலவே, புதுக்கவி வாணர்களும் சம்பவத்தைக் காட்சிப்படுத்தி வாசகர் மனதில் வலுவான பதிவை ஏற்படுத்துகின்றார்கள்.

"கறுப்பு வளையல் கையுடன் ஒருத்தி
குனிந்து வளைந்து பெருக்கிப் போனாள்
வாசல் சுத்தமாச்சு மனசு குப்பையாச்சு"
(கல்யாணஜி)

போரினால் மக்கள் இடம்பெயர், வெறிச் சோடிப் போன ஒரு கிராமத்தைக் கண்முன் நிறுத்து கிறார் சு. வில்வரத்தினம்:

"கிராமத்தின் கொல்லைப் புறமாய்
உறங்கிய காற்று
சோம்பல் முறித்தபடியே
எழும்பி மெல்ல வருகிறது...
திறந்த வாசலினூடே வீட்டுச்
சொந்தக்காரரென
சுதந்திரமாய் நுழைகிற காற்று
இப்போ நயங்கியது...
ஒரு வீட்டு வாசலை எட்டிப் பார்த்தது
வழுக்கிக் கிடந்தது ஓர் முதுமை
ஊன்றுகோல் கையெட்டாத தொலைவில்
கீழுத்துப் புறக்கும் மூச்சினிடையே
எதையோ சொல்ல வாயெடுக்கவும்
பறிபோயின சொற்கள்
பறியுண்ட மூச்சு
மடியைப் பிடித்து உலுக்குவதாய்
காற்று ஒரு கால் நடுங்கிற்று..."

இது கவிதையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. முழுக் கவிதையையும் பற்றி ஒரு கட்டுரையே எழுதலாம்.

நேரே செய்தியைச் சொல்வது வசனத்தின் வேலை. கவிதை குறிப்பால் உணர்த்தவேண்டும். பின்வரும் விக்கிரமாதியன் கவிதை பொதிந்துள்ள (சொல்லாத) செய்தி ஏற்படுத்தும் சிலிர்ப்பு விளக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது; உணரப்பட வேண்டியது:

**“போன வருஷச் சாரலுக்குக் குற்றாலம் போய்
கைப் பேனா மறந்து
கால் செருப்புத் தொலைத்து
வரும் வழியில் கண்டெடுத்த
கல்வெள்ளிக் கொலுசு ஒன்று
கற்பனையில் வரைந்த
பொற்பாத சித்திரத்தை
கலைக்க முடியவில்லையே இன்னும்!”**

புலம்பெயர்ந்து போன ஒரு தமிழனுக்கு, புகலிடத்தில் குடியரிமை கிடைக்கிறது. அந்நாட்டு அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்த ஒரு வைபவத்தில் அவனும் அவனையொத்த சிலரும் சத்தியப் பிரமாணம் செய்ய, முறைப்படி மேனாட்டுக் குடிமக்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றனர். தன் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கிறான் அவன்:

**“கூதாட்டச் சருக்கத்தில்
யுதிஷ்டிரன் வேடம் எனக்கு
சகுனி பகடையை உருட்டினான்
புத்தம்புதுப் படைக்கலங்கள் உருண்டன
இரு புறமும் படைகளை நகர்த்தி
ஆடியது அவன்
ஒவ்வொன்றாய் இழந்தவன்
நான்
வீடு வளவு
ஊர் உழைப்பு
உறவு சுற்றம்
இனம் நாடு எல்லாம்!
குளிருடை தரித்து
துருவம் புகுந்தேன்!**

**இனியென்ன?
என் மொழி, உழைப்பு**

**தனித்துவம் - எல்லாம் திருடப்படும்
என் வனி அறியாது!
முந்நூறாண்டுகள் உழுதோம்
எங்கள் நிலத்தை அவர்க்கு
இனியும் உழுவோம்
அவர்கள் நிலத்தை அவர்க்கே”**

- திருமாவளவன்

மேனாட்டுக் குடியரிமை பற்றிய ஒரு தரிசனத்தை இங்கிருந்து பார்க்கப்போகும்படி புலப்படாத தரிசனத்தை கவிஞர் தருகிறார்.

இதுவரை நான் சொல்ல முயன்றதெல்லாம் புதுக்கவிதைக்கும் ஒரு கட்டமைப்பு உண்டு, லயம் உண்டு, ஒரு பாணி உண்டு என்பதே. சில யாப்புக் கூறுகளைக் கைவிட்டாலும், அது உருவகம், படிமம், சித்திரிப்பு முதலிய உத்திகளை வரித்துக் கொண்டுள்ளது காணலாம்.

இதை உணராத இளங்கவிஞர்கள் பலர், வெறுமனே வசனத்தை ஒடித்து வரிவரியாக அடுக்கி, கவிதை என்று பேர் பண்ணுகிறார்கள்.

ஓசை ஒழுங்கின்படி அடிகளை ஒழுங்கு படுத்துவது மரபுக் கவிதை. புதுக்கவிதை பொருள் ஒழுங்குக்கு அமைய வரிகளை அடுக்குவது. தனிச்சொல் ஒன்றை ஒரு வரியாக, கவிஞன் போட்டிருக்கிறான் என்றால் அச்சொல்லுக்கு அழுத்தந் தருகிறான் என்பது பொருள். முருகையன், சண்முகம் சிவலிங்கம் முதலியோர் மரபுக்கவிதையைப் புதுக்கவிதை போல ஒழுங்குபடுத்தி வாசகரை ஈர்ப்பர். புதுக்கவிதை என்று கருதி நான் எழுதிய ‘நினைவுச்சுவடுகள்’ பல அகவற்பாவாய் இருப்பதை சிவசேகரம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். புதிய கவிதைகளிடமுள்ள பெரிய குறைபாடு தமிழ்க் கவிதைப் பரிச்சயமின்மை. கம்பனையோ ஆண்டாளையோ படிக்கச் சொல்லவில்லை. பாரதியையும் மஹாகவியையுமாவது படித்துப் பார்க்கலாம் அல்லவா? அதைச் செய்யாது எதை எதையோ கவிதையென்று கொண்டாடுவது, Hans Anderson கதையில் வரும் மன்னர் தாம் சிறப்பான மேலங்கி அணிந்திருப்பதாக நினைத்திருக்க அவர் அம்மணமாய் உலா வருவதை ஊரே பார்த்த கதையாய் இருக்கும்! □□□

ஜீவநதி சந்தா விபரம்
தனிவரத் - 80/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 30 U.S
மணியோடரை அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி
K. Bharanecetharan
Kalatham
Alvai North west, Alvai.

ஏன் இந்த தேவாசுர யுத்தம்?

இந்திரன் இறங்கி வந்தான்
சுந்தரஞ்சேர் இலங்காபுரி சுவர்க்கத்தை நிகர்க்குமென
முந்தியொரு நாள் கேட்ட சேதி அவன் நினைவில் வர
அந்தர லோகம் விட்டு
இந்திரன் இறங்கி வந்தான்.

சுந்தரன் அவன் பாவம்
இந்த நாள் இலங்கைத் தீவு இருக்கும் நிலை அறியானாய்
கந்தமலர் மாலைகூடி கந்தருவன் கோலம் பூண்டு
சந்ததம் களிகொள் லோலன்
இந்திரன் இலங்கை வந்தான்.

வந்தவன் வடபுலத்துற்றான்
துந்துபியின் முழக்கம் போலும் பல்குழல் வழி எறிகணைகள்
பெய்தெங்கும் பாய்ந்து சீறி கந்தகத்து நெடி பரவி
புந்தியைக் கலக்கியதும்
இந்திரியம் இற்றுப் போனான்.

இந்திரன் திகைத்து நின்றான்
இந்திரவில் உமிழ் நெருப்பாய் ஏகு மட்டும் ஏவு 'ஷெல்'லில்
செந்திருவை ஒத்த மாதர் சிறு குழந்தை பேதமின்றி
அந்தரித்து ஆயிரமாய்
அந்தியத்தை அடையக் கண்டான்.

இந்திரன் எண்ணலுற்றான்
இந்த விதம் தேவாசுர யுத்தம் உம்பர் வாழ் உலகத்துமில்லை
எந்தவிதம் ஏன் எவர்க்காய் யார் தேவர் யார் அசுரர்
சிந்தையிலே எழும் வினாக்கள்
இந்திரன் விடைகள் ஓர்வான்.

இந்த விதி மானிடர்க்கேள்
சிந்திய கண்ணீர் வற்றிக் காய்முன் தொடர் அவலம்
முந்தை வினையோ இல்லை மூண்ட பெரும் பழியோ
ஏனிந்தத் தேவாசுர யுத்தம்
இந்திரன் இயம்பவொண்ணான்.

த. கலாமணி

நீனைவுகளின் நீசுப்தம்

விரிந்திருக்கும் வானவெளியில்
அலைந்து திரியும் பறவையாக
என் மனமும் இலேசாக
இறக்கை கட்டுகின்றது.
இனம் புரியாத இதமான
அனுபவக் கொத்துக்களை
என் மனம் சேமித்து வைத்துள்ளது.
அவை, அனுமதி கேட்காமல்
வரும் தென்றல் போல.
என் நினைவு வழியே வந்து
நினைத்ததை முடிக்கும்.
மன அறையில் பொதிந்து வைத்த
சோக மூட்டைகள்
கண்ணீர் அருவியில்
இரகசியமாக அழுக்ககற்றும்.
கன்றெறிந்து கொண்டிருக்கும்
மூச்சால் முழுதாக அனுபவ அடுப்பை
எரியூட்ட முடியவில்லை.
ஆதலால்,
சுவாசிக்கும் போதெல்லாம்
இயன்றவரை
இதயத்துடன் பேசுகின்றேன்
மெளனமாக!

சிவ. நிமலன்

முடியாத எரிப்புகள்

ஒரு கண்ணகிக்கோ
வாய்ப்புக் கிடைத்தது
மதுரையை எரித்தான்
எங்கள் பெண்களுக்கோ
வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை
அடுப்பை எரிக்கிறார்கள்.
புலோலியூர். வேல்நந்தன்

நூல் விமர்சனம்

கே.எஸ்.சிவகுமாரனின்

‘சொன்னாற் போல... 03’ பற்றிய ஒரு பதிவு

கோகிலா மகேந்திரன்

துடுப்பு வலித்து ஓடும் ஒன்று செல்லும் கடனுடன் கூடிய ஒரு பின்னணியில், இலங்கை, ஒரு யூனா, ஒரு புத்தகம், கே.எஸ். சிவகுமாரனின் புகைப்படம் ஆகியவற்றை முன்னிலைப்படுத்தி, உலகப்படத்தை இடையில் இருத்திய அழகான அட்டைப்படத்துடன் ‘சொன்னாற் போல... 03’ என்ற இந்த நூல் மணியோகலைப் பிரசுரமாக மலர்ந்துள்ளது.

தினக்குரல் பத்திரிகையின் நாளிதழ்களிலும் வார இதழ்களிலும் ‘சொன்னாற்போல..’ என்ற தலைப்பில் தொடர்ச்சியாக இவர் எழுதி வந்த பத்தி எழுத்துக்கள் முதலில் மீரா பதிப்பகத்தால் இரு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டிருந்தன. மூன்றாவது தொகுதியாக வெளிவந்திருப்பது இது.

“கே.எஸ்.சிவகுமாரன் கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதி வருபவர். முன்னர் சில ஆங்கில தமிழ்ப்புதினத்தாள்களின் ஆசிரிய பீடங்களிலும், இலங்கை வானொலிச் செய்திப் பிரிவிலும் முதன்மை ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தவர். இலங்கை, மாலதீவு, ஓமான், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் உயர் நிலைப்பள்ளி ஆங்கில இலக்கிய விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றியவர். இலங்கை சென்சார் போர்ட் அங்கத்தவராகவும் இருந்து வரும் இவர் இந்தியாவின் அனைத்துலகத் திரைப்பட விழாக்களில் கலந்து கொண்டு திரையாய்வுகளையும் எழுதி வருகிறார்” என்று நூலாசிரியர் பற்றிய முக்கிய குறிப்புகளைப் பதிப்பகத்தார் நூலின் பின் அட்டையில் தந்துள்ளனர்.

இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள கிழக்குப்பக்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர். சி.மெனனகுரு அவர்கள் “சிறுவயதிலிருந்தே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தொடர்ச்சியாக வாசித்தமையும், அவரது வாழ்வனுபவங்களும் அவரை ஒரு தனித்துவம் மிக்க Self made arts critic ஆக வளர்த்ததே” என்றும், “சுதந்திரமான, தனக்கென ஒரு வழி முறையைக் கொண்டிருப்பதுடன் சகல கோட்பாடுகளையும் சிந்தனைகளையும் புதிய போக்குகளையும்

உள்வாங்கும் திறந்த மனம் கொண்டவராக இவர் காணப்படுகிறார்.”

“பத்திரிகைகளிலும் வானொலியிலும் பணி புரிந்தமையால் பத்திரிகையின் அளவு கருதியும் வானொலியின் நேர அளவு கருதியும் அவர் தமது புனைகதை, சினமா, நாடகம் சம்பந்தமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். சுருங்கச் சொல்ல நிறைந்த அறிவும், தெளிவும், உழைப்பு தேவை. இதனை இவரின் பங்களிப்புகளில் காணலாம்” என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பது நுனிந்து நோக்கத்தக்கது.

முன்னர் வந்த இவரது தொகுப்பு நூல் ஒன்று தமிழில் வந்த பல சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றி இவர் எழுதிய பத்தி எழுத்துக்களின் கூட்டு மொத்தமாக அமைந்திருந்தது. இந்த நூல் அப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்பில் எழுதப்பட்ட தொகுப்பு இல்லை. கொள்கைகள் தொடர்பாக எழுதியவை, நாய்கள் பற்றி எழுதியவை, பல வேறு விழாக்கள் பற்றி எழுதியவை, ஆய்வரங்குகள் பற்றிய குறிப்புகள், என்று பல விடயங்கள் சேர்ந்த ஒரு சாம்பாராக இருக்கிறது. இந்நூற் சாம்பாரிலும் ஒரு தனிச்சுவை இருப்பது உண்மைதான். ஆயினும் இந்நூலை வாசித்து முடிக்கிற போது இங்கு யேசுயடும் பொருள் பற்றி நாம் உள்வாங்குவதை விட இவற்றை எழுதிய கே.எஸ். சிவகுமாரனின் ஆளுமை பற்றி உள்வாங்குவதே அதிகம் போலத் தெரிகிறது. கே.எஸ் அவர்கள் வேறு எதைப்பற்றியும் எழுதுவதை விடச் சிறுகதைத் தொகுதி பற்றித் திறனாய்வு செய்வது நன்றாக இருக்கிறது என்றதோர் அபிப்பிராயமும் எம்மை அறியாமலே மனதில் ஏற்படுகிறது. “பவானி சிவகுமாரனின் கதைகள் உருவ அமைப்பு” என்ற கட்டுரையே இந்த நூலின் அதி சிறந்த கட்டுரையாக அமைகிறது. “அழுத்த நெஞ்சுடைய இளைய ஊடகத்தினர்” என்ற பத்தி எழுத்தும் நன்றாக இருக்கிறது.

அவதானம், கட்டடம், கட்டிடம், பின் நவீனத்துவம், புத்திஜீவி, ஆய்வறிவாளர் போன்ற சொற்களைப்பற்றி அடிக்கடி அக்கறைப்படுகிறார் நூலாசிரியர். அவர் சொல்ல வந்த சொல்லே “கட்டடம்”

பக். 226) என்று அச்சிடப்பட்டிருப்பது துர்அதிர்ஷ்ட வசமானது. தவிரவும் 'கட்டிடம்', 'கட்டடம்' தொடர்பான கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களின் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதா என்பது பற்றி என் மனதில் வினா எழுகிறது. தமிழ் அறிஞர்களிடம் நாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நூலை வாசிக்கிற போது, நூலாசிரியர் தன்னைப்பற்றி யாராவது குறைவாகப் பேசி விட்டாலோ அல்லது தனது பங்களிப்பைக் குறிப்பிடத் தவறி விட்டார்கள் என்றாலோ, அளவுக்கு அதிகமாகப் புண்பட்டுப்போகிற மாதிரியும் அதற்கான பதில்களை இந்தப் பத்திகளில் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று நினைப்பதாகவும் தோன்றுகிறது. எல்லாரும் கட்டாயம் எல்லாருடைய எழுத்துக்களையும் வாசித்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும், எல்லாரும் எங்களைப் புகழ்ந்துரைக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான விடயங்கள் என்று கருதலாம். நாம் செய்வது எமது திருப்திக்காக என்று நினைப்பவர்களே சந்தோஷமாக இருக்க முடியும்.

சில இடங்களில் கே.எஸ்.சிவகுமாரனுக்கு வருகிற கோபம் நியாயமற்றதாகப் படுகிறது. "இலங்கையில் தி ஊலண்ட் என்றொரு ஆங்கில நாளிதழ் வெளிவந்து கொண்டிருப்பதை உங்களில் சிலர் அறிந்திருக்க மாட்டீர்கள். இதை ஏன் கூறகிறேன் என்றால் பெரும்பாலான இன்றைய இளைய சமூகத்தினர் படிப்பது வாசிப்பது குறைவு. அதுவும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் என்றால் தொட்டுமே பார்க்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு தூக்கு மனப்பான்மை" என்று ஓரிடத்தில் எழுதுகிறார்.

உண்மையில் இளைஞர்கள் ஆங்கிலப் பத்திரிகை படிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம் தூக்கு மனப்பான்மைதானா? ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம். அது அவர்களைக் கேட்டால்தான் தெரியும். நாங்கள்

ஊக்கிக் முடியாது என்று கருதுகிறேன். அவர்களுக்கு அந்த மொழி விளங்கவில்லை என்பது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அப்படி இருந்தால் அது அவர்களின் பிழை இல்லை. அந்த மொழியில் ஒரு ஆர்வம் வரும்படி ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கவில்லை. விலை கொடுத்து ஆங்கிலப்பத்திரிகை வாங்கும் வசதி சிலருக்கு இல்லாதிருக்கலாம். ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் வார மஞ்சரி ஒன்றை வாசித்து முடியப் பல மணித்தியாலங்கள் செல்லும். அந்த நேரத்தை அவர்களால் ஒதுக்க முடியாமல் இருக்கலாம் வெறுமனே அவர்களைக் குறை கூறாது அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள முயலுவதே நல்லது என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்

இந்த நூலின் 29ம் பக்கத்தில் 'இசை ஒரு கலை வடிவமல்ல' என்று கே.எஸ்.அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். அந்தக் கருத்தை மீள் பரிசீலனை செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

வேறு நூல்களில் வரும் எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை பற்றி விமர்சிக்கும் இந்த நூலிலும் எழுத்துப் பிழைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக "மனோரீதியக் கதைகள்" (பக்கம் 264) ஸ்ரீ பிரசாத்தன் (பக்கம் 77) ஆகவே எழுத்துப்பிழை பெரும்பாலும் எழுத்தாளர் பக்கமுள்ள தவறு என்பதை விட அச்சிடுவோர் பக்கமுள்ள தவறு என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்வது நல்லது.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த நூலை வாசித்து முடிக்கிறபோது 73 வயது வாலிபர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களின் பலவேறு விடயங்கள் தொடர்பான பரந்த அறிவும், அருபவமும், அவருக்கே உரித்தான பார்வையும் புலமையும் எம்மை அதிகரிக்க வைக்கின்றன. ஆரோக்கியமான முதுமையைப் பேணிக் கொண்டு அவர் தொடர்ந்து எழுதுவது எம்மை மனம் திறந்து பாராட்ட வைக்கிறது. பயன் மிகுந்த இந்தத் தொகுப்பு நூலை அனைவரும் படிக்க வேண்டும். ' ' '

மழையினது பாடல்

மூலம் : கலில் ஜிப்ரான் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு : கெகிராவ ஸூலைஹா.

சமுதீரதீனது இன்யீ பெருமச்சு நான்;

வயல்வெளிகளினது சிரிப்பொலி நான்;

சுவர்க்கழ்மியினது கணீரீரீதுகளிகளீ நான்;

ஆதலினால் காதலுடன்,

ஈயீயினீ ஆழ்சமுதீரதீனது வெளியீடும் பெருமச்சாய்;

ஆதீமாவினீ வணீணீயீது வயல்வெளிகளிலிருந்து,

வெளியீடும் சிரிப்பொலியாய்;

ஞாபகங்களினீ முடிவற்ற சுவர்க்கழ்மியிலிருந்து,

கொட்டுகின்ற கணீரீரீதுகளினாய்.

நான்!!!

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

1) த.ஜீவராஜா எழுதிய "தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுச்சாரம்" நூல்வெளியீட்டுவிழா யா/விக்னேஸ்வராக் கல்லூரி மண்டபத்தில் 2009.09.16 அன்று நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு ஆசிரியர் அ.பொன்னந்தி அவர்கள் தலைமை வகித்தார். ஆசியுரையை திரு.வி.செவ்வந்தி நாடக்குருக்களும், வாழ்த்துரைகளை திரு.S.K.யோகநாதன், திரு.வே.தி.செல்வரத்தினம், செ.உதயகுமார், திரு.வே.சிவசிதம்பரம் ஆகியோரும், நூலின் வெளியீட்டுரையை கலாநிதி த.கலாமணி அவர்களும், ஆய்வுரைகளை திரு.தி.சோமஸ்கந்தராஜக் குருக்களும் நிகழ்த்தினர். நூலின் ஏற்புரையை த.ஜீவராஜா நிகழ்த்தினார்.

2) "அவை" (Forum) கலை இலக்கிய வட்டத்தின் 19ஆவது ஒன்றுகூடல் அதன் அமைப்பாளர் த.கலாமணி அவர்களின் இல்லமான கலைஅகத்தில் 2009.09.26 அன்று இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்வில் சாகித்திய ரத்தினா விருது பெற்ற நாடறிந்த எழுத்தாளர் கலாநிதி க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்) "என் எழுத்துக்களும் இன்றைய எழுத்துகளும்" என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். இந்நிகழ்விற்கு நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெணியான் தலைமை வகித்தார். கருத்துரைகளை இ.இராஜேஷ்கண்ணன், கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன், க.தர்மதேவன், சி.பரஞ்சோதி, க.சின்னராஜன், ம.ஆனந்தராணி, த.கலாமணி ஆகியோர் தெரிவித்தனர்.

3) அ.பொன்னந்தியின் "செ.கணேசலிங்கன் நாவல்கள் : ஓர் ஆய்வு" நூல்வெளியீட்டு விழா கரவெட்டி பிரதேச சபை மண்டபத்தில் 2009.10.11 அன்று இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு வடமராட்சி வலயக் கல்விப்பணிப்பாளர் வை.செல்வராசா தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரையை க.ஸ்ரீசந்திரன் அவர்களும், அறிமுக உரையை அதிபர் வே.சிவசிதம்பரம் அவர்களும், வாழ்த்துரைகளை பேராசிரியர் கலாநிதி ம.இரகுநாதன், பிரதேச செயலர்.சி.சத்தியசீலன் ஆகியோரும், நூலின் வெளியீட்டுரையை பேராசிரியர் கலாநிதி எஸ்.சிவலிங்கராசா அவர்களும், ஆய்வுரைகளை கலாநிதி த.கலாமணி, விரிவுரையாளர் ஈ.குமரன் ஆகியோரும் நிகழ்த்தினர். நூலின் ஏற்புரையை நூலாசிரியர் நிகழ்த்தினார்.

4) சு.குணேஸ்வரனின் "அலைவும் உலைவும்" (புலம்பெயர் படைப்பிலக்கியம் குறித்த பார்வைகள்) நூல்வெளியீட்டுவிழா யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி மண்டபத்தில் 18.10.2009 அன்று நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு ஆசிரியர் திரு.வே.பரமானந்தம் தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரையை ஆசிரியர் சு.மகாதேவா அவர்களும், வாழ்த்துரைகளை நாடறிந்த எழுத்தாளர் தெணியான், து.குலசிங்கம் ஆகியோர் நல்கினர். வெளியீட்டுரையை கலாநிதி த.கலாமணி அவர்களும், மதிப்புரைகளை விரிவுரையாளர்களான இ.இராஜேஷ்கண்ணன், த.அஜந்தகுமார் ஆகியோரும் நிகழ்த்தினார்கள். நூலின் ஏற்புரையை ஆசிரியர் சு.குணேஸ்வரன் அவர்களும், நன்றியுரையை சு.ஞானேஸ்வரனும் நல்கினர்.

5) "அவை" (Forum) கலை இலக்கிய வட்டத்தின் 20 ஆவது ஒன்றுகூடல் அதன் அமைப்பாளர் த.கலாமணி அவர்களின் இல்லமான கலை அகத்தில் 2009.11.02 அன்று இடம் பெற்றது. இந்நிகழ்வில் விமர்சகர் திரு.சி.வன்னியகுலம், "புறநானூறு : ஒரு சமூகவியற் பார்வை" என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். இந்நிகழ்விற்கு வே.சிவராஜலிங்கம் தலைமை தாங்கினார். கருத்துரைகளை க.தர்மதேவன், த.பிரபாகரன், இ.இராஜேஷ்கண்ணன், கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன், சி.பரஞ்சோதி, சீனா.உதயகுமார், செ.சதானந்தன், வ.பர்வதாமணி, த.கலாமணி, க.சின்னராஜன் ஆகியோர் கூறினார்கள்.

6) இலங்கைச் சிற்றிதழாளர்களின் ஒன்றுகூடல் கொழும்புத் தமிழ் சங்கம் சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 2009.10.24 அன்று திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையை ஜனாப் அஷ்ரப் சிஹாப்தின் வழங்கினார். சிறப்புரைகளை திரு.த.சந்திரசேகரன், அந்தனி ஜீவா ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். ஈழத்து சிற்றிதழ்களின் ஆசிரியர்களும் அதன் பிரதிநிதிகளும் தமது சஞ்சிகை பற்றிய அறிமுகவுரையை நிகழ்த்தினார்கள்.

7) த.அஜந்தகுமாரின் 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்', 'தனித்துத் தெரியும் திசை' ஆகிய இரு நூல்களின் வெளியீட்டு விழா 2009.11.08 அன்று நெல்லியடி முருகமூர்த்தி ஆலய மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு பேராசிரியர்.செ.கிருஷ்ணராசா தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரையை சி.திருச்செந்தாரனும், நூலின் அறிமுக உரையை விரிவுரையாளர் இ.இராஜேஷ்கண்ணன் அவர்களும், வெளியீட்டுரையை பேராசிரியர். எஸ்.சிவலிங்கராஜா அவர்களும் கருத்துரைகளை விரிவுரையாளர்களான கலாநிதி.த.கலாமணி, க.அருந்தாசுரன், ந.மயூரூபன், மற்றும் குப்பிழான் ஜ.சண்முகலிங்கம் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். ஏற்புரையை நூலாசிரியரும், நன்றியுரையை த.பிரபாகரனும் நிகழ்த்தினர்.

சீவகனேசன் டிரெசுரீஸ்

SIVAKANESAN TEXTILES

இந்தியாவில் இசூந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட

பூனிபோம் சாறிகள், பட்டு சாறிகள், பட்டு வேட்டிகள்,
குருதா வகைகள், Tசேட் வகைகள், சேட்டிங், சூட்டிங்,
சல்வார் துணி வகைகள்

அனைத்திற்கும் நாடவென்றிய இடம்

சீவகனேசன் டிரெசுரீஸ்

SIVAKANESAN TEXTILES

41, பெரியகடை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

41, Grand Bazaar,
Jaffna.

Ph: 021 2222063

DEALERS IN TEXTILES

சீலைன்ஸ் கொம்பிளைக்ஸ்

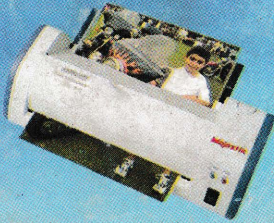
அன்பளிப்பு, அறுகுசாதனம், எவர் சிக்வர்,
மின்சார்ப் பொருட்கள், அலுமினியம் மற்றும்...

போட்டோ பிரதி

தொலைத் தொடர்பு

அடையாள அட்டை
கவரிடுதல்

பக்ஸ்

சீலைன்ஸ் வான் சேவை

Sea Lines Travels

அனைத்தையும் ஒரே இடத்திற் பெற்றுக் கொள்ள

Sea Lines Complex

021 226 3588

021 321 2881

வதிரி வீதி,
உடுப்பிட்டி.